Дона Валентино

ПОКОРЕНА ОТ ЕДНА ЦЕЛУВКА

ДОНА ВАЛЕНТИНО
ПОКОРЕНА ОТ ЕДНА ЦЕЛУВКА

chitanka.info

Ротгар, бившият господар на Лангуолд, стои унизен пред лейди Мария де Кързън. В нейните нормански ръце е поставен животът на този златокос саксонски боец, върнал се в земите, които обича, но вече не владее. В самотната борба на Мария да опази новопридобитите владения на своя злощастно ранен брат, помощник може да й бъде единствено Ротгар. Тя го освобождава от веригите, но в същия миг оковава в тях собствената си душа. Страстта пламва между тях, но Лангуолд ги разделя. Може ли любовта да хвърли мост през тази огромна пропаст?

ПРОЛОГ

Март 1067

Краката му се подгъваха, потръпваха от конвулсии и това му подсказваше, че днес се е преуморил. Въпреки това обаче, той премести първо десния си крак, после левия, все напред, почти без да усеща камъните и участъците заледена пръст, разраняващи краката му през остатъците от парцали, които беше омотал около тях.

Косата му лепнеше на главата в потни кичури, тялото му изпускаше пара в студения въздух, свидетелствайки за крайната му умора. Дрехите му, превърнали се по-скоро в дрипи, които не беше сменил нито веднъж по време на принудителната работа, не можеха да му дадат никаква защита от стихиите. Дочу далечен вик на ястреб и спря, дъхът му заизлиза на кълбета пара във въздуха наоколо, а той загледа хищната птица, която кръжеше над него.

— Бих дал какво ли не, приятелю, за гледката, която имаш — промърмори той.

Като осъзна, че говори на глас на един ястреб, това му се стори също толкова смешно, колкото и мисълта, че би могъл да притежава нещо, което да даде.

Ястребът се виеше в лениви кръгове, без никакво усилие, и вероятно виждаше чак до Лангуолд. Кажи, прииска му се да извика, сградата на имението превърнала ли се е в опушена, димяща руина? Унищожени ли са колибите, гладуват ли хората?

Ястребът размаха безшумно криле и се превърна в снаряд с пера, спускайки се върху нищо неподозиращата си плячка. Иронична усмивка се плъзна по устните на мъжа. Той не се съмняваше, че ястребът ще победи, ще хване това, което иска, също както превъзходните стрели на норманските нашественици бяха завалели от небето, за да разтърсят духа на Англия.

Мъже като него, които бяха грабнали оръжие заедно с обречения крал Харолд, бяха лишени от титлите и земите си, дори от живота си,

когато на храбрата им съпротива беше сложен край. Щастливците бяха умрели. Не толкова щастливите бяха пратени обратно в имения, които някога бяха управлявали, за да служат на новите си нормански господари. Наистина прокълнатите бяха оковани във вериги, накарани да работят като роби, държани в глад и унижения, докарвани до смърт от непрестанна работа. Онези, които се опитваха да избягат, биваха пронизвани с мечове, превърнати в живи мишени за безкрайните упражнения на норманските рицари.

Но той беше успял да избяга. Насилваше краката си да продължават, като същевременно си спомняше без гордост — но и без срам — нощта, когато беше пропълзял между купищата мъртви мъже, проклинайки прекалено проточилата се зима, която възпираше пролетта. Хапещият остър студ отначало като че ли щеше да провали плановете му. Едно трепване, тихо изтракване на зъбите, следа от дъх във въздуха — всичко можеше да го издаде. Но той беше успял да накара тялото и зъбите си да пазят тишина и тогава времето като че ли се бе превърнало в благословия.

Тялото му бе достатъчно премръзнало, ръцете и краката му — изтръпнали от дългите часове неподвижно лежане, за да не буди подозрение сред онези, които на другата сутрин хвърляха мъртвите на торището. Надвечер, докато гладните вълци тракаха със зъби край купчината мъртъвци, той сръчно се бе освободил от вцепенените, дърпащи го надолу ръце и крака и бе тръгнал, накуцвайки, към гората, като се молеше снегът и прегладнелите хищници да прикрият следите му.

Ако по някаква случайност норманските му противници разровеха купчината трупове и узнаеха, че го няма, щяха да го потърсят най-напред в Лангуолд. Това му беше известно. С всяка частичка от съществото си разбираше, че домът му, родното му място, собствената му съдба вече не съществуват. Но не можеше да спре бавното, мъчително напредване към Лангуолд, както сьомгата не можеше да не се бори с течението, изкачвайки се напролет нагоре по реките. Безнадеждно. Сигурно отиваше към смъртта. Но макар че беше така, той не можеше да не се подчини на настойчивия копнеж, на болезнената жажда да извърви този път.

Само да види. Само един поглед.

И сега беше към края на пътуването си. Още два дни вървене — може би три, ако се вземе предвид изтощението му — и щеше да зърне Лангуолд. Той остави погледа си да блуждае по ниския хълм, който се издигаше на няколко мили на запад. Ако имаше късмет, щеше да успее да стигне хребета на хълма преди залез. Брат му Едуин, убит при Хейстингс, твърдеше, че от билото на този хълм може да види Лангуолд да се разстила пред погледа му. Все му се беше искало да проучи твърденията на Едуин, но не намираше време заради безкрайните си задължения.

И така, какво да прави? Да прекара половин ден в път до върха на хълма в надежда да зърне нещичко от Лангуолд? Или да продължи напред, сигурен, че след два-три дни ще види със собствените си очи как норманите са се разпореждали в родното му имение? Пътят до хълма щеше да отдалечи с цял един ден пристигането в Лангуолд. Едуин може би само го е дразнел, за да се повесели, като накара брат си да похаби цял ден, за да му докаже, че не е прав. Доводите против отиването до хълма упорито кръжаха в главата му, докато краката му сменяха посоката и се запътваха към него.

Когато стигна подножието на хълма, го обви лека мъгла. Забеляза еленска пътека, виеща се из дърветата и храсталака. Щом тръгна по нея, го обзе непреодолимото желание да види, стремеж, който надвиваше умората му, който караше натежалите му като олово крака да се изпълват с енергията на млад елен. Клончета го удряха по лицето и гърдите и кожата му засмъдяваше. Трънните закачаха полуизгнилите остатъци от туниката му и отваряха огромни дупки в и без това разкъсания плат, докато той неотклонно си пробиваше път към върха на хълма. Задъхан, отметна глава назад и затвори за миг очи, страхувайки се да погледне, боейки се, че Едуин го е излъгал и че Лангуолд изобщо не се вижда, че Едуин може би му е казал истината и сега ще види как на мястото на Лангуолд се издигат купчина обгорели руини, както толкова други имения, край които беше минал в пътя си дотук. Като събра смелост и стисна здраво юздите на емоциите си, той отвори очи и погледна.

Едуин беше казал истината.

Милите, разделящи го от родното му имение, можеха и да не съществуват — така ясно видя той Лангуолд Хол. Облак дим се стелеше върху скупчените наоколо хижи на селяните. Овце пасяха в

тучната ливада. Полетата, оголени по това време на годината, разкриваха интригуващи картини, които не можеха да се видят от земята. Голямото, почти квадратно петно на изток трябва да беше Брит, селището на грънчарите. А тук, почти до самата къща, беше градината с подправки на майка му.

Едно движение привлече погледа му и той присви очи, за да разгледа по-добре оживлението около най-високата точка на Лангуолд. Като че ли цялото население на имението се беше събрало около огромна дупка в земята.

Нисък стон отекна някъде дълбоко в гърлото му, но той го отпъди, сигурен, че тялото му се опитва да навакса дъха, от който го беше лишавал в дългото пътуване към дома. Излезе изпод прикриващите го дървета и усети дъждеца да полепва по косата му, струйките вода, които се стичаха по лицето му, смесвайки се с влагата, която вече мокреше хлътналите му бузи. Пот, без съмнение, пот от усилията.

— Лангуолд — прошепна той, изтривайки мокротата от лицето си, неспособен да откъсне поглед от това, което вече не му принадлежеше.

Лекото изшумоляване зад него му донесе оглушителен удар по главата, след който той не видя нищо повече.

1

Разсъдъкът на Ротгар се върна, изплувайки от дълбините на ума му като призрачно сива котка, търсеща топлината на отново пробуденото му съзнание. Наоколо му нормански гласове крещяха възбудено и може би тревожно, но Ротгар не пожела да се възползва от възвърнатите си сетива, за да се опитва да разбере думите им, макар че отдавнашните уроци, преподавани му от майка му и повтаряни през време на дългото му пленничество при норманите, го караха да се чувства доста уверен, когато си служеше с този език. Вместо това той съсредоточи като че ли напълно изразходваната си сила, за да се възпротиви на желанието да задиша дълбоко и да напълни дробовете си с укрепващия ги въздух, и продължи да лежи въпреки болката в ръката, затисната под него, пренебрегвайки пронизващото туптене в местата, където остри тресчици притискаха обелената кожа към черепа му.

Някакъв тромав крак премина край главата му. Тъй като беше стиснал плътно клепачи, той не можа да види нещо повече от дървената обувка, но нищо не го предупреди за острата болка, когато кракът небрежно раздвижи тресчиците, които се забиваха в черепа му.

Да помръдне, да позволи и най-слабият стон да се изтръгне от устните му, щеше да напомни на норманската свиня за неговото присъствие. Беше виждал мнозина добри саксонци, убивани без никаква причина от норманите, чието извратено чувство за почтеност ги караше да издърпат мечовете си едва когато жертвата престане да стене и да се бори, явно оставайки в пълно съзнание. Затова той прехапа език и се съсредоточи в мъчителното си плитко дишане, молейки се болката да намалее.

Отново усети нечие присъствие до себе си, меко изшумоляване, толкова леки стъпки, че сякаш изобщо не докосваха дървения под под главата му. И ръце, меки, нежни, хладни върху челото му, толкова неочаквано, че цялата сила го напусна и клепачите му се отвориха при допира им.

— Ейдит — изграчи той със стегнат, треперещ глас, но веднага разбра, че е сгрешил.

Очите на жената много приличаха на тези на Ейдит и тя го гледаше със същото леко неодобрение, също така оценяващо, което му подсказваше, че е виждала и далеч по-достойни мъже. Но очите на годеницата му бяха светли, с бледосиния цвят на зимно небе, докато очите на тази жена напомняха цвета на любимия му кон: тъмнокафяво, посипано със златисти точици. Лицето й, с нос и брадичка малко по-малки от тези на Ейдит, беше обградено от леко виеща се коса в същия златистокафяв цвят. Косата като че ли стопляше кожата й до цвета на сметана, препечена с мед, някак неуместно, но по-привлекателно на вид от манастирската бледнина, издаваща годините, които Ейдит беше прекарала в учение при монахините.

Като чу гласа му, жената дръпна ръце и побърза да ги изтрие в полите на роклята си.

— Жив е — каза тя, изричайки норманските думи бавно и ясно, така че той да не мори мозъка си, за да ги разбере.

Шумът в залата веднага утихна. Ротгар премига, когато тежките нормански стъпки накараха пода под него да затрепери, и видя, че е обграден от сурови нормански рицари, които до един стискаха дръжките на мечовете си, та чак кокалчетата им бяха побелели. Вече не беше нужно да лежи мирно, но краката не се подчиняваха на мисълта, че трябва да се изправи, ръцете не се вдигаха, за да предотвратят нападението. Рядко се беше чувствал чак дотам безпомощен; лежеше вцепенен, готов да посрещне с достойнство смъртния удар, който беше сигурен, че някой от тези рицари скоро ще му нанесе.

Жената се раздвижи първа, преди рицарите. Сякаш усетила състоянието му, тя подложи парче плат под главата му, която се пръскаше от болка. Полека освободи ръката му от неудобното положение и я положи на корема му.

— Той спомена името й. Доведете лейди Ейдит — каза тя на саксонски на едно странно познато момиче със зяпнала уста, което някак беше успяло да намери как да надникне към него между двама рицари, гледайки го като изплашено зайче.

Започна да усеща ръката си; съзнанието се връщаше в мозъка му с острата, пробождаща болка на агонията. През краката и над главите

на норманските рицари виждаше познатите опушени дърворезби и белите петна по стените, където бяха висели оръжия. Тук познаваха името Ейдит. Момичето, което беше отишло да изпълни заръката на жената… то също му беше познато.

Лангуолд Хол. Беше попаднал точно тук.

Но аз само исках да погледна, да се уверя, че всичко е наред.

Твърде късно беше да се проклина какъв глупак се е оказал. Много късно, за да се вслуша в предупрежденията на хората, които го бяха карали колкото може по-бързо да се придвижи в противоположна посока, ако иска да удържи на клетвата си да избяга от норманските тъмничари.

— Искам да узная името ти — каза жената. — Говоря твоя език. Гласът й действаше успокоително на туптящия от болка и преуморен негов мозък със съблазнителното усещане за топлина, както когато залееш изгорена кожа със загрята гъша мас. Ротгар изскърца със зъби и заповяда на езика си да не помръдва, въпреки почти неудържимия подтик да отговори на простичката й молба. Преди малко беше позволил на докосването й да наруши самообладанието му, със сигурност щеше да си навлече смъртта, ако й кажеше: „Аз съм Ротгар, господар на… себе си, откакто норманските нашественици убиха сюзерена ми и ме поробиха заради моята лоялност.“

— Всички англичани са глупаци — изсъска един мургав рицар. — А тия саксонци, които ни увесиха на врата, са най-тъпите от всички. Чудя се, Мария, доколко Уилям цени Хю, щом като му е дал да управлява такава твърдоглава дрипава пасмина.

Жената — Мария, — застанала до него, замря, сякаш рицарят я беше оскърбил. Ротгар изгледа рицаря изпод притворените си клепачи, прецени го и помисли, че е разбрал. Въпреки привидното перчене и желанието да се хареса в абаносовите очи на рицаря се таеше коварство, един мускул трепна едва забележимо в ъгъла на устата му, а сянката по мургавото лице издаваше безсрамие, граничещо с безскрупулна жестокост.

Съпругът на Мария? Странно защо, но това предположение му причини мъка.

Тя се изправи с грация, потиснала дългите мигове, които беше прекарала на пода край Ротгар. Пренебрегвайки рицаря по съвсем несъпружески начин, тя се обърна към друг от стълпилите се нормани,

които пазеха безпомощно проснатото му тяло. Ротгар напрегна слух, когато двамата започнаха да говорят на нормански, сигурен, че думите им имат връзка с участта му.

— Не прилича на Уолтър да дава заповед умиращият да не говори, докато не е научил какво го е довело насам. Дънстън, този човек каза ли нещо, каза ли си името, преди да го удариш по главата?

Дънстън пристъпи от крак на крак и червенина заля лицето му. Ротгар, отново безпомощен заради липсата на сили, особено като видя как мускулите на нормандеца изпъват ръкавите му, се запита защо ли не е умрял моментално от удара, нанесен от тези месести ръце.

— Не, милейди — измърмори Дънстън. — Нямаше да го ударя, всеки вижда, че напоследък сигурно не се е хранил и няма сили. Сър Уолтър беше излязъл из гората, а милорд Гилбърт ми каза…

— Аз наредих на Дънстън да повали този човек.

Беше тъмноликият рицар, който преди малко нарече англичаните глупаци, и сега Ротгар можа да свърже лицето с име — Гилбърт.

Гилбърт пристъпи напред и опря върха на меча си в крака на Ротгар.

— Помисли, Мария. Намерихме го на върха на малък хълм на десет мили оттук да гледа към Лангуолд като свещеник, открил светия кръст. Шпионин е и ми се ще само да се бяхме разправили с него, преди нежната ти природа да надделее над разума.

Той притисна с цялото си тяло върха на меча си, толкова леко, че не се видя никакво движение, но достатъчно, за да може острият като игла връх да прободе кожата на Ротгар и да се забие цял инч в месото. Ротгар усети топлото бликване на кръвта, която потече по прасеца му, и усети подигравателния нормански поглед на Гилбърт.

Враг. Болката беше остра, но Ротгар нямаше да даде на врага си удовлетворението да се дръпне или да извика. Посрещна погледа на норманина и изви устни в подобие на усмивка, като много добре съзнаваше, че смелостта му ще предизвика гнева на Гилбърт и ще ускори смъртта му.

Нямаше никакво значение. По-добре да умре, отколкото да отстъпи пред познатата норманска жестокост, по-добре да изчезне от света, където нормани управляваха хубавите саксонски имения като Лангуолд.

— Внимавай, Гилбърт. — В гласа на Мария прозвуча остра нотка и ръката й блъсна меча, неочаквано разширявайки раната, от което по крака на Ротгар протече пронизителна болка, преди острието да излезе от него. Този път той не можа да сдържи стона си, но тя не му обърна внимание, насочвайки гнева си към Гилбърт. Моята защитничка, мярна в замъгления от болка ум на Ротгар, преди да проумее норманските думи. — Пусна му кръв като на заклана свиня, а тези дъски сме ги поставяли само преди три дни.

Тогава пристигна Ейдит, висока сред високите нормански рицари, и го изгледа с враждебност, каквато винаги беше усещал, че изпитва, но никога досега не беше показвала открито.

Ротгар никога не беше мислил, че ще посрещне смъртта, лежейки безпомощен като херинга, оплетена в рибарска мрежа. Направи върховно усилие да се надигне на лакти, като знаеше, че само няколко думи на Ейдит са достатъчни, за да му докарат смъртна присъда. Но ръцете му го слушаха не повече от пънове; главата и раменете му се струваха толкова тежки, сякаш бяха мъртва плът — камара месо от туловището на закланата свиня, на която Мария го беше оприличила.

С чувството, че предстои нещо неизбежно, той видя как Ейдит вдига ръка и посочва с дългия си пръст към него. Забеляза хитрата, самодоволна усмивка на лицето й, видя как тънките й, почти безцветни устни се отварят, за да проговорят.

Вълна на отчаяние се разля из него, толкова мощна, че би могла да го повали на пода, ако беше успял да се надигне на лакти. И Ротгар, който бе гледал смъртта в лицето през по-голямата част от изминалата над половин година, който смяташе, че е свикнал с тази мисъл, който само преди мигове се бе опитал да накара Гилбърт да ускори смъртоносния удар, осъзна, че копнее за живота с всяка частица от съществото си.

Ейдит присви очи и насочи дългия си нос към него, отпускайки му миг надежда, че мършавината и мръсотията по него толкова са го променили, че тя не може да го познае. Но в следния миг усмивката й стана още по-широка. Тя се обърна към Мария и произнесе:

— Да, смятам, че това е Ротгар. Моят годеник, преди лорд Хю да ме вземе за съпруга.

Ротгар задържа дъх при това разкритие, молейки се Ейдит да сдържа езика си. Но тя пристъпи още по-близо и се направи, че го разглежда с измамния си поглед.

— Да, милейди, сигурна съм. — Изправи се и скръсти ръце пред себе си чинно, както се беше научила от монахините. Усмивка отново се изписа на устните й. — Той е Ротгар, бившият господар на Лангуолд Хол.

Неколцина нормани, които още се тълпяха около него, ахнаха на глас. Гилбърт заповяда на Дънстън:

— Прободи го.

Думите й носеха смърт и Ейдит, която го беше презирала и беше се подигравала с Лангуолд Хол, сега щеше да живее в къщата, която той обичаше, изгодно омъжена за един от норманските нашественици. Ротгар позволи на тази несправедливост да го изпълни с гняв, да му даде сили, за да не трепне или да не затвори очи, когато мечът на Дънстън пониже сърцето му.

— Не, Дънстън.

Гласът на Мария се извиси авторитетно, карайки нерешителната ръка на Дънстън да замре. Нормандецът се дръпна назад, поглеждайки за миг към проснатото на пода тяло на Ротгар.

— Мария.

В гласа на Гилбърт се долавяше предупреждение и неодобрение, но тя му отправи студен поглед.

— Не решаваме нито аз, нито ти, Гилбърт — каза тя. — Хю е господарят тук, той трябва да реши.

Ротгар се беше бил рамо до рамо с Харолд при Стамфорд Бридж и Хейстингс. Знаеше колко е ужасно да си принуден да изпълняваш безсмислени заповеди, колко напразно е да се опитваш да убедиш някого, облечен с власт, че е тръгнал по грешен път. В този миг Гилбърт изглеждаше като човек, озовал се в такова положение. Изгледа Мария с едва скривана ярост, която заплашваше да бъде безмилостна, ако й позволеше да се развихри, но тя посрещна гневния му изблик с почти пълно безразличие.

Беше странно. Но Ротгар нямаше сили да го разгадае, толкова изтощен се чувстваше след прилива от емоции, които току-що бе преживял: сигурна смърт, а сега отсрочка.

— Значи Хю трябва да решава. — Сарказъм натежаваше в думите на Гилбърт. — Дръпни се тогава, за да изправя този саксонец на краката му и да го завлека пред Хю.

Коментарът му предизвика раздвижване сред норманските рицари и приглушен ропот сред саксонските слуги, като напрежението, предшестващо борбите на петли.

— Не е време да безпокоим Хю… — започна Мария.

— Мария, настоявам. Това продължи вече много.

Тътрейки крака и проронвайки по някое „ъхъ“, неколцина нормански рицари се приближиха към Гилбърт и се наредиха зад него. В залата се възцари тишина. Намигвайки, сякаш беше спечелил предимство пред Мария, Гилбърт погали дръжката на меча си. Думите, които той изрече, нямаха никакво значение за Ротгар, той усети, че значението им е по-дълбоко от това на думите, разменени с Мария, както и че засягаха нещо по-значително от нищожната персона на Ротгар.

Мария изгледа рицарите един по един. Никой, освен Ротгар не беше достатъчно наблизо, за да види нараненатa й гордост, чувството, че е предадена, когато гледаше към тях, нормандка към нормани, но се държеше настрана, сякаш пред краката й се беше отворила зееща бездна.

— И ти ли така мислиш, Дънстън? — запита Мария.

— Да, милейди. — Смутеният слуга се взираше в краката си. — Това продължи вече много.

— Добре тогава.

Резките й думи предизвикаха поредното вълнение заедно с изумен поглед от страна на Гилбърт, от който явно личеше, че мургавият рицар никак не беше очаквал тя да капитулира.

Мария обърна вниманието си към Ротгар. С набръчкан от погнуса нос тя заговори на рицарите:

— Хю ще види саксонеца, но не в такова състояние. Вони на леш. Щом като стана ясно кой е, някой от вас трябва да го пази, докато се измие.

Тя се взря напрегнато в Ротгар, сякаш му вземаше мерки за ковчега, от който преди мигове се беше отървал. Макар да нямаше думата по въпроса, Ротгар усети, че се изчервява заради покритото си мръсотия тяло, заради окъсаните дрипи, които едва го прикриваха.

— Трябват му дрехи… тук трябва да са останали някакви.

Тя го погледна в очите.

За цялото това време той беше изрекъл само една дума, неволно изтръгналото се от устата му име на предалата го годеница. Когато очите му срещнаха тези на Мария, си пожела да каже още нещо, но не знаеше какво. Не можеше да й благодари, че му е спасила живота, защото можеше да умре веднага след срещата с тайнствения Хю. Повърхностното владеене на нормански не му позволяваше да намери веднага думи, за да й каже, че се възхищава на начина, по който се противопоставяше на Гилбърт. И също, че е истински късмет прекрасното й лице и глас да са последното нещо, преди да се пресели на онзи свят, ако получеше смъртна присъда.

Мария като че ли не осъзнаваше почитта и възхищението му.

— Подстрижете му косата — каза тя на рицарите. — И му обръснете брадата. Изглежда толкова… по английски.

Гилбърт изчака другите рицари да вдигнат Ротгар и да го изнесат от залата, докато тихо мърморещите и развълнувани саксонски селяни се връщаха към работата си, изчака да остане сам с Мария пред несгряващия саксонски огън в камината. Направи се, че си топли ръцете, надявайки се, че трепкащата топлина ще спре треперенето им и ще задуши подтика да извие хубавото вратле на Мария.

Тя също протегна ръце към огъня, свела глава, така че отблясъците на огъня започнаха да извличат златисти пламъчета от косите й. Като я гледаше така, протегнала ръце, от което гърдите й изпъкваха, със замислено и нежно лице, прехапала долната си устна, с кичури коса, които се спускаха на гърдите й, сякаш за да ги погалят… също като в сънищата, които тормозеха нощите му.

Той заговори рязко, за да прикрие дрезгавината в гласа си:

— Не биваше да се противопоставяш на заповедта ми пред другите рицари. Когато Уолтър тръгне на някое от тайнствените си пътешествия, моята дума трябва да се слуша. Ти не ми даде друг избор, освен да отнеса въпроса до Хю.

Той очакваше неговите думи да я накарат упорито да стисне челюсти. Не очакваше объркването и нерешителното съгласие в очите й, когато тя срещна погледа му.

— Твоята дума се слуша, Гилбърт. Приготвят го да се яви пред Хю, както ти настоя.

Тя се бе съгласила с него и това го накара да се почувства великодушен.

— Приятно ми е, че заставаш на моя страна по този въпрос. Няма нужда да безпокоим Хю.

— О, но аз настоявам. — Думите й бяха саркастичното ехо на последното му изказване. Устните й се обтегнаха в права черта. — Прав беше да искаш те двамата да се срещнат. Саксонците видяха, че ти вкара Ротгар в залата. Похвали се, че знаеш езика им, когато издаде заповедите си. Те разбраха всяка дума, казана от тебе, и щяха да заподозрат, че нещо не е наред, ако не бяхме се посъветвали с Хю. Освен това, може и да е от полза те двамата да се срещнат.

Проклета жена! Беше успяла да използва малката му победа за среща, която очевидно беше по-скоро по нейно желание. Някой ден, закле се той, щеше да вземе връх над нея. И Гилбърт изсумтя презрително:

— Как така? Мислиш ли, че Хю ще изтръгне някакви тайни от него?

Както винаги, Мария се наежи като таралеж, щом стана дума за способностите на брат й.

— Няма да научим нищо от един мъртвец, това е сигурно. Ти самият си даде труда да ме убедиш, че такова богато на храни и животни имение ще има и някакво злато, но засега още нищо не сме намерили.

— Може би трябва да присъствам на тази толкова поучителна среща. Ще бъде интересно да видя новия и стария господар на Лангуолд как се срещат лице в лице. Може би старият господар ще потупа новия по гърба в знак на най-приятелски чувства, ще издаде скритите си златни съкровища и ще пожелае всичко най-хубаво на норманите. Би ми било интересно как ще реагира Хю.

Той пъхна ръце в пазвата на туниката си; огънят само беше усилил желанието му да я стисне за вратлето. Но поривът за убийство беше заменено от копнежа да усети пулса, биещ в гърлото й, да почувства как самото й дишане е под негов контрол, докато тя не започне да се задъхва и да прошепне името му точно така, както той искаше да го чуе.

— Хю може да се окаже доста труден — призна тя, привличайки отново вниманието му към предмета на разговора им. — Но няма нужда да се отклоняваш от задълженията си. Аз ще почета нашия господар и ще представя саксонеца на Хю.

— Толкова ли искаш да видиш, че заминавам, Мария? По-скоро бих предпочел да ми се зарадваш, че съм дошъл. Е, може би някой ден. — Гилбърт позволи на една безсрамна усмивка да пропълзи по устните му. — Остава искрица надежда. Отивам да видя дали преданите селяни на Хю са успели да свършат някаква работа днес.

Остави я да стои сама пред огъня, сама, както и в онзи славен момент, когато рицарите на Хю се бяха наредили до него. Надяваше се този момент да се е запечатал в паметта й и тя да си го спомня отново и отново, докато не осъзнае, че и за нея ще е най-добре да се присъедини към тях.

Ако бяха хвърлили Ротгар в краката на Мария в онези първи дни, когато Хю завладя Лангуолд Хол, тя щеше да нареди да го екзекутират, без да се замисли. Така правеха норманите в цяла Англия, страхувайки се, че изместените от тях земевладелци ще настроят народа против тях и той ще се опълчи против новите си управници.

Честно казано, ако довереният Уолтър беше тук, ако не Гилбърт, а някой друг беше издал заповед той да бъде убит, тя вероятно щеше да си замълчи. И ако саксонецът беше преживял и друга травма, освен удара по главата, сърцето й щеше да се вкорави. Но Гилбърт беше заговорил и тя се беше намесила, предизвиквайки справедливия му гняв и преминаването на верните на Хю рицари на страната на Гилбърт.

Беше очаквала тази промяна в лоялността; само се беше молила да се случи в някои по-отдалечен в бъдещето момент, когато положението на Хю се подобри. Може би това, че се беше присъединила към публично изказаното желание на Гилбърт да обременят Хю с присъствието на саксонеца, беше спечелило на брат й малко време. Нямаше нужда някой от мъжете да узнава, че Гилбърт беше оттеглил искането си и че само собственото й упорито намерение да му се противопоставя не й оставяше друг избор, освен да заведе саксонеца при Хю.

Почувства се толкова самотна.

Трудно й беше да си спомни облекчението, което изпита, когато превзеха Лангуолд и не откриха господаря в имението му. Селяните с неохота признаха, че господарят им е изчезнал точно когато Харолд беше свикал васалите си да се присъединят към него в Хейстингс. Макар че никой от тях не би си го признал, ясно беше, че техният господар е вдигнал оръжие против Уилям, което означаваше, че животът и земите му бяха в опасност. С времето страховете за безликия обезземлен господар бяха отшумели и тя вече не се тревожеше за деня, когато той щеше да се появи. Сега той беше жив по нейна милост, жалко подобие на човек, а не страшен враг, какъвто си го беше представяла.

Но в този мъж имаше нещо, въпреки окаяния му вид, нещо, което като че ли изискваше да му се окажат съответните почести.

— Лейди Мария!

Надутият тон предизвика тръпка, която мина по цялото й тяло.

— Филип — отговори тя, толкова мило, колкото беше възможно със стиснати зъби.

Как можа този досаден, нахален Филип Мартел точно сега да си навре вечно душещия нос в Лангуолд? Но този човек като че ли притежаваше дарбата да се появява в най-неподходящия момент, както сега например, когато мислите й хвърчаха в безпорядък, а търпението й всеки момент щеше да се изчерпи под влияние на коварните и самодоволни подмятания на Гилбърт и тя толкова желаеше коментарите му да не бяха посели в ума й съмнения доколко уместно е да оставят Ротгар жив.

— Не може да е вярно — изстъпи се Филип пред нея, а носът й му напомни на пор, който е надушил плъх.

И наистина той много приличаше на ниско пълзящ и търсещ плячка пор: слабо тяло, очи като на невестулка и неописуема рошава тъмна коса, изпъстрена със сиво. Дори рангът на рицар, за който отдавна мечтаеше, но така и не получаваше, нямаше да внесе съществено подобрение във външността му.

— Трябва да знаеш, че съм задължен да съобщя на Уилям, ако държиш жив някой заклет враг — каза той. — Достатъчно зле е, че трябва да му предам, че строежът на стените на замъка не напредва така, както се очакваше.

— Към Великден всичко ще бъде наред — обеща прибързано Мария… само и само да накара дразнещия език на Филип да замълчи. Нямаше представа по какъв начин е успял да се хареса на Уилям, но пък положението му на незаконороден сигурно го беше приближило до сърцето на също така незаконородения крал. Както и да е, след Великден Филип трябваше да пътува доста из Нормандия, където Уилям се беше оттеглил, за да се занимае с някакви чиновнически работи, така че сега тя трябваше да го успокои. — Стените ще се издигнат бързо, когато бъде изкопан ровът.

— Надявам се — изсумтя Филип.

Невниманието й като че ли го оскърбяваше. И май наистина беше така, макар че тя искаше да спече ли благоразположението му, но въпреки че знаеше, че трябва да се съобразява с растящото влияние на Филип пред хората на Хю, Мария не можеше да се съсредоточи върху нищо друго, освен кухненските слуги и слугини, които носеха ведра с чиста вода към килията, приютила Ротгар от Лангуолд.

Направи се, че слуша Филип, докато ги наблюдаваше как отнасят други ведра, които отначало изглеждаха и миришеха като тиня от някоя локва, и си помисли, че от Ротгар няма да остане нищо, което да бъде представено на Хю.

Докато Филип продължаваше да бърбори, Мария се зачуди какъв ли цвят има косата на Ротгар.

Нямаше съмнение какви са очите му — сини. Сини, сини, все сини, тези английски очи, макар и в различни варианти. В очите на Ейдит прозираше хладината на зимното утро, оттенъкът на замръзваща кожа точно преди ухапването на студа да я направи бяла. Синьото в очите на Ротгар пламтеше като огън. Когато сложиш зелени цепеници в пращящ огън, горещината накарва поточета влага да избликнат от срязаните краища и малки мехурчета съскащ газ да започнат да пукат в цепнатините на дървата. Цветът на очите на Ротгар беше като на краткотрайните пламъчета, които танцуваха над тези внезапни, насилствени изблици.

Тихият глас на сър Уолтър накара езика на Филип да замлъкне и прекъсна ленивите й мисли.

— Сега видът на саксонеца няма да ви оскърбява, милейди.

— Уолтър! Не знаех, че си се върнал. — Мария грабна ръката на доверения рицар и го насочи към Филип. — Погрижи се Филип да

получи хубава храна, преди да тръгне обратно на път към Стилингам.

— Но аз исках да видя саксонеца…

— Вие ще седнете до огъня, докато аз се погрижа за моята господарка.

Тонът на Уолтър не допускаше никакъв спор. Мария прикри усмивката си, когато Филип отстъпи назад, мърморейки си под нос като непослушно дете, смъмрено от баща си. Дори Филип Мартел не можеше да пречупи непоколебимото решение на Уолтър да изпълни възложената му задача. Слава на бога, че Уолтър, който години наред беше служил на баща й, беше постъпил на служба при Хю точно преди славната победа на норманите. В тези времена на предателство не беше лесно да се намерят почтени хора.

Уолтър беше казал, че саксонецът нямало да я оскърби. И наистина носът на Мария вече не се набърчи от миризмата на Ротгар. Но нещо в нея се разбунтува, като го видя такъв безпомощен и унизен. Спомни си как беше коленичила до него, спомни си мига, когато си беше представила как той застава на нейна страна срещу Гилбърт и й дава сили да разкрие измамата на рицаря и да предизвика срещата с Хю, и неразумно си пожела да можеше сега да направи същото за него.

Косата му, кестенява със златисти отблясъци, не се подчиняваше на обичайната норманска прическа. Отказваше да легне покорно на челото, а вместо това се виеше в диви, объркани пръстени, още влажни от неотдавнашната баня. Кожата на челото и около очите беше потъмняла, като у хората, които прекарват дълго време на открито под слънцето, докато брадичката и хлътналите от глада бузи червенееха след яростното остъргване на брадата му.

Стоеше на краката си — Мария за първи път го виждаше изправен. Ротгар от Лангуолд би направил да изглеждат като джуджета и най-едрите нормански завоеватели, ако, както бе забелязал Дънстън, не изглеждаше така, сякаш дълго време е гладувал. Не стоеше съвсем изправен, беше се свил в кръста, все едно бе получил удар в корема. Беше облечен в златисто — кафява туника, поръбена със синьо, по цвят и дължина като че ли шита за него, но макар че прилягаше точно на раменете, висеше като зле ушита селска дреха върху останалата част от тялото му.

Едната длан, широка, с едри пръсти и изпъкнали вени, загрубяла, се беше отпуснала на тежката дъбова маса. На Мария й се стори, че

Ротгар се е подпрял на масата, за да не загуби равновесие.

— Можеш ли да вървиш? — запита тя, надявайки се да намери някакво извинение, за да не го води при Хю, говорейки бавно грапавия английски език, който стържеше ушите й.

— Мога.

Гласът му не беше по-силен от шепот, но извираше някъде дълбоко в гърлото му.

Мария размени пълен със съмнение поглед със сър Уолтър. Норманският рицар поклати глава и посегна да хване Ротгар над лакътя, но Ротгар се дръпна и една не падна на пода.

— Едва можеш да стоиш прав, камоли да ходиш — забеляза Мария.

— Празният стомах се обажда.

И сякаш думите му бяха предизвестие, от стомаха му се дочу свирепо куркане. Ротгар притисна едната си ръка към корема, удържайки равновесието с помощта на другата. И й се усмихна. Стоеше пред нея, полумъртъв от глад, в зле прилягащи дрехи, безобразно остриган и обръснат, но в горчивата, самоосмиваща извивка на устните му тя зърна следа от мъжа, който някога беше управлявал Лангуолд.

Гледката събуди нещо у нея.

— Ще пратя да донесат храна — каза тя, чудейки се на внезапно пресъхналата си уста, без да се отказва от надеждата да отложи срещата, която самата тя се бе наела да осъществи.

Но той поклати глава, потупвайки корема си.

— Страхувам се, че като се къпах, се нагълтах с вода като риба, хвърлена обратно в морето. Това накара корема ми да се обади.

Стомахът на Мария се сви на топка при спомена за мръсната, воняща вода, която беше видяла да изнасят след банята му. Тя притисна пръсти към устните си, за да спре спазъма на стомаха си.

Той като че ли разбра от какво се е отвратила.

— Не, милейди. Напих се с вода, преди да се потопя в нея.

— Със сигурност не си разтегнал толкова много кожата си, че да не може да поеме и едно късче хляб.

Над него се спусна сякаш облак от самота, като че ли умът му го беше пренесъл назад в друго време и на друго място.

— По-скоро не бих я разтегнал повече, милейди, докато не узная съдбата си. Ще бъде доста… притеснително да карам този стомах да свиква отново с храната, ако после тя ще му бъде отказана.

Думите му намекваха за преживени лишения, за които Мария само можеше да се досеща; внезапната му сдържаност проби подобната на сън мъгла, която я беше обгърнала, когато за първи път видя този мъж. Добре щеше да постъпи, ако си припомни каква заплаха е той, вместо да се поддава на подтика да бди над него като квачка и да си въобразява, че той й желае само доброто. Би могло и да е така, като се вземе предвид каква съдба навярно му готвеше Гилбърт. Наистина, най-вероятно беше да го заключат в тъмницата и да го уморят от глад или пък да го изхвърлят от Лангуолд без никакви средства за съществувание, след като тя най-накрая го представи пред Хю.

— Трябва вече да вървим — каза Мария и нарочно придаде тежест на думите си. — Хю, господарят на Лангуолд, ни чака.

Тогава тя научи, че сините английски очи могат да помътняват и от отчаяние, а не само пред заплахата от гладна смърт.

Мария тръгна пред Ротгар по коридорите на Лангуолд Хол, като непрекъснато хвърляше внимателни погледи през рамо. Макар че ходът й може би не беше толкова съобразен с него, колкото той би искал, неуверените му стъпки все пак му позволяваха да не изостава от нея, така че дори вечно бдителният сър Уолтър от време на време се удряше в гърба му. Опитът да направи така, че двойната им тежест да не се стовари на нейния гръб, му донасяше поне малкото разсейване, което му беше необходимо, за да не се оглежда наоколо, жадно изпивайки с очи всичко това, което вече не му принадлежеше.

Но тъй като всичко наоколо някога беше му принадлежало, нямаше какво друго да гледа, освен Мария.

Тя беше крехко, дребнокостно създание, само очи и коса. Роклята като че ли беше взела на заем от неговата майка, грижливо извадена от сандъка след нейната смърт. Майка му беше необикновено слаба и висока, но много слаба, но не чак толкова, че да могат другите жени в имението да подкъсят дължината на роклите й, за да увеличат задоволително ширината. Доколкото можеше да съди Ротгар, Мария не

беше променила ширината, а само дължината. Но колкото и да беше преуморен мозъкът му, не можеше да си спомни някога майка му да е изглеждала толкова привлекателна в тази рокля.

Стомахът му, разбунтуван против потопа, който беше погълнал, го присви във внезапен спазъм. Това му напомни за положението му: победен саксонски боец, избягал роб, слаб като новородено коте. Умът му също не беше по-силен от тялото; иначе щеше да работи трескаво, за да обмисля поредното бягство, вместо да се диви как една саксонска рокля прилепва по нечии стройни нормански хълбоци.

Тя спря пред вратата на собствената му стая, както бе предположил, че ще направи; това беше единствената отделна спалня в имението. Със собствена камина, широк прозорец с капаци и изглед към безкрайните поля на Лангуолд, стаята наистина прилягаше на господаря на имението. Сър Уолтър, който вървеше непосредствено зад него, го побутна лекичко да влезе. Ротгар хвърли първия си поглед към Хю и умът му бе поразен и изненадан.

Първото, което разбра, беше достатъчно просто: Мария се беше разпореждала безнаказано с норманските рицари и се бе противопоставила на самонадеяния Гилбърт с авторитет, рядко признаван на жена. Той разбра колко е силна позицията й, когато Мария пристъпи и застана до седналия мъж, единствения в стаята, освен него. Хю. Ако пренебрегнеше разликата в пола и възрастта, двамата си приличаха като две ябълки, израсли на едно дърво. Хю и Мария — не лорд и лейди, а брат и сестра.

Втората мисъл беше по-трудна и по-жестока за възприемане. Мария се наведе, за да прошепне нещо на ухото на Хю, а после с нежно докосване премести главата му и я задържа срещу Ротгар, докато Хю не погледна към него с мътен, безметежен поглед. Устата му зееше отворена, сякаш всеки момент от нея щеше да протече слюнка, в несъразмерно голямата си ръка стискаше жътвена кукла, направена от пшенична слама.

Лангуолд — земята, къщата, хората, които Ротгар обичаше и заради чиято защита едва не бе загубил живота си, — всичко това беше изтръгнато от неговите грижи и беше поверено на слабоумен идиот.

2

— Ако Дънстън беше замахнал по-силно с меча си, и тебе щеше да те постигне такава участ.

Мария се почувства по-добре, когато каза това, особено след като Ротгар вдигна ръка към ниско остриганата коса, обграждаща раната на главата му.

— Значи не е бил винаги така.

Изражението на бившия господар на Лангуолд се промени — презрението се превърна в съчувствие; в думите му прозвуча странна смесица от любопитство и облекчение.

— Човек трябва само да го погледне, за да види, че е истински нормански рицар — изрече Мария, макар хвалбата да оказа по-малък ефект, отколкото би имала преди шест месеца. Мишницата на Хю, дебела почти колкото бедрото й, все още се издуваше от сила. Но когато преди няколко вечери тя я бе обхванала с две ръце, за да го заведе към масата за вечеря, бе забелязала лекото омекване на плътта, сякаш й липсваше тежината на оръжията, които някога Хю бе въртял с такава лекота. — Пиката, с която един от вашите го нападна подло в гръб, го направи такъв.

Двамата замълчаха, докато Хю, без да им обръща никакво внимание, използваше мощната си ръка, за да връзва куклата за парче връв, лежащо на масата. Мария отмести поглед, докато брат й боравеше несръчно с куклата, опитвайки се отново и отново да събере краищата на връвта, за да я върже на хлабав възел около кръста на куклата.

— Хората в Лангуолд сигурно се дразнят от управлението на господар като него.

Ако в гласа на Ротгар се бе прокраднало презрение, ако той се бе присмял на Хю или на състоянието му, Мария веднага щеше да повика Уолтър и да заповяда, макар и със закъснение, да се изпълни заповедта за екзекуция. Но думите на Ротгар издаваха близостта му с твърдоглавите селяни, които преди беше управлявал.

— Дразнят се от норманското управление — съгласи се тя. Бледа сянка на усмивка заигра в ъгълчетата на устните му, сякаш Ротгар много се зарадва на вестта за упоритата несговорчивост на неговите селяни. Мария потърси думи, с които да разсее веселостта му.

— Те не знаят до каква степен е немощен Хю.

Ротгар сви рамене.

— Не знам нито да чета, нито да пиша, но по лицето ти е ясно изписано, че в това тяло няма читав човек.

— Те не го виждат такъв. — Мария усети желание да запуши ушите на Хю със собствените си ръце; той нямаше да разбере нищо от разговора, който се водеше в негово присъствие, но сърцето я болеше да говори за слабостта му пред него. — Сега е упоен. Иначе в главата му вилнеят демони. Болката, която изпитва тогава… — Неин ред беше да позволи на една усмивка, изпълнена с тъга, да премине като сянка през лицето й. — Селяните го мислят за най-свирепия и най-злонравния господар. Страхуват се да не си навлекат гнева му и никой не смее да привлече по някакъв начин вниманието му.

— Въпреки това, милейди, съмнявам се, че си скрила истината от тях. Винаги ми е било невъзможно да запазя в тайна от жителите на Лангуолд дори най-малкото нещо. — Той обърна вниманието си към Хю. — Как стана така?

Как стана… Двусмислените английски думи накараха Мария да се запита дали е разбрала въпроса на Ротгар. Как той самият беше заловен и закаран като затворник в Лангуолд Хол? Как е бил ранен Хю и как са го оженили за годеницата на Ротгар? Как рожденото право на Ротгар е било конфискувано и предадено в нормански ръце?

Как стана така, че норманският победител и победеният саксонец могат да обсъждат подобни неща без сянка от злопаметност?

И как стана така, че тя изпитваше неизразимо облекчение, споделяйки тайната си с потенциален враг?

Изражението му не издаваше нищо от онова, което най-вече я интересуваше.

Ротгар като че ли нямаше нищо против тя да го изучава през полуспуснатите си клепачи, внезапно засрамена, задето е забравил, че много отдавна не е ял нищо и силите му са изчерпани. Беше отказал да яде, преди да узнае съдбата си, но не се оплака сега, когато разбра, че

Хю явно не е способен да вземе подобно бързо решение. Стоеше търпеливо пред нея, давайки й време за размисъл.

— Животът ми е спасен, предполагам — изрече той и тя се стресна.

— Какво те кара да мислиш така?

Ротгар кимна към Хю.

— Ти издаде тайната си, милейди. Не се ли страхуваш, че езикът ми ще се развърже?

Говореше самата истина; тя трябваше да се страхува от силата, която той бе получил чрез това признание. Трябваше да измисли как да прерови мозъка му, за да намери начини да се справя с твърдоглавите лангуолдски селяни. Вместо това Мария наблюдаваше как Ротгар се обляга на стената, скръстил ръце пред себе си, така че мършавостта му да не си личи чак толкова, и си пожела да не беше заповядвала да го острижат и обръснат. Би й харесало да види златистокафявата му коса да се спуска на къдри до раменете и си помисли, че ако някога само един мъж трябва да носи брада, това няма да е друг, а Ротгар от Лангуолд.

Хю успя да върже връвта. Лекият му вик на задоволство разби на парчета каприза, който я беше накарал да се взира в Ротгар с безпомощната омая на вълка, омагьосан от пламъците на огъня. Премига три пъти и си представи Ротгар лишен от последния си дъх, преди да обърне вниманието си към Хю.

Похвали шумно брат си и аплодира успеха му.

— Виждаш ли, от ден на ден се подобрява.

Тя отправи коментара си към Ротгар, докато пръстите й се мъчеха да развържат възела, направен от Хю. Докато се мъчеше отново да го върже, това щеше да ангажира вниманието му още малко и тя зачака той отново да се потопи в работата си. През цялото време във въздуха висяха думите на Ротгар: „Как стана така?“

Мария реши да отговори на най-лесния от въпросите и се отдели от Хю, за да донесе шлема му.

Ротгар се напрегна, когато тя му подаде шлема. Обърна към него повредената му страна. Движенията и привлякоха вниманието на Хю; като видя шлема, той пребледня и започна да издишва кратки, тревожни тласъци въздух. Нещо се раздвижи в ъгъла, от сенките изскочи някаква нисичка фигура и се приближи към Хю, сякаш

търкаляйки се ниско над земята с криволичещи неуверени движения, като че ли не можеше да се движи по права линия. Едно момче, по-скоро мъж на тридесетина години, необикновено дребен и тъмнокож, с черна като нощта коса, увенчаваща темето му, неспокойни кафяви очи и тясно чело. Клекна до коляното на Хю и рицарят се успокои, потупвайки главата на мъжа — момче.

— Боже господи! — изтръгна се от устата на Ротгар. — Това е един от горските хора.

— Вие, англичаните, сте толкова суеверни! Това е Фен. — Ротгар не беше първият, който да реагира така при вида на момчето. — В деня, когато получи удара, който го направи такъв, Хю го спаси от сигурна смърт. Оттогава Фен се обрече завинаги да му служи.

Тя хвърли топла усмивка към Фен, преди да обърне отново шлема към Ротгар, като се премести така, че да застане с гръб към брат си и Ротгар да не вижда Фен.

— Виж, ето къде удариха Хю — каза тя, посочвайки вдлъбнатината в метала. Премери с пръсти дълбочината, после разпери длан. — Четири пръста дълбоко. На цяла длан.

Потръпна неволно, като си спомни как изглеждаше главата на Хю точно след удара.

Ротгар премести свъсен поглед към шлема.

— Никога не съм носил такъв. Къде попадна ударът?

По своя собствена воля свободната й ръка се вдигна, за да отговори на въпроса му, докосвайки наскоро остриганата му кожа по пътя към задната част на черепа, където се зарови в късата, гъста и къдрава коса.

Тя вдигна лице, за да го погледне, защото темето й стигаше едва до брадичката му. Може би разликата във височината и недостатъчната дължина на ръката й накараха главата му да се наклони напред при натиска на дланта й. Той си пое внезапно дъх и застина на място. Очите му срещнаха нейните; устните му се озоваха на няколко инча от нейните; ръката му се вдигна, сякаш за да отговори на докосването й.

— Тук. Ударът попадна тук — каза тя с внезапно предрезгавял глас, не знаейки къде попадат пръстите й, но без да може да прекъсне контакта.

Върховете на пръстите й като че ли пулсираха в ритъма на жизнената сила, която бушуваше у него.

— Виждам.

Топлият му дъх полъхна нежно като първия пролетен ветрец върху устните й, макар че прошепнатите английски думи отново я объркаха. Какво виждаше, когато очите му се забиваха като свредели в нейните, когато пръстите й се оплитаха в нежната копринена кълравина на косата му? Дали виждаше роднината на рицаря, която обяснява почти смъртоносния удар, понесен от брат й… или някаква разблудна девойка, която го гали по най-безсрамен начин? Мария дръпна ръката си.

Откакто нейният господар, съпругът й сър Ранулф, беше починал, сърцето й никога не беше пулсирало така диво при близостта на някой мъж. Нито след смъртта на Ранулф… честно казано, нито дори докато беше жив. Стиснала шлема на Хю пред гърдите си, тя побърза да се върне при брат си.

— Мария.

Гласът на Ротгар отекна в ухото й, богатият му, плътен тембър накара вълнички на необяснима възбуда да пробягат по тялото й. Сигурно я беше последвал с нечути котешки стъпки.

Тя трябваше да накара сърцето си да спре това свое бясно туптене.

— Уолтър.

Извикването на името на рицаря отекна като подигравателен отговор на гласа на Ротгар, който беше извикал нейното име.

Уолтър нахлу в стаята, с ръка на дръжката на меча. Едва тогава тя се осмели да срещне погледа на Ротгар. Насили се да не трепне от израза на неразбиращо огорчение, който съзря там.

— Изведи го — заповяда Мария.

— Моля те, не разбирам толкова много неща.

Думите на Ротгар увиснаха във въздуха, когато Уолтър го хвана за ръката над лакътя.

— Какво да правя с него, милейди?

Само да кажеше и една дума, лоялният меч на Уолтър щеше да пониже сърцето на Ротгар или да отсече главата му, ако това беше нейното желание. Тя можеше да се отърве от смущаващото му присъствие, да удовлетвори Гилбърт и да спече ли отново лоялността на хората на Хю — само с една обикновена заповед. Но думите не идваха.

— Той няма апетит за норманска храна или питие. Заключи го някъде — изрече Мария.

— Къде, милейди? В това имение няма килии.

Мария притисна шлема към корема си, криейки се зад него, сякаш беше щит, който я предпазваше от омайната сила на чужденеца. Прехвърли бързо през ума си възможните решения: твърде много селяни работеха около кравите в обора; конюшните представляваха навеси, оградени от три страни; в житниците все още се намираше по-голямата част от събраната в Лангуолд реколта.

— Сложи го в кокошарника — реши тя. — Там ще бъде на сигурно място.

Много време мина след излизането на Уолтър и Ротгар и преди кръвта на Мария отново да потече спокойно по вените й.

Ейдит се притисна плътно до стената, приближавайки се към голямата порта, която стоеше незарезена за първи път, откакто си я спомняше. Без съмнение някоя от глупавите девойки или опулените момци, които тичаха насам-натам, възбудени от новината, че Ротгар е пленен и доведен в Лангуолд, беше забравил да свърши тази работа. Дори хрътките бяха прекратили вечното си безцелно душене и се бяха присъединили към всеобщото вълнение с неспирно джавкане и ръмжене.

Силен смях избухна сред групата нормани, скупчени около рицарите, които се забавляваха с Ротгар вместо с тлъстите елени, които новите ловни закони на Уилям им бяха забранили да докосват. Ейдит направи още една стъпка към портата, молейки се съгледвачите, които наблюдаваха всяка нейна стъпка, да се намират сред шумната тълпа. Може би този път щеше да се измъкне от вечно следящите я погледи и от услужливите думи: „Не се безпокойте, милейди, сега ще го донеса“, „Ще ви придружа, милейди, и ще ви изчакам пред вратата, докато свършите“, „Няма нужда да говорите с тях, милейди, аз мога да отнеса вашите съобщения“… Безкрайно любезни и неизменно галантни, все пак те я държаха под контрола на онази кучка Мария не по-зле, отколкото ако беше окована във вериги и окачена да виси на китките си от зъберите на крепостната стена на Лангуолд.

Толкова близо беше сега. Лек повей долетя през цепнатината между двете крила на портата, ледената му свежест я изкушаваше с полъха на свободата. Три стъпки… не, две…

— Вятърът хапе тази вечер, лейди Де Кързън, а вие сте без наметка.

Ако гласът зад гърба й принадлежеше на някой от обичайните й пазители, Ейдит щеше затрепери от прилив на разочарование и отчаяние. Но да разкрие подобна слабост пред Гилбърт Криспин би било твърде неразумно.

— Забелязах, че портата стои незарезена.

Лъжата излезе леко от устните й, но не беше толкова лесно да изобрази усмивка, която да разсее ужасния рицар, усъмнил се в нея.

Преди да събере смелост и да се обърне с лице към него, тя усети ръцете му на раменете си, последвани от приятната топлина на подплатено с кожа наметало, което я обгърна. Вече нямаше нужда да се обръща, защото Гилбърт застана пред нея и отвори широко портата.

— Може би ще ме придружите, докато инспектирам замъка тази вечер.

Ейдит призова цялата си сила, за да пристъпи спокойно през отворената порта, сякаш не беше минала половин година, откакто за последен път беше прекрачила очертанията й.

Успя да измине редом с него около десет крачки, преди краката й да се разтреперят и да й попречат да направи и една стъпка в повече.

Гилбърт като че ли беше предвидил затрудненията й и я хвана за лакътя.

— Ще мине — каза той и дъхът му образува малко облаче около него. — Виждал съм много затворници да бягат от плен и после да рухват на земята като ударени с кол. Струва ми се, че чувството, което ви обхваща, е много подобно на онова, което човек изпитва, след като оцелее в битка, въпреки че привидно не е имал никакви шансове.

Той извърна тялото си така, че да я предпази от внезапния порив на вятъра.

Тя се облегна на него с подкосени колене, смутена и зарадвана. Наслаждаваше се на вятъра, който подухваше наоколо, на буците замръзнала земя, които бодяха краката й под тънките подметки на обувките. Луната излезе иззад един облак и тя обърна лице към небето, подлагайки го под лъчите й.

Странното усещане за свобода и неочакваното съучастничество на Гилбърт развързаха езика й.

— Всяка нощ, докато Хю се мята и хърка, си представям как се измъквам от Лангуолд. Но в сънищата си тичам бързо като заек, а не се препъвам като престаряла селянка.

— И кой храст ще потърсите, малко английско зайче? Тихият смях на Гилбърт не смекчи остротата на думите му.

Насладата, която Ейдит изпита от разходката, се изпари също като дъха им, отлитащ в нощта.

— Ще потърся само утехата на монахините, които ме възпитаха — измърмори тя, внезапно потръпвайки от хладината на вятъра.

— И ще побързате при тези монахини, без най-напред да спрете да си побъбрите с вашия господар, съпруга ви, с приятелите и семейството?

Бузите на Ейдит пламнаха от гняв.

— И вие сте недоверчив като Мария. Нямам нито семейство, нито приятели в Лангуолд. А дори да имах, никак не ми се иска да разправям под път и над път, че са ме омъжили за безнадежден идиот.

— Но бихте споделили това с монахините.

Сребристата светлина изостряше дръзките черти на Гилбърт. Единственото мъжко лице, което Ейдит обичаше да гледа, беше образът на Христос на кръста. Тя знаеше, че има жени, които намират Гилбърт за привлекателен, възхищават се на волевите му черти, на широките рамене и мощните бедра. Почуди се какво ли толкова му харесват и реши, че те никога не са го виждали така, както го видя тя тази нощ, когато лунната светлина караше гъстите му вежди да хвърлят зловещи сенки, със стиснати устни и заплашителен блясък в невъзможно черните очи. Отново потръпна, не толкова от студ, и разбра, че не бива да го лъже.

— Щях да разкажа на монахините за мъките си, да. — Той кимна и тя реши, че трябва да изтрие самодоволното му изражение. — Щях да кажа на абатисата, че още съм девствена, че мога да положа обет, и щях да я помоля да ме приеме. Хю няма да живее дълго. Мария ще го умори с нейните отвари или той ще си счупи главата о някоя стена, търсейки облекчение на болките си.

Тя очакваше нормандецът да й се присмее. Очакваше да пусне някоя шега за девичеството й, да я подразни, че са имали право да я

омъжат за Хю за пред хората и точно така са имали право да я изолират, за да не може никой, освен норманите да узнае истината. Но когато Гилбърт проговори, думите излизаха така трудно, сякаш някой го беше хванал за гърлото.

— Хю беше мой приятел. Ужасно ми липсва.

— Той още не е умрял. — Тя почувства неканена жалост, когато си спомни съпруга си, стиснал трепереща глава в дланите си, озадачения поглед на безумните му очи, когато престанеше действието на отварата, давана му от Мария, и той се озовеше насаме със съпругата си. — Мисля… мисля, че сега той би могъл да се възползва от приятелството ви, сър Гилбърт.

— Черупката, която носи името Хю де Кързън, вече не е старият ми приятел; не повече, отколкото е ваш съпруг.

Думите на Гилбърт жилеха като стършел.

Вятърът се усили, карайки замръзналите клони да се удрят един в друг. Странното далечно ехо на вълчи вой накара кокошките в имението да се разкудкудякат оглушително. Ейдит усети натиск върху лакътя си и осъзна, че Гилбърт все още я държи. Понечи да се дръпне, но той я стисна още по-здраво.

— Трябва да се връщаме в имението, милейди.

— Но вие още не сте проверили замъка.

В гърдите й се надигна необясним трепет, сякаш някоя от разшумилите се кокошки бе затворена вътре и биеше с криле, за да се освободи.

— Ще ви заведа при съпруга ви и едва тогава ще направя обиколката си.

— Не. — Опитът й да не помръдне от мястото си й докара само плъзгане на подметките по заледената земя. — Не — изрече тя отново, по-високо, но не така настойчиво, защото простичката дума й бе прозвучала като унизителна молба.

В отговор Гилбърт мушна ръката й под мишницата си.

— Ще има и други нощи, Ейдит.

Тя замря, не смеейки да проговори.

Той се усмихна, но лунната светлина като че ли изтри от лицето му всяка следа от веселост.

— Струва ми се странно, че Мария те държи така затворена. Не би могла да възрази, ако предложа от време на време да те

придружавам на кратка разходка.

Ейдит си възвърна гласа.

— Ще направите това за мене? Защо?

Гилбърт потупа ръката й.

— Изглежда и двамата имаме нужда от приятел. Аз мога да ти предложа услугите си като придружител, а ти в замяна можеш… да разговаряш с мене. Искам да науча повече. Мария е ужасно мълчалива.

Предложението му й се стори невинно; тогава защо сетивата й се наостриха, карайки я да се взре отвъд думите на Гилбърт и да потърси по-дълбокото им значение? Но примамката на обещанието му притъпи бдителността й. Ейдит кимна утвърдително, пожелавайки си да можеше също толкова лесно да се отърси от чувството, че е сключила лоша сделка.

Усещайки в гърба си острието на меча на Уолтър, който го бодеше при всяка стъпка през двора на Лангуолд Хол, Ротгар вървеше покорно като добре обучено муле. Това, което беше научил през изминалите месеци, беше цената на привидно покорното поведение, макар че то прикриваше бушуващия в гърдите му гняв.

Гордостта обаче беше тънък саван за всеки труп.

Уолтър успя да задържи върха на меча си опрян в гърба му, докато отваряше вратата на кокошарника. Отвътре се разнесе остра, щипеща очите миризма на птичи курешки. Дори най-добре обученото муле би се поколебало да влезе в подобно място, помисли Ротгар, отказвайки да пристъпи и една крачка напред. Съпротивата му обаче не направи никакво впечатление на Уолтър, в чиито вени явно течеше говедарска кръв. Използвайки коляното си като лост, норманският рицар тласна Ротгар и той политна в кокошарника.

Задушливото, тъмно като бездна пространство изведнъж оживя. Ротгар обви глава с ръцете си, за да я предпази от разлетелите се в паника птици. Но не успя да предпази по този начин ушите си от пронизителното кудкудякане, докато пернатите обитатели на Лангуолд изразяваха възмущението си от неговото нахлуване. Диво махащите криле цепеха въздуха, усилвайки вонята невъобразимо, като същевременно вдигаха във въздуха и утаилите се по земята пера, които започнаха да се навират в носа и устата му. Невидимите паразити

подушиха новодошлата кръв и малките им смучещи устица се впиха в прясно остърганата кожа на главата и лицето му.

Ако трябваше да умре, би избрал нормански меч пред затрупване с кокоши курешки.

Клекнал ниско до земята, Ротгар се осмели да отвори едно око и видя лунен лъч да пронизва тъмнината. Няколко лунни лъча се бяха промъкнали през някакви дупчици, не по-големи от върха на карфица. Той падна на колене и запълзя към тях с усърдието на поклонник, приближаващ се към статуята на своя светец покровител. Притисна плътно лицето си към цепнатините в дървото и изсумтя силно, за да прочисти носа си от попадналите в него пера. Дори в сънищата му въздухът на Лангуолд не беше толкова свеж, колкото сега, когато го вдъхваше през тези дупчици.

Кокошките лека-полека щяха да се успокоят, ако той останеше неподвижен, за да им даде възможност да свикнат с присъствието му. Затова коленичи до стената, вдишвайки жадно въздуха, и започна да размишлява над положението си.

Сам беше наглеждал строежа на кокошарника, беше одобрявал всяка закалена греда, всяка твърда като камък дъска, всеки корав кожен ремък. Здрави резета препречваха високата един човешки ръст врата; въпреки кокошата какофония беше чул Уолтър да връща всяко резе на мястото му. Нямаше смисъл да си хаби силите с вратата. Само едно резе препречваше по-малката врата, голяма колкото да мине едно пиле. Никой човек, нито дори толкова измършавял, колкото беше той в момента, не би могъл да се надява, че ще се проврe през този отвор. Макар да беше жена, Мария бе избрала килията му не по-зле от всеки мъж тъмничар.

А ако успееше да избяга… тогава какво? Беше се добрал до Лангуолд за цели две седмици. Ако сполучеше някак си да се освободи от кокошарника, би ли могъл да куцука миля или две, преди да тръгнат да го преследват? Подобно разстояние нямаше да изкара и една капчица пот от хълбоците на някой нормански кон, а измършавелият му врат щеше да достави само моментно удоволствие на рицаря, свикнал да сече главите на далеч по-мощни неприятели.

Въпреки всичко би приел такава участ. Но, затворен при кокошките, той зачака решението на норманите.

Птиците се поуспокоиха, накацаха по прътовете и зашъткаха. За разлика от Мария, която въпреки привидното си спокойствие не преставаше да стои нащрек.

Никоя от жените в света на Ротгар не го беше подготвила за среща с такава като нея. Доколкото той знаеше, жените служеха. Печаха хляб и готвеха. Някои перяха туники, докато други стържеха гърнета и подове. Някои топлеха леглото му, а на другата сутрин си тръгваха, за да тъкат дрехи и да леят свещи.

Майка му създаваше подобен вид работа за цяла армия жени. Тя самата работеше от съмнало до мръкнало, не спираше да шие и да бродира, докато отслабналото зрение не я накара да спре. Същото това слабо зрение беше причината да падне, когато се озова твърде близо до брега на реката по време на пролетното пълноводие, и после умря от треската, която беше хванала след ледената баня.

Не, майка му не притежаваше силната воля на Мария. Той се съмняваше дали и безценната за сърцето на Ейдит, абатиса на Марстън, притежава способността да налага волята си на непокорните нормански рицари и да наложи лишения от разсъдък любител на кукли за господар на народа на Лангуолд.

И докосването на абатисата не би могло да събуди такава безсрамна жажда в слабините му, която заглушаваше глада, глождещ стомаха.

Но пък защо не. Ротгар не беше виждал жена половин година или повече. Може би точно затова свободно разпуснатата коса на Мария му се стори великолепна, затова бе завладян от състраданието и разбирането в златистокафявите й очи, затова допирът й, който обясняваше само къде е бил ранен Хю, бе накарал кръвта да забушува във вените му.

Да, може би ако се подложеше на големи дози от завладяващото присъствие на Мария, това щеше да направи лицето и фигурата й по-малко привлекателни. Но малката доза му оказваше непреодолимо привличащо въздействие. Размислите на тази тема бяха интересно занимание, което му позволяваше да се измъкне от заобикалящата го среда, и той се улови, че се пита какво ли ще е да прекара известно време с жена, способна да мисли сериозно, остроумна и схватлива.

Когато една кокошка изкудкудяка и едно петле нададе приглушен вик, съдейки по схванатите си крайници, Ротгар разбра, че не някое

негово движение ги е обезпокоило. После видя, че светлината, която проникваше през игловидните отвори, изглеждаше доста по-различно и вместо сребристите лунни лъчи оттам се процеждаше бледнината, предшестваща зазоряването. От гложденето в очите си разбра, че навярно е задрямал с мечти за Мария, колкото и невероятно да му се струваше.

Рискувайки да разгневи пилците, той леко помръдна, за да си облекчи краката. Съкафезниците му протестираха умерено и в първия момент той не разбра, че стърженето и драскането идват отвън. Издумкване по вратата привлече вниманието му.

Прислужничките от кухнята предпочитаха този час от деня, преди разсъмване, за да избират птици за готвене. Слабата светлина замайваше главите на птиците и те не забелязваха кога някоя от тях клюмва с извит врат.

Но при вратата не стоеше някоя сънена жена, усети той. Мъжки гласове, тихи и авторитетни, издаваха повече сила, отколкото беше необходима, за да се извие вратът на някоя кокошка. Шумът разбуди пилците и пърхането им удави всяка надежда на Ротгар да долови нещо от думите, но нямаше нужда да разбере какво казват, за да се сети, че се интересуват само от един определен врат в този кокошарник.

Единични стъпки се приближиха към стената, зад която беше Ротгар, и някой, явно запознат с навиците на пернатите в имението, отвори вратичката за пилета. Птиците, мигайки с червените си очи срещу светлината, изпърхаха от прътовете си и се изнизаха към двора, оставяйки го на неведомата му съдба.

Ротгар изправи гръб и размърда крака, карайки кръвта да се раздвижи из тях, за да може да се изправи. Щеше да посрещне посетителите си на крака.

3

Полумракът в кокошарника накара Ротгар да присвие очи и да премига от ярката светлина, която нахлу през отворената врата.

През отвора влязоха не някакви нормански убийци, а добрият му приятел Брит, грънчарят, и Афлег, който му копаеше глината.

— Грозните ви лица са красива гледка — пошегува се Ротгар, за да прикрие чувствата, които напираха в гърлото му.

Макар челата им да се набръчкваха в мимолетна тревога, което беше нещо ново, телата им изглеждаха силни, неизтощени, дрехите — прилични, а ботушите — добре подковани, за да ги пазят от необикновено силния мраз. Ако всички поданици на Лангуолд бяха толкова добре като тях, значи беше рискувал свободата и може би живота си за нищо. Но въпреки това видът им развесели сърцето му, колкото и да тънеше в смрад и мръсотия, колкото и нищожни да бяха силите му, помисли си той, радвам се, че се върнах.

Грънчарят пъхна в ръцете му кана с вода и половин самун хляб. Ароматът на хляба подразни някакъв скрит рефлекс, който накара ръцете му да трепнат и да поднесат самуна към зъбите, а устата му да се овлажни и гърлото да заработи конвулсивно, предусещайки вкуса.

Не. Нямаше да се прави на грухтяща и тъпчеща се свиня пред приятелите си. Ръцете му започнаха да се борят с него, както кон, принуден да свърне в друга посока, когато мирисът на конюшнята изпълва ноздрите му, и Ротгар все пак успя да отдалечи хляба от устата си.

— Мислехме те за мъртъв, Ротгар.

Почти не позна гласа на Брит, толкова дрезгав му се стори.

— След Стамфорд Бридж ни прати вест. След Хейстингс не чухме нищо. Битката беше през октомври и оттогава нито дума.

— Обстоятелствата не позволяваха — каза Ротгар.

Същият импулс, който го възпря да не показва глада си, сега го караше да не иска да признае как е прекарал тези месеци.

Афлег се беше облегнал на рамката на вратата, въртейки глава насам-натам с кратки движения, които напомняха на Ротгар за съкафезниците му.

— Побързай Брит — каза той. — Хората се размърдват.

— Ще дойдем пак довечера — каза Брит с новия си, тежък глас. — Тогава ще е много тъмно и ще мине доста време, преди да открият, че те няма. Трябва да се махнеш оттук. Ще те убият. Другите умряха.

— Кои?

Сърцето на Ротгар се сви, но трябваше да узнае имената на селяните, убити от норманите.

Брит започна да изброява, като на всяко име вдигаше по един загрубял от глината пръст — не имена на мъже и жени от Лангуолд, а само онези, които като Ротгар някога носеха титлата тан. Гласът му бръмчеше монотонно като погребален звън за равните на Ротгар благородници от почти всяко село и имение на три дни път наоколо.

— Бегълци идваха отвсякъде, рискуваха живота си, за да ни предупредят за клането. Лангуолд е много отдалечен и се надявахме, че норманското нашествие ще ни отмине, но напразно.

— Но Лангуолд Хол още си стои, а ти и Афлег поне не носите норманското клеймо на челата си.

Брит разбра погрешно огромното облекчение на Ротгар, че Лангуолд не е преживял всички възможни злини. Червендалестото лице на грънчаря се зачерви още повече, погледът му започна да блуждае притеснено.

— Пристигнаха три седмици след като чухме новината от първия беглец. Бяхме предупредени. Но тебе те нямаше и мъжете нямаха дух. Сложихме оръжие.

— Не исках да ви упреквам, Брит. По-леко ми е, като помисля, че хората на Лангуолд са имали достатъчно здрав разум да извлекат възможно най-голяма полза от неизбежното. Ако беше убил онази група нормани, кучият син Уилям щеше да прати още и още. — Ротгар си пое дъх дълбоко и накъсано. — Виждал съм го.

Стиснатите челюсти на Брит като че ли се поотпуснаха; гъстата червенина като че ли понамаля.

— Може да сме постъпили правилно — призна той, но така неохотно, че Ротгар разбра, че грънчарят още съжалява.

— Брит! — чу се шепотът на Афлег от вратата.

Брит понечи да тръгне, но Ротгар сграбчи ръката му, за да го задържи.

— Един миг, Брит.

Доколко съжалението на верния му приятел се дължеше на факта, че се беше предал на такъв като Хю? Мария твърдеше, че селяните не знаят нищо за състоянието на брат й; Ротгар знаеше от опит, че мнението на селяните няма особено голяма тежест. Но как някой е казал на Брит и тези като него: „Слагате оръжие пред мъж, чийто мозък можеше да изтече от главата му“?

Ако дойдеше време той да се освободи от този кокошарник, подобна тайна би могла да се окаже много ценна. Но натрапчивият вътрешен глас му шепнеше, че селяните ще го ценят по-малко, ако узнаят, че е бил заменен от един малоумен.

Затова той задържа ръката на приятеля си, на бившия си поданик, и се опита да не обръща внимание на усещането, че заблуждава Брит, като го запита:

— Как се спогаждате с английския господар?

— Брит!

Гласът на Афлег издаваше тревога и дори Ротгар можеше да чуе подрънкването на съдовете и гладните ревове на животните, които издаваха, че сутрешните работи в домакинството вече са започнали.

Брит заговори бързо.

— Земите са добре, Ротгар. Довечера ще ти разкажа подробно. Новият господар не се отнася зле с никой човек или животно. Слугите клюкарстват за него, но знам, че не е вярно. На мене ми изглежда малко като монах. По цели дни си стои в стаята. Норманите казват, че пишел нещо. А коремът на лейди Ейдит не се е надул, макар че са женени от Коледа. — Червенината отново изпълзя на лицето му, сякаш току-що си беше спомнил, че Ейдит някога беше годеница на Ротгар. — Ще прощаваш. Кучият син Уилям даде владенията на Ейдит, също като твоите, на този нормандец.

— Значи Хю се е оженил за нея по същата причина, заради която аз я отмъкнах от манастира.

Ротгар нямаше насита на земи и когато овдовелият баща на Ейдит почина, без да остави други наследници, той сметна, че ще е престъпление против здравия разум да остави богатите акри на Ейдит в Кенуик да се присъединят към манастирските владения. Монахините

оказаха изненадващо слаба съпротива, когато той я отвлече от обителта, но първият набор на войници, обявен от Харолд, попречи на Ротгар да се ожени за Ейдит и да прибави наследството й към акрите на Лангуолд.

Ротгар се запита дали Мария е уредила брака на Хю, запита се дали и тя, както и той, е помислила, че женитбата с Ейдит е сигурен начин да спече ли лоялността на поданиците на господаря на Лангуолд.

— О, значи затова си я избрал. — Признанието на Ротгар разчупи сдържаността на Брит, разкривайки чувството за хумор и добросърдечието, което бе сприятелило господар и грънчар. — Значи мога да те оставя тук с чиста съвест, като знам, че не чезнеш по бледата кожа и острия нос на лейди Ейдит.

Мина като че ли много време, преди Ротгар да се ухили наистина весело, а усещането, което очертанията на истинската усмивка извикваха по устните му, беше едновременно странно и хубаво.

— Само за брадичката й ми е мъчно — каза той след малко. — Сега върви, преди твоят господар темерут да е научил, че в кокошарника му се люпят не само пилци.

Лицето на Брит стана сурово.

— Надявам се довечера да си още тук.

— И аз — отвърна меко Ротгар, усещайки тежестта на всяка дума, докато верният му приятел отстъпваше назад, за да затвори вратата и да пусне резетата.

Три пъти през изминалия месец Хю се беше събуждал с нещо като искрица разум, просветваща в очите му. Три пъти за тридесет дни братът на Мария й бе говорил и сякаш бе разбирал това, което тя му говореше. Мария се надяваше господ да не я сметне за лекомислена, ако се помоли този ден да бъде четвъртият.

Когато двамата с Хю бяха дошли в Лангуолд, тя беше убедена, че това място е тяхно. Никога повече нямаше да си събират нещата и да тръгват на път по нечия прищявка. Хю щеше да има време да оздравее. Но тогава плъзнаха слухове, че Уилям сменя еди-кой си някога доверен рицар или еди-кой си доскоро уважаван воин и поради по-маловажни причини от тази, която съществуваше тук, в Лангуолд: Хю беше слаб и

лишен от разсъдък поради раната; селяните недоволстваха и се отнасяха подозрително спрямо новия си господар; работата по замъка едва беше започнала и почти не напредваше. Ако имаха повече злато, щяха да ускорят нещата. Но нямаха. Мария беше чувала приказки за английски имения, пълни със злато, и беше наредила да преровят цялото имение. Скритият сандък, който намериха и отвориха с толкова надежди, съдържаше шепа сребърни монети. Какво щеше да направи Уилям по Великден, когато Филип Мартел му кажеше как стоят нещата?

В края на тази нощ, прекарана в безсъние и объркани мисли, Мария начерта план, недовършен и пълен с пропуски, но за да го постигне, се нуждаеше от съгласието на Хю. Затова се замоли тази сутрин да го завари с ясен разсъдък.

Ако станеше така, дозата, която му беше приготвила, щеше да се окаже излишна. Но ако влезеше в стаята му без нея, можеше да изглежда прекалено самоуверена и господ да отвърне ухо от молитвите й. Тя взе шишенцето със скъпоценната течност, дошла чак от Бизанциум. Ръката й затрепери, когато усети колко е олекнало, и тя бързо го остави или по-скоро го изпусна и течността се разля на пода, а всичките й надежди се разбиха заедно с шишенцето.

Беше купила странната отвара като някакъв куриоз много преди да ранят Хю. Старецът, който й го беше продал, казваше, че е магьосник, и тя си спомняше това всеки път, когато прибираше шишенцето в багажа си за поредното от сякаш безкрайните й местения от едно имение в друго.

— Мисли за него като за поле от червени цветя — беше казал старецът. — Всяка капка, която поемеш, е като да откъснеш едно цвете. Накрая полето ще бъде оголено, но човекът, който пие нектара, ще бъде спасен.

Мария никога не беше виждала поле, пълно с червени цветя; представи си как стои сред тази ухаеща алена красота и купи отварата и това, че старецът твърдо вярваше в лечебните й сили.

Когато удариха Хю по главата, тя си спомни какво казваше старецът за своя лек. Спомни си и предупреждението му да внимава: само една капка, взета със смукалото, което й беше дал, не повече; да се смеси с глътка вино и да се погълне бързо, иначе силата се изпарява. Тя беше последвала инструкциите му и късаше червените цветя едно

по едно, докато полето се оголи, но Хю като че ли беше далече от оздравяването.

Имаше моменти в отминалите месеци, когато и тя се изкушаваше да вкуси от забравата на тайнствената отвара.

Някой я подръпна настойчиво за полата. Беше Фен, странното момче, което Хю беше спасил в деня, когато го раниха. Фен не говореше; сега също не каза и дума, само големите му, изразителни очи и вцепенението на тялото като че ли издаваха усещане за надвиснала опасност. Чу се трясък, сподавеният вик на Ейдит и агонизиращ рев — все от стаята на Хю.

— Уолтър! Стивън! — извика Мария, тичайки към стаята на брат си.

Фен тичаше пред нея и плъзгащите се движения на дребното му тяло му позволиха да стигне пръв до стаята. Разкрилата се пред нея гледка я накара да замръзне: очите на Хю срещнаха нейните, погледът му беше измъчен и объркан, но разумен; стиснатите юмруци висяха безволево до тялото му, парализирани от силата на отварата, която вече се изпаряваше; Ейдит беше се отпуснала на колене до леглото.

Господ като че ли беше на нейна страна в крайна сметка. Хю бе с бистра глава.

— Ела Ейдит — каза Мария, подканвайки съпругата на Хю да стане. — Знаеш как реагира той.

— Той… той ме погледна.

Бледите очи на Ейдит бяха широко отворени в почуда.

— Подобрява се с всеки ден — успокои я Мария и се сепна.

Точно тези думи беше казала и на Ротгар от Лангуолд, смятайки, че това е само тъжно преувеличение, но може би… може би… Подкани Ейдит да излезе, за да могат Уолтър и Стивън да заемат местата си от двете страни на Хю и силните им ръце да притиснат раменете му към леглото, за да не се самонарани, когато започне да се мята.

Но тази сутрин, изправен пред четиримата, които го гледаха с широко отворени смаяни очи, Хю владееше крайниците си.

— Коя е тя? — изграчи той, вдигайки трепереща си пръст на един инч от равнището на леглото.

Мария не можа да разбере дали го насочва към Ейдит, или към нея.

— Защо плаче?

Хю сам разреши загадката. Защото, макар че сълзите често заплашваха да преодолеят съпротивата й, Мария никога не си позволяваше да пролее и една сълза пред него.

— Казах ти, че ме погледна!

Може би това се дължеше на манастирското възпитание, помисли Мария. Снаха й беше в състояние да тъне дни — не, седмици наред в мъченическо мълчание и после изведнъж, без никаква причина, да избълва неща, които не бяха за казване.

— Понякога ми става жал за него — изповяда се Ейдит на Мария, без да сваля очи от Хю. — Снощи… стори ми се, че се чувства самотен, и като усетих погледа му тази сутрин, се опитах да си представя какво му е, като няма приятели. Това ме разплака, тази мисъл беше толкова тъжна.

Мария помисли колко проницателна е била, за да долови самотата на Хю. Ейдит няма приятели, аз също.

— Никой не ми отговори на въпроса.

Гласът на Хю се извиси над наивните думи на Ейдит и напомни на Мария, че периодите му на просветление обикновено не траеха много.

— Тя е твоята съпруга — отговори Мария, знаейки, че щом мисълта му се спре на нещо, не се примирява, докато не намери удовлетворение.

Имаха да си казват много неща; най-добре беше сега да задоволи любопитството му, вместо да губи време, да му припомня коя е Ейдит.

Изражението на Хю стана по-разбиращо, в ъгълчето на устата му заигра усмивка.

— Значи мога да докосна косата й — каза той, раздвижвайки пръсти.

Това беше нещо ново.

— Иди при него — прошепна Мария и бутна Ейдит към леглото. Ейдит носеше косата си спусната на гърба, заплетена на плитка. С явна нерешителност тя преметна дългата до кръста плитка над рамото си и погали пръстите на Хю с крайчеца й.

— Не — той поклати глава и направи болезнена гримаса. Устата му се раздвижи беззвучно, сякаш търсеше думата, която не идваше. — Отвори я — изрече накрая с мъка в гласа.

— Разплети я.

— Да. — Очите на Хю светнаха от благодарност… и предусещане.

Пръстите на Ейдит се поколебаха, но тя наведе глава и бързо разплете плитката. Разтърси глава и косата й се разстла около нея.

— Над мене, жено.

Ейдит отново преметна косата над раменете си и я спусна в нежни вълни от двете страни на главата си. Остави косата над лявото рамо да се пръсне през пръстите й и да полегне на лицето на Хю; косата от дясната й страна се разстла в коприненото си великолепие над ръцете и кръста му. Мария видя пръстите на Хю да се вплитат в златистите кичури; чу го да вдъхва аромата им.

Беше ли си представял Ротгар такива нежни сцени с Ейдит?

— Достатъчно Ейдит — каза Мария, след като може би безкрайно дълго беше наблюдавала странната интимна сцена. — Можеш да излезеш. Всички можете да излезете.

Рицарите, които бяха пристъпвали от крак на крак в смутено мълчание, бързо напуснаха стаята. Фен, който рядко изпускаше Хю от погледа си, се стопи в сенките. Ейдит послушно се дръпна от леглото, а косата й се плъзна полека по тялото на Хю.

Ейдит щеше да я намрази още повече, помисли Мария, докато наблюдаваше плавните движения на снаха си, и съжали за резкия тон, с който й бе заповядала да разплете плитката си. Но когато Ейдит я погледна бързо, преди да излезе от стаята, Мария не видя в очите й враждебност. Плаха усмивка трепна на устните на саксонката; розовината по бузите и блясъкът в очите й напомняха на блаженото изражение по лицата на жените, които от време на време излизаха рано сутрин от спалните на различни рицари.

А съответното глупаво изражение на лицето на Хю нямаше нищо общо с удара по главата му.

— Когато се надвеси така, косата й заглушаваше това постоянно цвърчене.

Добрите дни на Хю досега бяха минавали през определен ред. Бавното възвръщане на движенията, способността му да изрича думи, след това понятия, а после ясно оформени мисли — всичко беше наред преди желанието му да се порови в косата на Ейдит и забележката му за цвърченето.

Птичи звуци. Цвърчене, чуруликане… кудкудякане, кукуригане.

Ротгар от Лангуолд. Затворен в кокошарника от толкова време без храна и вода.

Боже господи, мислите й ставаха също толкова разпилени като тези на Хю.

А беднинят разсъдък на Хю можеше всеки момент да се разпадне. Нямаше време за губене.

— Познаваш ли ме?

— Да, ти си Мария. Сестра ми.

— Знаеш ли къде си?

Предпазливо внимание просветна в погледа му.

— В леглото си.

Мария опита в друга посока.

— Кое е имението?

— Аз… — устата му заработи беззвучно. — Не е Еврьо. Изрече думите с известно убеждение, но издаде съмненията си с финалното повишаване на гласа. Мария поклати глава.

— Мортен? Поатие? Авранш?

Хю бързо изреди названията на много места, всички в Нормандия, никое, от което не беше посещавал в последните две години.

— Лежиш в собственото си легло, в собственото си имение Лангуолд, Хю. Уилям ти го подари заедно с имението Кенуик. — Сърцето й се сви, когато осъзна, че в очите на Хю не вижда разбиране. — Опитай се да си спомниш.

Сякаш усетил отчаянието й, той отмести поглед и сви вежди съсредоточено. Мария не каза нищо, отброявайки петдесет удара на сърцето. Сто удара.

Хю се обърна към нея, а по лицето му се четеше почуда и вълнение.

— Трябва да построя замък — каза той с глас, в който се процеждаше почуда.

— О, да, Хю.

— И… и…

Отново трескави погледи, беззвучно мърдане на устни, но думите не можеха да излязат. Хю изстена и стисна глава в дланите си,

сигурен признак за болезненото завръщане на демоните. Проклета да е Ейдит и косата й!

— Изчезна, всичко изчезна — прошепна той с глас, натежал от примирение.

— Не. — Думите на Мария противопоставиха строгата си авторитетност срещу отчаянието на Хю. Тя обхвана главата му в шепи и го накара да вдигне лице. Той премигна от слънчевата светлина, която струеше през дупките, пробити в завесата, но тя го задържа здраво. — Трябва да ме изслушаш, Хю. Трябва да внимаваш. Ротгар, мъжът, който управляваше това място преди тебе, се е върнал. По заповед на Уилям той трябва да бъде екзекутиран или наказан, задето е вдигнал оръжие.

Хю се изтръгна от ръцете й и се сви на кълбо, за да се предпази от слънцето.

По време на кратките проблясъци на възстановено съзнание понякога Хю изричаше думи, които караха Мария да вярва, че той чува и разбира онова, което му се казва, дори когато го овладееха демоните. Въпреки че сега се отдръпна, тя продължи да изрича това, което имаше да каже, молейки се думите й да влязат в някакво здраво място в ума му и да останат там, докато той възстанови целостта си.

— Селяните мърморят срещу всяка работа, която им налагаме. Наближава Великден и Уилям очаква вест как вървят работите ти. Помниш Филип, нали, Хю? Няма търпение да почне да разправя разни небивалици на Уилям.

Също като селяните, и Хю, който стенеше в ръцете й, изглеждаше странно необезпокояван от очакванията на Уилям; но за разлика от селяните Хю щеше да бъде лишен от Лангуолд и Кенуик, ако строежът на замъка не вървеше достатъчно бързо.

— Предлагам да се спазарим с този Ротгар — каза Мария, разкривайки най-смелата част от плана си. — Той обича тази земя. Държим го затворен и ще нададе ухо на предложенията ни. Мисля, че мога да се споразумея с него и да го накарам да разбере, че ако Уилям прати тук друг господар, хората от Лангуолд ще страдат под сурово управление.

В отговор Хю зарови лице във вълчата кожа, за да заглуши стенанията си в меката козина.

Мария коленичи до леглото, нежно обгръщайки огромното, треперещо тяло на брат си.

— Прости ми, Хю — прошепна тя. — Но трябва да го кажеш. Трябва да кажеш „да“, че е редно да го държим жив, за да кажа на другите, че лорд Хю от Лангуолд, е одобрил този план.

Очите му се втренчиха в нея, празни и неразбиращи.

— Кажи го. — И тогава, искайки да може да изтегли думата от гърлото на брат си, тя започна бавно и натъртено да повтаря, докато думата започне да отеква в стените. — Кажи „да“. Да. Да. Да. Да. Да.

Като дете, подражаващо на майка си, Хю успя да произнесе думата.

— Да — каза той. И после, с по-слаб шепот: — Помогни ми.

Одобрението на Хю бе далеч от желаното. Но сега тя щеше да се защити пред Гилбърт или всеки друг, който би могъл да се противопостави на действията й.

— Да, братко — каза тя и го притисна за миг към себе си. — Ще помогна на главата ти и ще ти помогна да задържиш това място, каквато и да е цената.

4

Една лопата, забита по-силно от другите, изхрущя в замръзналата земя със скърцащ леден звук, от който конят на сър Гилбърт подскочи. Рицарят изруга и дръпна юздите.

— Това не ми харесва — каза спътникът му Дънстън.

— И на мене. — Гилбърт стегна юздите. Конят разтърси глава и тропна с крак в знак на протест, привличайки погледите на работещите селяни. — Де да обръщаха такова внимание на работата си. — И той кимна към работещите.

— Иска им се него да видят — и Дънстън кимна към кокошарника.

Гилбърт не си даде труда да опровергае думите на Дънстън; знаеше, че другарят му е прав, макар да се учуди, че по-младият рицар споделя с него тревогите си. Обикновено бащински настроеният Уолтър изслушваше разни изповеди.

Копаещите селяни спокойно биха могли да не помръднат от калта нито краката, нито лопатите си — толкова работа бяха свършили за цялата сутрин. Вестта за залавянето на Ротгар се беше разнесла моментално сред населението на Лангуолд. Всяка шепа изкопана пръст, всяко преместване на крак или ведро с вода от кладенеца бяха съпроводени с губене на време и дълги погледи към затвора на Ротгар. Сякаш бившият господар на Лангуолд седеше там на трон от кокоши курешки.

— Казвам ти, Гилбърт, започнах да съжалявам за пакта, който сключихме, когато удариха Хю.

Конят на Гилбърт като че ли усети учудването му, понечи да се дръпне назад и зацвили в отговор на смушкването с коляно. Гилбърт успокои животното и го овладя отново, опитвайки се да направи същото и с реакцията си спрямо признанието на Дънстън. Никой от другите, които бяха решили да се присъединят към тях против Мария, не беше сметнал за уместно да говори за това с него.

Челюстта и устните на Дънстън имаха упоритото изражение на човек, решен да накара другите да се съобразяват с него, въпреки очите, прорязали с червени жилки и подпрени от тъмни торбички.

— Да не си обърнал повечко халби днес? — запита Гилбърт с привидна лекота.

— Може би. Това е единственото нещо в това забутано място, което си струва.

— Не знаех, че толкова ниско цениш дома си.

Дънстън изсумтя.

— Домът си ли? Така ми обещаха. Но сега не съм толкова сигурен. — И плю на земята. — Минава вече половин година, откакто Уилям каза на Хю да построи замък и да държи постоянно готови десет въоръжени рицари. Огледай се наоколо, Гилбърт. Да виждаш замък? Да виждаш десет рицари? Филип Мартел казва истината, тук няма нищо, което да задоволи изискванията на Уилям, освен един наполовина изкопан ров и четирима пазачи за мъж, с разсъдъка на новородено. Великден ще настъпи скоро и всички знаем, че този противен Филип смята да преплава морето и да иде да разправя какво ли не на Уилям. Тогава ще имам ли дом?

Нека селяните лежат и се помайват — вниманието на Гилбърт сега беше съсредоточено върху разбунтувалия се негов другар.

— Ти се закле във вярност към Хю — припомни той на Дънстън.

— Така си е — съгласи се Дънстън. — Към Хю, не към сестра му. Докато поддържаме тази заблуда, уменията ни се похабяват, броните ръждясват, конете затлъстяват и стават мързеливи. Ако саксонците се обединят около затворника, могат да ни избият с коловете и лопатите си.

Околните звуци запълниха внезапно възникналото неловко мълчание, което овладя и двамата при думите на Дънстън: отдалече се чу пронизителен вик на сокол, после един селянин извика сърдито, когато го удари буца пръст, изхвърлена от рова.

— Уолтър със сигурност не мисли така, нали? — запита най-накрая Гилбърт.

— Уолтър винаги е бил човек на Хю — съгласи се Дънстън. — Но напоследък изглежда разсеян и кисел, като всички нас, и взе да изчезва в най-неподходящи моменти. Може би сам крои заговор.

Прекарва много време с това копеле Филип, макар да не знам как може да го понася.

— Прав си — съгласи се Гилбърт с измамно равнодушен глас. Нямаше нужда да издава безпокойството си от близките отношения на Филип с рицаря.

— Стивън, оръженосците ни и аз… — Дънстън хвърли кървясал поглед към Гилбърт, стисна челюст и мръдна широките си рамене. — Трябва да знаеш, че взехме твоята страна против Мария по повод живота на саксонеца. Както винаги, тя не ни обърна внимание. Искам да кажа, май е редно ти да прекратиш тази преструвка и да поемеш юздите на Лангуолд.

— Не е лоялно — каза Гилбърт, но нещо у него трепна, когато чу тайното си желание, изказано от устата на друг.

Дънстън продължи да говори, но Гилбърт не обърна внимание на това каканижене. Вместо това погледът му се плъзна по полетата, горите и ливадите на Лангуолд и той се осмели за първи път да си представи тази възможност. Всички тези неща да бъдат мои. Всичко това може да бъде мое. Както и жената, която да краси къщата ми. Приливът на собственически чувства, който забушува у него при тази мисъл, беше толкова силен, че той се побоя да не се удави във вълните му.

— Не е лоялно — повтори Гилбърт, сякаш за да отрече плана, който се избистряше в главата му, така добре развит, като че мислите му са работели в тази насока още преди да беше имал смелостта да си ги признае. — Времето още не е подходящо.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре, бих казал.

Гилбърт поклати глава. Усмихна се, припомняйки си разходката в студа с Ейдит.

— Мария не допуска никого до Хю. Сега имам достъп до бърз ум и жаден за излияния език, за да знам какво точно става в спалнята на нашия лорд.

Това като че ли не направи особено впечатление на Дънстън и той махна към намусените селяни.

— Можеш да имаш очите и ушите на хиляди прилепи, увиснали от тавана на Хю, но няма да са ти от полза.

— Ще слушат много внимателно онзи, който ще разцепи стария им господар на две.

— Ротгар.

— Да, Ротгар. — Гилбърт присви очи, взирайки се в един от селяните, които се беше загледал в тях. Мъжът изведнъж прояви голям интерес към работата си и започна да изхвърля изкопаната пръст с голямо въодушевление. Ако Гилбърт постигнеше своето, скоро всички в Лангуолд щяха да работят също толкова усърдно. — Уилям лично заповяда онези, които вдигнат оръжие против него, да бъдат лишени и от земи, и от живот. Ще намеря днес удобен момент да припомня на Мария закона.

— Но тя спря ръката ми, когато ти щеше да наредиш да се разправя с Ротгар — припомни му Дънстън.

— Само защото аз позволих мечът да бъде спрян — каза Гилбърт, измисляйки моментално лъжата. — Не знам какви са женските й причини да заповяда това. Но според мене да го убият пред очите на собствените му хора щеше да всее повече страх в сърцата им, отколкото ако чуят, че делото е било извършено тихо и милостиво.

— Тогава ти ще сложиш край на упорството и съпротивата им. И копелето Филип може да не намери какво да разправя на Уилям.

От думите на Дънстън лъхаше облекчение.

— Да. — Гилбърт позволи на мрачното удовлетворение да подчертае думите му. — Ще покажем на тези англичани колко глупаво е да отказват поддръжката си на своите законни господари. Лично аз ще пронижа с меча си този техен скъпоценен Ротгар от Лангуолд. Може би тогава мускулите им ще заработят по-усилено от страх, че още английска кръв може да напои земята.

Кухненската помощничка спря пред вратата на спалнята и остана да трепери там като подгонена кошута сред джавкащи хрътки. Мария инстинктивно се отмести, за да закрие Хю от погледа на момичето.

— Какво има? — Тя пристъпи напред, карайки прислужничката да отстъпи в коридора, и затвори вратата зад гърба си.

— Аз… милейди… — Зъбите на момичето тракаха така силно, че Мария едва различаваше думите.

Тогава зад гърба й се появи Уолтър.

— Какво търсиш тук, момиче?

Червендалестото му лице се обърна извинително към Мария и той посегна да хване прислужничката за ръката. Тя отстъпи назад и впери уплашени, умоляващи очи в Мария.

— Остави я, Уолтър, господарят ти те вика. — С многозначителен поглед Мария го накара да се върне в спалнята.

Уолтър отвори вратата, но вместо да влезе вътре, през тясната пролука изскочи Фен, запушвайки пространството с крехкото си тяло, сякаш искаше да каже, че по-скоро ще умре, отколкото да позволи на Уолтър да влезе. Уолтър изруга и посегна да отмести младежа, но Мария възпря ръката му. От време на време Фен ставаше своенравен и не искаше да допусне до Хю нито един нормански рицар, ако в стаята не са Мария или Ейдит, но на Хю никога нищо не му липсваше, когато беше под неговите грижи.

— Хю може би спи. Стой да пазиш тук, Уолтър, и дръж вратата затворена.

Когато Уолтър застана на пост, Мария насочи вниманието си към момичето. Облекчението, че успя да опази тайната за състоянието на Хю, смекчи гнева й от нахлуването на прислужничката.

— Вярвам, че си имала основателна причина да напуснеш кухнята.

— Да, милейди. — Преднамерено успокоителният глас на Мария като че ли възвърна увереността й. — Старият свещеник моли сър Хю да го приеме.

— Невъзможно. — Умът на Мария заработи трескаво. Отец Бруно, свещеникът на Лангуолд, беше доказал, че е изпитан и ценен съюзник. Макар че Мария не бе посмяла да му довери тайната на Хю, тя нямаше желание да подлага на риск отношенията си с него. — Лорд Хю днес има много задачи. Налей вино. Лично аз ще го приема в залата.

— Не, милейди. — Ръцете на момичето отново затрепериха и тя заизвива края на престилката. — Отец Бруно чака на седлото на мулето си в двора. Казва… казва, че никога няма да влезе в Лангуолд Хол, докато новият лорд не сложи всичко в ред. Моля ви, отидете при него.

Наистина трудно беше да се каже кой изглеждаше по-упорит: дали старото дебело муле или свещеника, седнал на гърба му. Въпреки

наметалото, с което се беше загърнала, Мария потрепери от студения мартенски вятър.

— Елате вътре, отче Бруно — заувещава го тя. — Готвачът вече затопля ябълковото вино. Ще седнем до огъня и ще ми кажете какво ви води тук.

— Няма.

— Ще ни държите тук на студа, да си крещим един на друг в двора като рибарки?

— Хвърляте незаслужен упрек върху рибарките — отец Бруно изправи гръб и я изгледа втренчено. — Рибарките се справят със скромния си улов с бърза и безболезнена милост. Бих искал да говоря с лорд Хю за отношението към Ротгар, бившия господар на това имение.

Свещеникът говореше с властния тон, с който обикновено укоряваше грешниците от амвона. Гласът му отекваше в затвореното пространство на двора, привличайки всички любопитни очи в Лангуолд.

Една млекарка стоеше, стиснала кобилицата, на която се поклащаха двете ведра с мляко. Друга жена, със стадо гъски пред себе си, спря и размаха върбовия клон, с който ги подкарваше. Ръцете на конярите стискаха юздите на поверените им животни; едно пастирче държеше за рога кротка дойна крава; дори впрегнатите волове като че ли обръщаха огромните си кафяви очи към Мария.

Кокошарникът се извисяваше в далечния край на двора като неизречен упрек.

Мария запрехвърля през ума си най-различни причини да откаже на свещеника среща с Хю. Отецът много обичаше мулето си.

— Помислете за животното си, отче. То ще се зарадва на крина овес в такъв студен ден. Ние с вас ще си говорим в конюшнята, а то ще си похапва. Страхувам се, че Хю лежи болен в леглото си, има треска и не искам и вие да я прихванете.

Устните на отец Бруно трепнаха и тя разбра, че е улучила.

— Чух за чума в Гилуит. Да не би лорд Хю? Трябва ли… — Отецът преглътна, пое си дълбоко дъх и продължи: — Необходимо ли е да отида при него и да му дам причастие?

— Не, отче. Мисля, че се връща треската, която беше получил, когато отиде на юг, за да участва в един турнир. От време на време го

хваща. — Облекчение се разля по лицето на свещеника и тя засили натиска. — Елате, да нахраним животното.

Мулето заприпка бързо, когато отецът обърна главата му към обора. Мария събра полите си и затича през двора след тях. Едно конярче пое юздите на животното, докато отец Бруно слизаше от седлото, а Мария накара всички коняри да излязат, след като мулето зарови муцуна в торбата с пресен овес.

Когато конете, воловете и кравите бяха в обора, въздухът се затопляше от лъха на мощните им, потящи се тела. Но по това време на деня рицарите се упражняваха навън с огромните си бойни коне, кравите пасяха по пасищата, а воловете теглеха каруци с дървета за строежа на замъка. Лишен от животинската топлина, оборът беше също толкова студен, колкото и дворът.

А Мария беше заключила Ротгар в кокошарника без наметало.

Уви се плътно в собствената си наметка и потръпна, докато отец Бруно си поемаше шумно дъх.

Той пристъпи към целта на посещението си направо, без всякакви предисловия.

— Хората в Лангуолд ми казаха неща, които разболяха душата ми. Не ви ли е достатъчно, че новият крал ви даде земите на Ротгар? Трябва ли и да го измъчвате, да го морите от глад, да му отнемате всякакво достойнство, преди да го пратите на смърт?

— Може да му е студено, но се съмнявам, че това би могло да се нарече измъчване — каза Мария, поглеждайки смутено към кокошарника. — Ротгар сам отказа храната, която му предложих. Не сме се отнесли сурово с него, отче, като се вземе предвид заплахата, която той представлява.

— Заплаха ли? Казаха ми, че от него са останали само кожа и кости, а колкото до измъчването, как ще наречете вие, милейди, хвърлянето му в кокошарника без нищо, с което да се предпази от студа? Нещо повече, чух, че вашият сър Гилбърт се канел да го прободе с меча си, докато Ротгар лежал безпомощен и невъоръжен в краката му.

— Той само леко го бодна.

Споменът за жестокостта на Гилбърт я потресе, но тя се почувства задължена да защити норманския си сънародник.

— А заплахата, за която споменахте… предполагам, че Гилбърт е искал да не допусне Ротгар да скочи на крака и да обезоръжи цяла зала, пълна с нормански рицари.

— Няма нужда той да вдигне пръст, за да обезоръжи всички ни, отче — каза тя меко. — Споменът за него беше като трън в петата на селяните през всичките тези месеци. Сега, когато той се върна, страхувам се, че те ще се отвърнат още повече от нас, рискувайки да си навлекат гнева на Уилям и да предизвикат смърт и разруха, по-страшни, отколкото са си представяли.

— Тогава го пратете на смърт.

В тона на стария свещеник имаше примирение, отчаяно признание, че не е очаквал друг отговор въпреки смелостта, с която се беше появил пред портите на Лангуолд. Доколкото Мария знаеше, свещениците бяха два типа: едните — глезени синчета от богати семейства, които нямаше нужда да се умилкват, а другите бяха хитри продавачи на благословии или дори на обещания за вечно спасение, разбира се, на съответната цена. Тя осъзна, че на отец Бруно му е трябвала голяма смелост, за да се качи на старото си муле и да предприеме безнадежден опит да спори с норманските завоеватели.

Абсолютно неприсъщо на духовник.

Усети как у нея се надига уважение към отец Бруно, което я накара да се реши да му изповяда всичко. Видя й се съвсем естествено да разголи душата си пред един свещеник…

Крясъкът на Хю процепи въздуха.

— Мъчение — каза отец Бруно.

Обърна самодоволен поглед към нея и решението на Мария да проговори се изпари като лед на слънце.

— Мислете каквото искате — отвърна тя с ледена нишка в гласа. — Няма нужда Ротгар да бъде убит, нито да мре от глад, нито да бъде измъчван.

Отец Бруно очакваше по-нататъшно обяснение с търпението на човек, прекарал дълги часове в изповедалнята.

Мария поиска да отвори пукнатина в стената на самоувереността му.

— Тогава какво да правим с него?

Свещеникът се превърна за миг от изповедник в молител.

— Милейди, Ротгар беше едва на седемнадесет години, когато баща му умря. Младата му възраст не бе пречка, защото, кълна се, той беше роден с водата на Лангуолд Ривър във вените и тялото му имаше корени в богатата ни земя. Задълженията ми на духовник ме водят в седем имения. Никое от тези места не е било управлявано от лорд, който повече да обича земите или хората си. Понякога се отчайвах от него и го обвинявах, че обича Лангуолд повече от бога.

Ако свещеникът се опитваше да пледира в полза на Ротгар, значи беше подходил зле към въпроса. Когато чу колко силно Ротгар е привързан към Лангуолд, тръпки от страх побиха Мария и я накараха да се усъмни дали е постъпила правилно, като е оставила саксонеца жив.

Отец Бруно като че ли долови смущението й и вдигна ръка, сякаш за да предотврати смъртоносен удар, насочен към Ротгар.

— Тази негова привързаност… може да бъде използвана, милейди.

— Как точно? — запита Мария, любопитна да узнае дали предложението на отец Бруно може да й помогне да затвърди наполовина оформената си идея.

— Можете да бъдете сигурна, че прекарах цялата нощ на колене, молейки се бог да ме вдъхнови. И вдъхновението дойде, милейди, когато бях изтощен до краен предел. Възможно е и на самия лорд Хю да му е хрумнала тази идея.

Сега беше ред на Мария да застине в мълчание, очаквайки по-нататъшните обяснения на свещеника.

— Минах покрай строежа на замъка тази сутрин на път за насам. Старите ми очи виждат достатъчно добре, за да разберат, че почти няма напредък. Старите ми уши чуват непрестанен ропот на недоволни, които не искат да се подчиняват. Само в Лангуолд. Не и в Кенуик. — Мария продължаваше да слуша мълчаливо и старият свещеник въздъхна, сякаш изморен от несхватливостта на ученик, който не може да проумее простата логика. — Кенуик, милейди. Тамошните селяни застанаха зад лорд Хю, когато той се ожени за лейди Ейдит.

— Хю едва ли би могъл да се ожени за Ротгар, отче Бруно — отвърна тя, развеселена от тази мисъл.

— Не. Но вие можете да се омъжите за него, лейди Мария.

— Ха!

Тази единствена сричка, по-скоро неверие, отколкото проява на хумор, отекна в стените на обора и накара мулето да вдигне глава и да размаха дългите си уши към Мария. Тя благодари на бога, че четириногото беше единственото живо създание, което чу нелепото предложение на отец Бруно.

— Вие сте сестрата на лорда и освен ако не греша, сте доста влиятелна. Ако Ротгар е на ваша страна, хората в Лангуолд ще започнат да мислят другояче.

— Не — каза тя с твърд глас.

Съпругът й Ранулф я искаше и животът й беше непрекъсната самота и отчуждение — и преди, и след смъртта му. Колко по-зле щеше да бъде да я дадат на един мъж, който с право би я обвинил за загубата на рожденото си право? Трябваше да забрави как подскочи сърцето й, когато докосна Ротгар; тези неща бяха мимолетни и можеха да бъдат приписани на напрежението от това, че му беше разкрила състоянието на Хю.

— Сега имам дом. Няма да се омъжвам отново — каза Мария.

— Но, милейди…

— Не — повтори тя отново. — Ще послушам обаче съвета ви и ще използвам любовта на този човек към това място. Когато разбере как стоят нещата, може би ще обърне влиянието си над селяните в наша полза. Ако го направи, ще го освободя да си търси късмета другаде.

— Женитбата ще го направи ваш съюзник, милейди. За човек като него няма да има по-голяма примамка от това, да може да изживее дните си в земята, която обича.

— Има по-голяма примамка — възрази Мария, раздразнена от упорството на свещеника. — Ако направи това, за което го помоля, ще отърве кожата.

Нямаше какво друго да се каже, затова разочарованият свещеник оседла мулето и с труд се качи на седлото.

— Ще го извадите от кокошарника — каза той. — И ще се погрижите да не гладува и мечът на Гилбърт да си остане в ножницата. Ако не можете да направите тези неща, ще бъде най-милостиво от ваша страна направо да го пратите на смърт. Човек като Ротгар не може да понесе да бъде затворник.

— Да. — И тя прибави импулсивно: — Вие сте му истински приятел, отче Бруно.

— Просто се грижа за хората в Лангуолд. — Свещеникът направи кръстния знак над главата на Мария. — Уилям можеше да ни прати и нещо по-лошо. Ще се моля, Мария.

Тя се запита дали свещеникът е чул прошепнатото й „благодаря“, докато мулето нерешително излизаше навън под яркото студено слънце.

— Лейди Мария!

— Сега пък какво? — измърмори Мария, въздъхвайки уморено. Момичето, което й беше съобщило за посещението на отец Бруно, стоеше треперещо на вратата.

— Филип Мартел, милейди. Търси лорд… искам да кажа, Ротгар.

Както изглежда, Мария нямаше да има време да размисли какво да стори с Ротгар от Лангуолд. Все някой от мъжете, които й досаждаха, като че ли беше длъжен да я преследва до смърт. Най-добре сега да се срещне със саксонеца и да види дали иска да й сътрудничи.

— Намери сър Стивън и ми го прати. Дай на Филип удобно кресло до огнището и му налей кана бира — каза тя на момичето. — Имам първо да свърша едно-две неща.

И тя се запъти към кокошарника, размишлявайки усилено как да намери удобен момент да разговаря насаме с човека, който спокойно можеше да бъде най-големият й враг.

5

Ротгар се беше облегнал на стената, пъхнал единия лакът под себе си, за да поеме тежестта му, сгънал колене, за да се нагоди към тясното пространство, което подчертаваше дължината на краката му. Обърна глава към нея и заслони очи със свободната си ръка, за да ги предпази от внезапната ярка светлина. Позна я веднага, реши тя, и ръката му се стрелна към нещо близо до гърдите му, заравяйки го във вонящата слама.

Очите на Мария обаче не бяха заслепени от светлината и лесно проникнаха в полумрака на кокошарника. Видя какво скри той. Мях от козя кожа, подходящ за вино или бира. Тя се усъмни, че сър Уолтър се е загрижил за Ротгар и му е дал нещо, с което да утоли жаждата си.

Някой беше посетил затворника през нощта и той искаше това да остане в тайна. Предупредена от намеците на Гилбърт и от забележките на отец Бруно за недоволството и бунта, с още звънящи в ушите й думи, тя стисна дръжката на вратата и изстреля една неуместна забележка, която целеше да прикрие объркването й.

— Какво ще кажете за още една баня, Ротгар от Лангуолд?

— Заповедите за къпане май са вашият специалитет, лейди Мария.

— Какво?

— Може би не чух правилно предложението ви. — Той се почеса по корема и после потупа врата си. — Напоследък мисълта за къпане просто ме е обсебила.

Гласът му, дрезгав и богат на обертонове и подиграватели нотки, като че ли прикова ръката й към дръжката. Небрежната му поза и непринуденото поведение сякаш се подиграваха с предпазните мерки, които беше взела, като остави навън Стивън да й пази гърба. Поведението на Ротгар може би беше преднамерена хитрост, която да отвлече вниманието й от козия мях, а може би намекваше, че е склонен да изслуша това, което тя имаше да му каже. Мария реши да се престори, че опитът му да скрие меха от нея е бил успешен.

— Отец Бруно се страхува, че може да ви е студено.

По челото му като че ли премина сянка.

— Не, милейди. Чувал съм, че торта има много качества, включително и да излъчва топлина.

— Добре тогава, елате, ако можете да напуснете удобното си легло — каза тя, махвайки с ръка към очакващия я сър Стивън.

Отстъпи настрана, за да го пропусне да мине, но той не побърза да се изправи на крака. Стана и показно се протегна, а тя забеляза, че краката му успяха да изритат още слама върху козия мях.

Поколеба се, когато стигна до нея и до вратата.

— Би трябвало вие да излезете преди мене, милейди.

— Не — възрази сър Стивън, хвана моментално Ротгар за китката и го повлече по пътеката към двора, извивайки ръката зад гърба му.

Пот изби по челото на Ротгар и той леко изпухтя, но в очите му проблесна едва прикриван гняв. Ако Мария не беше уловила този моментален яростен блясък, би повярвала на покорното му изражение, когато в следващия момент той изрече:

— Аз само исках… да пусна… дамата да мине.

Премислен ход, за да се озове близо до нея и да я стисне за гърлото?

Мария знаеше, че много от лангуолдските селяни, усетили, че в кокошарника става нещо, се бяха събрали в двора. Ако видеха предишния си господар да минава покрай тях, гърчейки се в ръцете на норманския рицар, това щеше да изостри още повече недоволството им. Навярно именно тази мисъл накара сърцето й да подскочи от болезнената гримаса по лицето на Ротгар.

— Пусни го, Стивън — заповяда Мария.

Тя погледна към Ротгар, сети се за притворството му по повод козия мях и за мигновено прикрития му гняв.

— Отиваме в залата. Ще вървите ли мирно със Стивън, който ще ви придружава, или трябва да ви вържем ръцете и да ви третираме като затворник?

Един мускул трепна на бузата му.

— Няма нужда да ме връзвате.

Тръгнаха към събраните саксонци.

Мария беше присъствала на повече турнири, отколкото можеше да преброи, беше приветствала баща си, брат си и съпруга си, когато се връщаха като победители от безчетните битки. Но никой не се беше радвал на по-възторжена тълпа от тази, която посрещна Ротгар от Лангуолд на излизане от вонящия кокошарник и по пътя към бившето му владение.

Като че ли всички селяни, които не работеха на полето или на строежа на замъка, се бяха стекли в двора. Бяха се наредили в две редици, оставяйки пътека, за да минат Мария, Ротгар и Стивън. Мъже, прегърбени от старост и ставни болежки; жени, носещи деца под сърцето си и с още хлапета, стискащи полите им; младежи, които работеха в кухнята, обора и градината — всички рискуваха норманския гняв, зарязвайки задълженията си, за да приветстват своя бивш господар.

— Не забравяме, Ротгар!

— Горе главата, милорд!

— Грижим се за всичко вместо вас!

— Чакаме, милорд!

Мария държеше брадичката си вдигната високо, стъпките й бяха уверени, но пътят като че ли нямаше край. Със светнали от радост лица, с размахани ръце, пляскащи длани и протегнати вратове, за да могат да го зърнат, селяните от Лангуолд изобщо не приличаха на онези тихи, летаргични хорица, които тя беше свикнала да вижда. Бяха толкова въодушевени, толкова радостни да видят стария си господар, че нейното присъствие за тях не струваше и пукната пара.

Някога беше видяла жаба, уловена в леда на едно езерце, с разперени крака, сякаш се беше борила с ледения си ковчег, но преди да успее да я посочи на Хю, той бе разчупил леда с тоягата си, за да стигне до живителната вода. Днес селяните я гледаха, без да я виждат, без да забелязват крехката мантия от тайнственост, която тя беше простряла над Лангуолд като предпазна мрежа; те жадуваха да се опиват от присъствието на Ротгар и да се отдават на спомени за миналото.

Никога не се беше чувствала толкова самотна.

Ротгар вървеше близо до нея. Можеше да усети топлината му. Смахнатото предложение на отец Бруно я дразнеше. Представи си да върви тук заедно с Ротгар, който я притиска леко до себе си, вече не

като предпазлив непознат, а като съпруг, положил длан на тила й, а главата й докосва силното му рамо. Тогава нямаше да има самота. Нямаше да продължава отблъскващия съюз с Гилбърт, Филип нямаше постоянно да й се натрапва. Ротгар щеше да вдигне дясната си ръка, за да приветства тълпата, тя щеше да маха с лявата. Движението щеше да доближи хълбоците й до неговите, щеше да прилепи мекотата на корема й до неговия…

Едно набито момченце на не повече от пет години, се откъсна от ръцете на майка си. Застана на пътеката, така че Мария трябваше да спре и това насочи вниманието й към него за един миг. Достатъчно, за да забележи златистокафявата му коса и ярките сини очи и да се запита защо й изглежда толкова познато. То пъхна мръсните си пръсти в устата си, гледайки объркано от майка си към Мария, а после вдигна очи към Ротгар. Усмихна се и с радостен вик протегна двете си ръце.

— Татко! — извика детето, вкопчвайки се в крака на Ротгар.

Лицето на Мария пламна, когато Ротгар се засмя, наведе се и вдигна момченцето на ръце. Двете мъжки глави се сближиха, едната с пухкави меки бузи, другата измършавяла, със сянка от набола брада, въпреки че толкова скоро го бяха обръснали, но с несъмнена прилика. Несъмнена прилика.

Едно от копелетата на Ротгар, навярно. Селяните се засмяха снизходително, когато детето потупа грапавата брадичка на Ротгар. А свещеникът беше предложил тя да се омъжи за този човек, който явно сееше копелета из цялото село. Дори нещо по-лошо, в момента тя наистина като че ли мислеше върху този брак.

— Не съм баща ти — изръмжа Ротгар, преструвайки се на ядосан.

— Ти си, ти си.

— Погледни по-отблизо — каза Ротгар и оголи зъби в свирепа гримаса.

Детето се засмя без сянка от страх и докосна с изцапаното си пръстче здравите предни зъби на Ротгар.

— Чичо Ротгар.

Той пусна момченцето на земята, разроши косата му и го потупа по дупенцето. Вниманието му като че ли се отклони от детето към майката, приятна на вид саксонка, чиито уморени от работа очи се взираха неотклонно в бившия лорд на Лангуолд. Неразбираемото

облекчение, което почувства Мария, схващайки, че детето не е на Ротгар, се изпари, когато улови тревожния му, замислен поглед да се спира на жената.

Може би детето беше негово, в края на краищата, и го бяха научили да вярва, че Ротгар е само един благосклонен чичо. Благородниците нерядко използваха подобно оправдание, за да не признаят извънбрачните си деца. Нескритото му взиране в жената като че ли показваше не чак дотам обикновен интерес. Тежест притисна сърцето на Мария.

Постъпката на детето сякаш бе разрушила невидима барикада и лангуолдските селяни се запритискаха по-близо до Ротгар, протягаха ръце, за да пипнат ръката му, да се докоснат до някаква част от него. Пътеката бързо се стесняваше. Страхът, че ще се окажат обкръжени от непробиваема тълпа разгневени селяни, надделя над повторно надигналото се разочарование в душата на Мария.

— Милейди — подвикна Стивън с предупредителен глас.

Ротгар явно не изглеждаше склонен да продължи напред, вниманието му бе приковано към жената и детето. Да заповяда на Стивън да използва меча си или със сила да накара Ротгар да продължи напред — не, това щеше да вбеси тълпата. Мария подръпна Ротгар за ръкава, но разбра, че той не може да отличи нейното докосване от това на саксонците, които правеха същото.

Тя пъхна ръка в неговата.

Допирът й го накара да я изгледа стреснато, но Мария не се задоволи само да отклони вниманието му от жената и детето. Тя отново усети горещина да се разлива по лицето й. От собственото й безсрамие, без съмнение; никога преди не беше дърпала така някой мъж за ръката. Навярно сърцето й биеше така лудо от срам, защото това й припомни предната вечер, когато беше докоснала тила му и бе почувствала пулса му да бие в ритъм с нейния.

Ръката й, пъхната в неговата, изглеждаше толкова малка.

Колкото и да беше отслабнала, неговата ръка бе запазила големината и твърдостта, присъщи на мъж, свикнал на тежка работа. Мазоли драскаха мекотата на дланта й; дългите му, гъвкави пръсти стиснаха нейните с лекота, която говореше за голяма скрита сила.

— Тълпата става неуправляема. Опасно е — успя да каже тя.

— Няма да ни навредят.

Предателското й сърце отново забушува в гърдите, подскачайки от дълбокия тембър на гласа му, който изрече „ни“, сякаш той беше решил да извърви този път заедно с Мария, и от натиска на дланта му върху нейната, което не оставяше никакво съмнение, че той няма намерение да я пусне.

Мария помисли да пусне ръката му, когато продължат бавния си ход към къщата, но й се стори съвсем естествено да влезе там ръка за ръка с Ротгар от Лангуолд.

Докато минаваха покрай майката и детето, тя не можа обаче да не забележи, че по лицето на саксонката се стичаха сълзи.

Хрумна му, че Мария може да е магьосница.

Ръката му още пазеше отпечатъка на нейната. Как бе усетила крушението на духа му, когато малкият Хенри го беше нарекъл „татко“ пред хората от Лангуолд? По законите на каква пъклена мъдрост реши да му даде силата си, за да му помогне да се изправи лице в лице с поданиците си, засрамен и победен, да хване ръката му в своята, сякаш беше почетен гост, а не паднал неприятел?

Ами младият Фен, който бдеше над брат й — норманите сигурно бяха чували за старинния приказен народ, който, както разправяха, живеел в горите, — и тя приемаше присъствието му така, сякаш той не беше нищо повече от някакво коте. А сега, когато тихо изречените й нареждания към прислужничката и простите приготовления издаваха, че днес има намерението да го изкъпе собственоръчно, стягането в долната част на тялото му и внезапно разбушувалата се във вените му кръв подсказваха, че около него е изтъкана мрежа от безименна магия. Защо иначе тялото му го предаваше така, реагирайки на жена, която не можеше да бъде друго, освен най-големия му враг?

Малката ниша в далечния край на залата винаги лъхаше на хлад дори в най-горещите летни дни. Никакво течение не проникваше през грубите дървени стени. По време на неговото управление тя служеше за складиране на сирене, масло и разни други неща, твърде ценни, за да бъдат изоставени, като например прашната лютня, висяща на една кука.

Сега някой беше опънал една връв на отвора и беше метнал на нея някакъв стенен килим, сякаш за да скрие вътрешността от

любопитни погледи. Груб одър заемаше единия ъгъл, женски дрехи висяха на друга кука.

Нима Мария се беше настанила в тази тъмна и неудобна ниша? Магьосниците обичаха студа, поне така се говореше. Днес, въпреки силния огън, напален в камината на залата, в нишата беше толкова студено, че огромни облаци пара се виеха над сгорещената вода за къпане и обгръщаха Мария в тайнствен облак. Като магьосница, излизаща от мъглата, след като е забъркала отварите си.

— Водата изстива — каза тя с грациозен жест на ръката, който подсилваше изреченото.

Със сигурност единствено магьосница би събудила подобни желания у един мъж чрез простичко махване с ръка. От движението вълнената рокля се изпъна на гърдите, разкривайки зърната им, втвърдени и щръкнали от студа.

Господи боже! Толкова зажаднял ли беше за жена, че не можеше да мисли за нищо друго, освен да скочи във ваната и така да я разплиска, че тя да се намокри до кости и роклята й да прилепне плътно към тялото?

Ротгар насили мислите си да свърнат в друга посока. Както знаеше от опит, норманите никога не действаха импулсивно, водени от любезност или нещо подобно. Бяха майстори на заблудата и предателството. Никак нямаше да се изненада, ако, правейки се, че иска да премахне остатъците от нощуването му в кокошарника, Мария натиснеше главата му под водата, за да я задържи там, докато го удави.

— Да не би да сте избрали тази противна килийка за спалня? — запита той.

Мария се усмихна.

— Подхожда за човек, който никога не е имал отделно легло.

— Сигурно във вашата къща…

— Ние с Хю никога не сме имали къща, която да наречем дом. Досега. — Тя се огледа наоколо със собственически израз на лицето, който събуди лек гняв у Ротгар. — Признавам, че на това място му липсват удобства, но когато бъде построен замъкът, няма да изпитваме недостиг на топлина или места за усамотение.

Той се запита колко време беше отделила тази норманска магьосница, за да усъвършенства смутената си усмивка и израза на нерешителност, който се изписа по лицето й, когато той не направи

никакво движение, за да почне да се съблича в съответствие с нейните планове.

— Банята не ви ли харесва?

В думите й се долавяше предизвикателство. Ниски мъжки гласове долитаха оттатък нишата, напомняйки му, че това не е приятно киснене в края на деня, предназначено да отпусне уморените от работа мускули, че въоръжените до зъби нормански рицари чакаха зад чупката на стената, готови да се втурнат вътре по нейна заповед.

— Подигравате ми се — каза той, раздразнен от собствената си реакция, което придаде неочаквано груб оттенък на гласа му.

Тя пусна във ваната сапуна, който държеше в ръка. Капки вода пръснаха като огромни сълзи по роклята й, карайки материята да потъмнее, докато попиваха в нея.

— Да ви се подигравам? Как така?

— Така — отвърна той и махна широко с ръка, обгръщайки с жеста си закритата ниша и димящата вана. — Вчера ме къпаха в кухнята, не без присъствието на доста зяпачи. Двама мъже с кисели лица, които едва удържаха мечовете в ножниците си, стъргаха мръсотията от мене. Днес се виждам сам с една дребна женичка. Искате да ми се подиграете, като ми напомняте за безпомощното ми състояние, или пък вие, норманските жени, толкова обичате да къпете мъжете, че си търсите нови забавления?

Беше подбрал внимателно думите си, за да събуди гнева й и да свърши веднъж завинаги с цялата тази неопределеност, която го заобикаляше, независимо дали щеше да живее или да умре. Нарочно беше се държал дръзко с нея, търсеше да я предизвика, да я накара да действа. Острие на скрит нож ли щеше да блесне в ръката й, или пък възнамеряваше да повика своите хора?

Тя не направи нито едното, нито другото. Водните изпарения се кълбяха около нея, но не можеха да скрият бледнината и напрежението в чертите й, когато тя стисна силно ръба на ваната.

— Не съм искала да ти се подигравам, саксонецо. И не си мисли, че много ми се е приискало да те къпя — не повече отколкото на тебе. Вашите английски къщи, лишени от удобства, не предлагат много усамотение. Трябва да говоря с тебе насаме и не можах да измисля нищо друго.

Ротгар би предпочел да чуе презрителен отговор на обидния си въпрос. Но тихото й достойнство го накара да се засрами. Почувства как кръвта нахлува в главата му и си пожела гъстата пара да замъгли зрението й.

— Много умно от ваша страна, милейди. Има някои, които не биха се поколебали да изрекат смъртна присъда в присъствието на други хора.

— Смъртна присъда ли? — Тя наклони глава така, че косата се отмести от лицето й, разкривайки фината линия на брадичката. Преувеличено дълбоки бръчки прорязаха челото й. — Толкова задръстени ли са всички саксонски мъже? Отец Бруно очаква най-лошото само защото съм те затворила за една нощ в кокошарника. Ти очакваш смъртна присъда само защото ти предлагам баня.

— Сегашното ми затруднено положение поражда мрачни мисли — каза Ротгар, оскърбен от поведението й.

— О, я престани с тази твоя твърдоглава гордост. — Сега изражението й издаваше кисела развеселеност. — Както толкова уместно предположи, изкъпала съм достатъчно много нормански мъже, затова няма защо да се страхуваш, че ще оскърбиш чувствителността ми. Казах, че искам да говоря насаме с тебе, затова сваляй си дрехите и влизай във ваната, иначе стражите ще се почудят защо не се чува плискане.

Цял живот Ротгар беше къпан от жени — и тук, в Лангуолд, и в другите имения, където го бяха посрещали като уважаван гост. Нямаше причина да се колебае да направи това, което искаше Мария. Тя го беше уверила, че е в безопасност; освен това, когато беше хванала ръката му, той разбра, че в дребните й кости няма сила, която да може да се мери с неговата, дори в изтощеното му състояние. Но ръцете му продължаваха да висят до тялото, не искайки да се вдигнат и да започнат това най-обикновено действие, събличането, докато останалата част от кожата му смъдеше и туптеше от усещания, по-уместни за в леглото, а не за във ваната.

— Ротгар.

Тя произнесе само името му, нищо повече. Никога не беше прозвучавало така от устата на друга жена. Норманският й акцент омекотяваше сричките и то отекна в главата му като зов на сирена. За да прогони звука, да прогони гледката на Мария, застанала пред него с

широко отворени очи и чакаща, той пусна пръстите си в действие и свали туниката.

Тогава го овладя една-единствена мисъл: Само да ме беше видяла преди.

Някога той щеше да застане гордо пред нея, знаейки, че жените намират високата му, мускулеста фигура за привлекателна. Някога той беше лорд, уверен, спокоен, силен и смел.

Никоя жена не би харесала тялото му сега, нашарено от белези след всичко, което му се беше случило в последните месеци, отслабнало и измършавяло от липса на храна. Сега беше сведен до състоянието на последния окаян селянин, лишен от всички права, без да притежава нищо, дори животът му зависеше от каприза на една жена.

Самият въздух на Лангуолд също допринасяше за грозотата му, като караше кожата му да настръхва, а членът му да се свие и да се загуби между бедрата.

Пожела си да имаше коса. Закопня за брадата си, с която да скрие пламналото си оголено лице, но Мария не сваляше от него магьосническите си очи и той усети, че тя ще може да надникне дори в душата му, независимо от неговата маскировка.

Пожела си да беше в кокошарника — където и да е, само да не стои разголен пред Мария.

Сигурно заради облака пара, реши Мария, той й изглеждаше толкова красив.

О, несъмнено си личеше, че дълго време е гладувал. Хлътналият корем го показваше съвсем ясно. Но останалата част от тялото му беше съвършена, закалена като меч от фина стомана.

Широките рамене се извисяваха над тънка талия. Твърди мускули набраздяваха корема му, широките равни гърди подчертаваха силния жилест врат. И най-лекото му движение караше мускулите да се разиграят под кожата, да се събират и да изпъкват, подсказвайки скритата вътрешна сила. Малките му зърна като че ли искаха да подражават на нейните, както бяха настръхнали от студ и надничаха закачливо сред къдравите златистокафяви косми, покриващи гърдите му.

Тя се надяваше, че водните изпарения, които толкова добре прикриваха недостатъците му, ще могат да скрият и пламналото й лице.

Ротгар влезе във ваната нерешително, като овен пред ножицата на стригача, и когато се настани вътре, остана неподвижен, свил колене и стиснал ръба на ваната толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Горещата вода ще те отпусне — каза тя. — Да започна ли с косата ти?

— Сам ще я измия.

— Но…

— Сам. Кърпа, моля.

Мария щеше да наведе глава назад, да потопи косата си и да използва кърпата, за да намокри корените на косата. Но Ротгар се наведе напред, напъха цялата си глава под водата и я разтърси като куче, захапало кокал. Изправи се и отметна глава назад, пръскайки вода във всички посоки. Тя не можа да сдържи едно лек писък, когато водата пръсна и по нея, измокряйки роклята й, от което платът прилепна към тялото й с противна мокра студенина.

Пренебрегвайки кърпата, която тя му беше подала, Ротгар изтри с ръка водата от лицето си и отметна косата назад, за да не капе в очите му. Облегна се назад, въздъхна доволно с вид на новоизлюпено пате, което се наслаждава на първото си плуване в локвата, но изведнъж погледът му попадна на Мария, замръзнала в крайно неудобна поза. Безгрижната му веселост се изпари и на нейно място израсна стена от хладно отчуждение.

Мария прокара ръце по тялото си, приглаждайки измокрената и намачкана рокля.

— Знам, че това е рокля на майка ти — каза тя. — Ако ми беше позволил да ти измия косата, щях да внимавам да не я намокря.

— Няма значение — каза той, като затвори очи и се размърда, за да може да наведе глава още по-назад и да я потопи така, че цялата му коса се оказа под водата.

Явно не му беше удобно. Гърдите му изпъкваха над водата, ръцете му стискаха ръба на ваната и това караше мускулите да се издуват от усилието да задържат тялото му в тази неудобна поза.

Тя се загледа в китката му.

Набраздена от белези ивица, поне три пръста широка, опасваше изцяло ръката му.

Мария пристъпи малко по-наляво и успя да види, че и на другата му китка има точно такъв огромен белег.

Макар и заздравели, раните говореха, че човешка сила се е мъчила да надвие неподатлив метал, от което кожата се е разкъсала и желязото се е впивало в откритите рани — не само веднъж, а много, много пъти.

Ротгар се размърда и водата леко плисна към краищата на ваната, когато той отново се изправи и седна.

— Бил си в окован — каза тя.

— Да.

Той потопи и двете си ръце във водата. Главата му се наведе напред, към водата и тя помисли, че сигурно търси сапуна, който преди малко беше изпуснал вътре. Нищо в позата му не издаваше тежки спомени, но тя не можеше да се отърси от усещането, че следите, които се виждаха по китките му, не бяха единствените белези по Ротгар от Лангуолд.

— Белезниците… някакъв саксонски ритуал ли са били?

Тръпка премина по тялото му, овладяна така бързо, че само развълнуваната вода го издаде. Когато погледна към нея, лицето му беше лишено от всякакво изражение, очите му не издаваха нищо. Но продължаваше да държи ръце под водата.

— Ако ти се иска и ти да се сдобиеш с такива две гривни, няма да успееш. Норманите, които така щедро ми ги надяваха, украсяват с тях само саксонски ръце.

— Норманите ли? Невъзможно. Дънстън ми каза, че само веднъж те е ударил по главата, а тези белези едва ли са станали за една нощ.

Той се засмя, с кратък, лаещ смях, пълен с неверие.

— Не сте вие единствените нормани, които късат парчета от Англия, милейди. Къде, мислите, съм прекарал последните месеци?

— Ами, аз…

Гласът й секна. Всичко у Ротгар — и гладуването, и окъсаните дрехи, и неподдържаната коса и брада, обстоятелствата около залавянето му — всичко я бе карало да смята, че се е крил в горите след поражението при Хейстингс, че може би дори е бил сред хората, виновни за раняването на Хю. Съпостави това с всичко, което беше

забелязала у него, откакто беше пленен: и доброто познаване на норманския език, и жадният му поглед, когато се озърташе наоколо към всичко, което някога му беше принадлежало, захласването му по красивата разплакана саксонка и момченцето, което го беше нарекло „татко“.

Мъж, таящ в себе си такива силни чувства, не би се задоволил да броди из горите. Не, белезите издаваха истината. Въпреки приказките на отец Бруно, че Ротгар не можел да понесе да стои затворен, той сигурно беше прекарал последните няколко месеца във вериги, окован, държан без храна и бит… от ръцете на нейните сънародници.

Това ли беше мъжът, който според нея би могъл да накара хората от Лангуолд да приемат норманското управление? Мария усети как плановете и се разпадат на прах.

— Избягал си?

— Избягах.

Той въздъхна и се намести по-удобно във водата.

— Преследваха ли те?

— Не мога да кажа. — Той започна да сапунисва врата си, затворил очи. — Направих се на мъртъв, за да ми махнат оковите. Хитростта като че ли успя и те май все още смятат, че гния на бунището. Гладни вълци стигнаха до телата още преди да се бях изровил. Острите им зъби сигурно са скрили следите от бягството ми.

— Сигурно си прав. — Тя се усмихна, за да смекчи думите си. — Ако онези, които са те пленили, бяха открили, че те няма, веднага щяха да пратят отряд рицари след тебе.

— И аз, както бях изтощен, нямаше да мога да им се изплъзна — съгласи се Ротгар.

— Значи вълците са прикрили бягството ти само за да паднеш в ръцете на други преследвачи. Толкова малко ли значи свободата за тебе, Ротгар?

Обгърна го дълбоко безмълвие, мантията на хладно отчуждение, която тя вече беше започнала да опознава.

— Не знам как се храните вие, норманите, милейди, но ние, англичаните, понякога ядем розовото месо на рибата, която плува в далечните ни северни реки. Странно нещо е сьомгата. Макар че е капризна и хитра през по-голямата част от годината, всяка пролет я хваща някакъв неустоим подтик и тя трябва да се върне там, където се

е родила. В подобно време дори дете може да улови колкото си иска сьомги в плитките потоци — толкова искат да стигнат до дома си.

— Ти се оприличаваш на риба?

Горчива усмивка се изписа на устните му.

— Защо не? И с по-лоши имена са ме наричали от октомври насам. Много добре разбирам стремежа на сьомгата.

Мария зърна лъч надежда.

— А когато се върне там, където се е родила, и види, че всичко е наред, може ли сьомгата да си отиде в морето доволна, като знае, че друг, който също толкова силно обича това място, управлява вместо нея?

— Рибите не могат да разсъждават дотолкова, милейди.

— Но аз мисля, че човек, попаднал в такова положение, би могъл да разбере последиците.

— Значи най-накрая стигнахме до целта на тази баня?

— Така е.

— Да поплискам малко, за да не се чува какво говорим.

Мария кимна. Сапунът прилягаше идеално в широката му длан и тя загледа като омагьосана как той го потапя във водата и после го прокарва по голите си гърди.

— Думите не идват лесно при вас, милейди.

Бузите й пламнаха от това, че я беше уловил да го зяпа.

— Мисля, че ще се съгласиш да удовлетвориш молбата ми.

— Казвайте.

Той протегна дългата си ръка над главата си и бавно започна да я сапунисва по цялата й набраздена от мускули дължина.

— Искам да се срещнеш със своите хора. Да ги увериш, че няма да им сторим нищо лошо. И да им кажеш, че сега техен господар е Хю и че трябва да работят за него доброволно.

Ротгар се направи, че е погълнат от къпането.

— Не знам дали мога да го направя — каза той и тези прости думи подчертаха върховната му откровеност.

— Защо не? — Мария, вбесена, усети, че по лицето й се стичат сълзи. Нямаше да се провали, нямаше да допусне той да я провали. Какво би казал Хю, стига да можеше, изправен пред подобен упорит глупак? — Ако не можеш да кажеш това, ще заповядам пак да те държат окован, докато не го кажеш.

Веднага разбра, че заплахата само ще засили решението му да не й помага.

Ротгар се наведе напред и подпря ръце на ръба на ваната, излагайки белезите пред погледа й.

— Разберете, милейди. Нося следите от норманските железа, но това е най-малкото, което съм понесъл. И мъжът, който заповядваше как да ме измъчват, не чу и един стон да излезе от устата ми. Това, което ме карате да кажа, ще изтръгне сърцето от тялото ми.

— Виждам, че съм сбъркала, като се обърнах към тебе — каза тя с устни, изтръпнали от гняв.

Затърси трескаво нещо, каквото и да е, което да го накара да й сътрудничи, и се сети за Гилбърт и жестоките му методи, на които толкова пъти се беше противопоставяла.

— Смъртта ти не означава нищо. Но мисля, че един-двама семейни мъже може да бъдат пожертвани и жалбите на вдовиците и сираците им, останали без дом и храна, ще вразумят останалите. Може би и няколко бебета, твърде малки, за да има полза от тях, може да минат под ножа. Хората на Хю са кисели и роптаят — ако им отпусна юздите, може да живнат и в утробите на саксонските жени да пошават нормански деца. С времето, смятам, народът на Лангуолд ще стане по-разумен.

Мария почувства ужасен срам от погнусата и презрението, с което я изгледа Ротгар.

Беше го смятала за студен и самовглъбен; леденото презрение, отпечатало се на лицето му, беше почти плашещо със студената си напрегнатост.

— Сега ще изляза от тази вана, милейди, иначе кожата ми така ще се набръчка, че хората на Лангуолд ще ме вземат за някоя селска старица и няма да обърнат внимание на думите, които ме карате да им кажа.

Тя се обърна, не можейки да го погледне в лицето, докато той се приготвяше да удовлетвори молбата й.

6

Подръпването на оръженосеца и познатата тежест на бронята отчасти събудиха Хю де Кързън. За миг в замъгления му ум проникнаха спомени — ясни, остри, точни. Безгрижна езда през английските полета заедно с Мария. Най-доверените му рицари пазят гърба му. В торбичката до сърцето му е грамотата за едно дарение, прекрасно и рядко…

Дом.

И после див, свиреп крясък от горите, сбирщина окъсани, отчаяни мъже, едно странно, тъмнокожо момче, отстъпващо пред мечовете. Той сваля гарда си, за да сграбчи момчето и да го вдигне на седлото, и един силен, разтърсващ удар в тила му…

И после…

Старата болка се слива с новата.

Най-добре да седи неподвижно и да чака да мине.

Да чака Мария и горчивата напитка.

Да чака Мария.

Ейдит сметна, че Хю изглежда доста безобиден, седнал тук, въпреки бронята, която покриваше горната част на тялото му. Ръцете му, огромни в железните ръкавици, почиваха мирно в скута му; незавързан шлем покриваше главата му, нахлупен доста ниско, така че наличникът скриваше умоляващия израз на очите.

Защо тогава сърцето й подскачаше и трепереше така? Ейдит реши, че това може да означава само едно — че тя се страхува от него въпреки мирния му изглед.

— Защо го обличате в броня? — запита тя оръженосеца, който притягаше изплетената от железни халки качулка около врата на Хю под внимателния поглед на фен.

— Не слагаме цялата броня, милейди. Обут е във вълнени панталони, за да можем по-лесно да го качим на коня.

— Значи днес ще язди?

Не можа да не забележи изпитателния поглед на оръженосеца; досега никога не беше показвала интерес към това, което правеха с Хю. Това е работа на Гилбърт, предупреждаваше я тайнствен глас, напомняйки й за обещанието да каже на рицаря какво е научила в тази стая. Запита се дали оръженосецът на Хю може да усети скритите й мисли. Нямаше да го обвини, ако изтича при Мария, но след миг колебание той продължи:

— Да. Лейди Мария ни помоли да го приготвим да посети строежа на замъка.

Може би, помисли Ейдит, е забелязала нещо повече, отколкото осъзнава. Спомни си, че няколко пъти, когато Хю беше горе-долу на себе си, за да отблъсне, макар и временно демоните, Мария го беше показвала пред саксонските му поданици. Но никога преди не беше излизал пред тях облечен в броня.

Макар че много от норманите не бяха толкова високи, колкото саксонските войни, рицарите, също като Хю, имаха необикновено силни ръце и рамене, с изпъкнали мускули, свидетелстващи за умението им да се сражават на коне. Искрящата броня на Хю, излъскана до ослепителен блясък, го правеше да изглежда още по-силен.

През дългите самотни месеци тя беше свикнала да не му обръща внимание през деня. Фен се грижеше за нуждите му, без да му трябва нейната помощ, но странното дете — младеж като че ли нямаше нищо против това. Само когато тя или Мария бяха в стаята, той допускаше нормански рицар или оръженосец близо до любимия си господар. Ейдит всяка нощ спеше до Хю, но лекарството на Мария го държеше упоен и почти в безсъзнание, така че Ейдит нямаше защо да се сгушва, както правеше, в далечния край на леглото, обърната с гръб, не можейки да понася вида му.

Днес той изглеждаше някак различен и тя не можеше да откъсне поглед от него. Сякаш подрънкващият метал, в който беше облечен, пленяваше погледа й, както гребен, прокаран през нечия коса, я кара да пращи и да прилепва, вместо да прилегне послушно на главата. Ейдит докосна ръкава му и се запита кое е по-твърдо, дали изплетената от железни халки ризница или стоманеният мускул, предпазван от нея.

Оръженосецът я погледна намръщено.

— Стойте по-далече, милейди. Знаете колко непредсказуем може да стане, когато лекарството му се забави.

Предупреждението дойде твърде късно. С внезапно движение, прилично на светкавица, Хю хвана китката на Ейдит.

Тя извика, повече от изненада, отколкото от болка, защото ръката му беше толкова голяма, а китката й толкова тънка, че почти можеше да я движи свободно. Но Хю седеше като закован на място, а пръстите му бяха сключени в неподвижен железен кръг, който не й позволяваше да освободи ръката си. Тя се дръпна леко, но ръката му изобщо не помръдна, лакътят му остана залепнал на бедрото, а пръстите му продължаваха да я държат здраво. Фен се плъзна към тях и загледа ръката на Хю, а после плъзна леко и успокоително пръст по ръката на Ейдит, преди да се отдалечи обратно към мястото си някъде в сенките.

— Нека да опитам, милейди.

Усилието на оръженосеца да отвори пръстите на Хю само го накара да притегли Ейдит още по-близо и сега тя беше почти прилепена до него на твърдата дървена пейка. Хю отново замря, вгледан пред себе си, без нито един потрепващ мускул, толкова масивен и неподатлив, все едно беше издялан от камък.

— Ще доведа лейди Мария.

— Почакай.

Ейдит затаи дъх и се вслуша, питайки се дали си е въобразила кратката въздишка на Хю, в която сякаш беше доловила затаен копнеж. Пръстите на Хю се стегнаха за миг, а после отново се отпуснаха в хлабава гривна. Тя извърна ръка в хватката им и хилядите студени стоманени халкички леко задраскаха по топлата, чувствителна кожа на китката й.

Ейдит забеляза, че макар талията й да е наравно с неговата, коленете й стигаха едва до средата на бедрата му, раменете й бяха някъде по средата между врата и лакътя му, но това, че изглеждаше толкова дребна в сравнение с него, не я изплаши. Извърна леко ръката си и усети, че ще може да я изхлузи през обръча на пръстите му, но тогава той отново издаде този звук.

Тя върна ръката си в предишното положение.

— Хю?

Осъзна, че прошепнатото му име беше първата дума, която беше отправила към съпруга си. Той не отговори.

Тя се вгледа в лицето му, напрягайки се да проникне в сенките, които хвърляше шлемът. Странно, никога не беше обръщала внимание на очите му, големи и тъмни, със същия златистокафяв отблясък като на сестра му. Но очите на Мария никога не отразяваха онази неизречена болка, объркване и неназовима тъга, които откриваше в неподвижния, немигащ поглед на Хю. Ейдит потисна необяснимия подтик да разпусне косата си и да обгърне съпруга си с нея, както беше направила преди, за да издигне защитна бариера против демоните, които го тормозеха.

В крайна сметка монахините я бяха възпитавали да дава подкрепа и опора на болните, помисли тя.

— Не трябва да безпокоиш лейди Мария — каза Ейдит на оръженосеца, отпусната спокойно ръката си в тази на Хю, като същевременно се придвижи незабележимо още малко към него. — Ние със съпруга ми ще я почакаме да си свърши работата.

— Ако сте сигурна, милейди — отвърна оръженосецът с глас, в който се прокрадваше съмнение, неудоволствие и учудване.

Той не излезе от стаята, а взе един ръкав от броня и седна да го лъска, хвърляйки към тях предпазливи коси погледи.

Ейдит не му обръщаше внимание. Седеше до мълчаливия си измъчен съпруг и се опитваше да се убеди, че тази тиха интерлюдия няма защо да бъде довеждана до знанието на сър Гилбърт.

— Избягал е. — Гилбърт хвана Мария за ръката, когато тя мина бързо край него, явно за да отиде да смени роклята си. Гневът му от изчезването на Ротгар надделя над неудоволствието от това, че тя рязко дръпна ръката си, сякаш допирът до нея я беше осквернил. — Казвам ти, Мария, саксонецът е избягал.

— Ротгар ли? Не, той е…

— Няма го.

Мария понечи отново да протестира и устните й се открехнаха в лека, презрителна усмивка, предшестваща словесния меч, който толкова често беше забиван със смъртоносен ефект в него. Гилбърт също си позволи да се усмихне. Поне веднъж и тя щеше да изглежда като глупачка, ако решеше да отрича това, което той знаеше, че е истина.

Издърпа от колана си козия мях, който бе намерил заровен в мръсотията на пода на кокошарника, и го размаха пред очите й. Тя се дръпна назад от разнеслата се воня и Гилбърт моментално се възползва от предимството си.

— Оставил е това и дори не се опитал да го прикрие както трябва. Някой от селото заговорничи с него против нас.

— Не, Гилбърт, той е…

— Само трябва да намерим човека, на когото е този мях. Ще претърсим цялото село, докато не открием онзи, който го е освободил. Тогава ще…

— Гилбърт, аз бях.

Той я зяпна.

Тя побърза да обясни.

— Изведох го от кокошарника. Сега чака в нишата, току-що изкъпан.

— Ти си го извела от кокошарника?

— Да.

На лицето й беше изписано упорито, решително изражение, което го предизвикваше да направи нещо. Той усещаше топлина, обгаряща врата му, подклаждана от гнева от безразсъдното й държание спрямо затворника, и смущение, задето отново го бе направила да изглежда като последен глупак.

Филип Мартел се приближи към тях, сочейки меха.

— Не ми казвай, че си облекчила положението му с това. Гилбърт твърди, че това е заговор, Мария.

Гилбърт хвърли козия мях в краката й и почувства мрачно удовлетворение, когато тя отстъпи назад нерешително, сключила ръце, не можейки да откъсне поглед от него, преди да прошепне:

— Да, аз му го дадох. — Направи съзнателно усилие да преодолее моментната слабост. — Няма никакъв заговор. Свещеникът дойде, нали разбирате, и Ротгар обеща да говори със селяните и да ги убеди да сътрудничат на Хю.

— Саксонецът бил току-що изкъпан, а роклята ти е мокра. — Внезапна топлина обля Гилбърт, когато си представи Мария с разпусната коса, разпиляна по раменете, как обслужва къпещия се саксонец. — Аз значи трябва да се задоволявам да ме къпят

прислужнички от кухнята, докато ти му предоставяш привилегията на почетен гост?

— А аз получих само глътка бира — изтъкна Филип.

Гилбърт, раздразнен, притисна обидения Филип към стената… Той искаше Мария — още откогато се бе сприятелил с Хю де Кързън. Тогава желанието му произтичаше от илюзиите на младостта; не очакваше тя да го забележи, но беше сигурен, че нейната красота и кротък характер ще са достатъчни като за съпруга на богат и мощен благородник.

Бракът й с Ранулф Фицхърбърт, също така непритежаващ земи и безперспективен като самия него, беше натъжил душата на Гилбърт и го беше накарал да си представя какво ли би бито, ако само бе имат смелостта да поговори с нея за чувствата си. Колко бе страдал през четирите години на брака й! И колко се беше зарадвал в душата си на смъртта на Ранулф — само за да я види така далечна и както преди, безразлична към него.

Когато раниха Хю, тя можеше да се обърне към него, но този кучи син Уолтър се беше върнал на служба при Хю точно навреме, за да се възползва от щедростта на Уилям. Мария не обръщаше внимание на предупрежденията на Гилбърт, че дългите отсъствия на Уолтър от носенето на рицарската служба сигнализират, че нещо не е наред. Държеше се за стареца така, сякаш беше отдавна умрелият й баща, отказвайки да чува лоши неща за Уолтър.

Но Гилбърт винаги бе искал Мария и я искаше и сега, макар че естеството на желанието му се беше променило. Докато някога си бе представял, че я защитава, пази и обожава, сега мечтаеше да смаже силния й дух, да пречупи волята й, да я подчини на своята, да се възползва от нея и да я унижава, докато тя не вкуси горчивата жлъч, с която го бе хранила години наред.

— Той ще помогне на Хю, Гилбърт.

— О, така ли? Може би ти е казал къде да търсим липсващото съкровище на Лангуолд, а?

Когато тя трепна, признавайки с това, че нищо съществено не е излязло от устата на Ротгар, обещанието на Дънстън, че ще му помогне, отново отекна в главата на Гилбърт. Не беше имал намерение да говори толкова скоро с нея за тези неща. Но присъствието на саксонеца го раздразни извънредно силно, измъчвайки ума му със

спомена как селяните проточваха вратове, за да видят Ротгар, как Мария почервеняваше и се задъхваше само като се споменеше името на тази свиня.

— Уилям ще бъде много заинтересуван да чуе как собствените му рицари си съперничат помежду си — подметна Филип.

Гилбърт се изсмя, когато стреснатото, невярващо ахване на Мария разкри колко дълбоко я беше засегнал този удар.

— Какво говориш?

Гласът й не издаваше обичайната увереност и нещо в Гилбърт трепна, когато осъзна, че само няколко негови думи са в състояние да предизвикат такава промяна. Това новонамерено чувство за власт разпръсна гневната мъгла, обгърнала мозъка му. Може би в края на краищата щеше да бъде най-добре да държи в тайна пълния размер на амбициите си.

— Казвам, че би трябвало да помниш, Мария, — той позволи на леко надменния тон да прозвучи като подигравка с името й, — да помниш кой ти помогна да стигнеш толкова далече с тази хитрост. И помни, че успехът й зависи от моето сътрудничество, не от няколко несигурни думи, казани от някаква почти кастрирана саксонска овца.

— И аз помагах — намеси се Филип. — Бих могъл например да ида при Уилям на Коледа и…

— О, престанете с тези приказки. Стига ни вашата компания за днес — и Гилбърт обърна заплашителен поглед към Филип.

— Може да съжаляваш за това — избъбри Филип, но все пак се уви с наметалото и излезе бързо от залата.

С горд и властен жест, който едновременно омагьосваше и вбесяваше Гилбърт, Мария вдигна брадичка и загледа отдалечаването на Филип.

— Ще запомня добре, сър Гилбърт. Ще запомня всичко. Сега трябва да настигна Филип и да успокоя гнева му. Мислех, че сме се отървали от него, преди да изведем Хю пред селяните, но сега ще трябва да го поканя да види как напредваме.

Тя се обърна и се отдалечи от него.

Значи тази кучка все пак искаше да има последната дума. Гилбърт сподави възмутения рев, който копнееше да изригне гърлото

му, изкривявайки го в противен смях, от който Мария едва забележимо се сепна и едва не се препъна.

Ротгар се почуди на износената, неописуема туника, която норманският оръженосец му подаде след банята. Мария вече беше преровила гардероба му, за да го облече — защо не го стори и сега, когато му предстоеше толкова важна задача, свързана с целите й? Тогава той видя магарето, което Мария му беше определила да яхне, за да иде на строежа на замъка. Когато се настанеше на седлото, само човек с поглед на ястреб би могъл да различи къде свършва износеното сиво покривало на магарето и къде започва износената сива туника на Ротгар.

До магарето стоеше буйна кобила. Мария беше застанала до главата й, галеше меката й муцуна и шепнеше нещо на трепкащото й ухо. Огромен жребец с наведена до земята глава и потънали в пяна хълбоци стоеше малко по-надалеч, смъртно изтощен, с подгъващи се крака. Мария се обърна към жребеца и успокояващо положи ръка на врата му.

Сър Уолтър и сър Стивън, хванали под ръка повереника си, поведоха Хю де Кързън към уморения кон. Фен подскачаше пред тях заднешком, без да изпуска от поглед лицето на Хю. Със сигурни, сръчни движения, които издаваха, че задачата им е добре позната, рицарите сгънаха неподвижния крак на Хю, наместиха стъпалото в стремето и го повдигнаха, настанявайки го сковано изправен на седлото. Въпреки отработените движения и двамата се запъхтяха и се изпотиха не по-малко от коня.

Уолтър нави юздите на жребеца около ръката на Хю. Хю се отпусна, сякаш нещо, дълбоко заровено в повредения му мозък, беше разпознало усещането, че под него има кон.

— Не можете…

Ротгар премълча протеста си против злоупотребата с уморения кон. Не беше негова грижа, в края на краищата, а жестокостите, които Мария беше готова да извърши в Лангуолд, доказваше, че норманите се отнасят еднакво сурово не само към хората, но и към животните.

Мария обаче сигурно го беше чула.

— Не се плаши за коня, Ротгар. Духът му не е пречупен. Съжалявам, че така го изтощихме, но иначе не можем да изведем Хю. Фен се грижи за всичко. Той много добре се разбира с конете.

Тя извади от гънките на туниката си кожен ремък, тънък и гъвкав, и го прикрепи към юздата на жребеца, преди да се качи на кобилата си с помощта на един оръженосец.

Уолтър и Стивън възседнаха конете си и с тренирана лекота задържаха копията в прегънатите си ръце, насочили смъртоносните остриета към Ротгар, сякаш се страхуваха, че окаяното му ездитно животно може да избяга.

— Тръгваме — обяви Мария и подръпна кожения ремък. Групата излезе от двора на Лангуолд с умерена стъпка, за да не изцежда до крайност и без това изтощените сили на жребеца.

Каква шарена сбирщина сме, мина през ума на Ротгар. Новият лорд на Лангуолд яздеше с лекота, но държеше главата си скована като дървена скулптура, а мощният му жребец покорно пристъпваше подир една жена, стиснала края на кожен ремък, не по-дебел от каишка на обувка. Фен въртеше насам-натам дървен прът, сякаш за да мери непрекъснато разстоянието между Хю и останалите нормански рицари. Прахът, който вдигаха, се стелеше върху Ротгар и неговото магаре, правейки сивотата им още по-сива. Главата на магарето стигаше до рамото на норманските коне, а неравният му ход го принуждаваше от време навреме да минава в също такъв неравен тръс, за да не изостава от едва влачещия се кон на Хю. С всяка подскачаща стъпка на магарето острите кости на гърба му се забиваха в интимните части на Ротгар и като че ли направо в гръбнака му; неудобството го караше да изпита желанието да стиска зъби, но те бяха останали в устата му доста дълго, за да рискува да ги счупи, ако магарето хлътнеше в някоя дупка.

И тогава, под глухото тупане на копитата той чу ропота на Лангуолд.

Бе зърнал за миг гледката в деня, когато го хванаха, и звуците би трябвало да го подготвят. Но това, което видяха очите му, когато групата се изкачи на върха на ниския хълм, сграбчи сърцето му с такава сила, че Ротгар се принуди да се хване за гривата на магарето, от което животното изрева и подскочи в знак на протест.

— Това е мястото на замъка — каза Мария без никаква нужда, след като той овладя магарето.

— Добре си го избрала.

Думите идваха трудно, макар че самият той не би могъл да ги избере по-уместно. Предимно равнинното владение Лангуолд не разполагаше с кой знае колко удобни за отбрана терени. Норманите се бяха спрели на един малък хълм, който се извисяваше над равнината, и бяха накарали покорените англичани да работят по начин, твърде добре познат на човек, прекарал неизмеримо дълго време заробен в подобни условия.

Някой беше обградил основата на хълма с въже, докато друго въже го опасваше в малко по-широк кръг. Между двете въжета стояха петнадесет-двадесет мъже и копаеха; трудно беше да преброи колко са, защото телата им бяха почти скрити в изкопа. Докато те изхвърляха пръст зад гърбовете си, момчета я събираха в кошници и я изнасяха на върха на хълма, оголен от всякакви дървета и храсти. Там други момчета им подаваха празни кошници и разстилаха прясно изкопаната пръст върху все по-издигащия се хълм.

Цялото село Лангуолд, както му се стори, беше излязло на хълма. От най-грохналата старица до най-малкото дете, способно да стои на краката си, всички тъпчеха нахвърляната пръст с крака, с обратната страна на лопатите, с някакви сечива, каквито той никога преди не беше виждал, плоски парчета дърво със закрепен в средата кръгъл кол, така че човек да може да го вдига и да трамбова със сила.

Сякаш кожата на Лангуолд беше одрана и плътта се подаваше изпод нея, кървяща в черно под слабото зимно слънце; сякаш пръстта, бликаща изпод лопатите и струяща по склоновете на хълма, беше богатата, мастиленочерна кръв на Лангуолд.

Норманите наричаха така създадените хълмове „мот“. Ужас, помисли Ротгар. В него се надигна дълбоко чувство за загуба, което му казваше, че в душата му още се таи безумната мечта да си върне Лангуолд. Глупак, изруга се той, вгледан в свидетелството за абсолютната власт на норманите над това, което някога му беше принадлежало.

— Хю избра мястото и определи размерите — каза Мария, тръгвайки отново с предишния бавен ход към строежа.

Ротгар хвърли скептичен поглед към мълчаливия нормански рицар, който яздеше до него.

— Така е наистина.

Мария като че ли искаше да го убеди, че подобно нещо е възможно.

— Няма нужда да ме убеждавате, милейди. Съгласих се да говоря в негова подкрепа пред народа.

Ротгар усещаше устните си вцепенени, нежелаещи да кажат тези прости думи; а колко по-трудно щеше да му бъде да намери и да произнесе думите, които беше обещал да каже?

— Помислих… — Тя погали врата на кобилата и започна отново. — Видях промяната по лицето ти, когато погледна строежа. Тогава разбрах, че си обичал това място много по-отдавна от нас и ти дължа обяснение.

Любов? Какво знаеха тези нормански узурпатори за любовта към английската земя? Особено от измамно сладките устни на жена, която преди толкова малко време го беше заплашила да убива и измъчва същия този народ, който сега казваше, че обича.

— Дължите ми само свободата, която ми обещахте, след като изпълня задължението си. Нищо повече.

Мария не обърна внимание на коментара на Ротгар.

— Уолтър може да гарантира за това. Той придружаваше брат ми, когато Хю влезе за първи път в Лангуолд през ноември, един месец след славната победа на Уилям при Хейстингс.

Славната победа на един крал означаваше срамно поражение за друг; през ноември, докато безгрижният Хю де Кързън е галопирал из английските полета, Ротгар се беше озовал гладен и окован заедно с други събратя по нещастна съдба, които не бяха успели достатъчно бързо да се скрият в горите, след като вестта за норманската победа се беше разнесла наоколо.

— Тогава Хю беше на себе си и притежаваше умения на голям стратег — продължи Мария. — Уилям го изпрати да огледа Лангуолд и Кенуик, каза му, че имал намерение да ги подари на един от най-лоялните си рицари, и помоли Хю да избере най-добрата отбранителна позиция и да очертае границите й, така че новият лорд веднага да започне работа. Хю се върна изпълнен с възторг от Лангуолд и ужасно завиждаше на щастливеца, определен да се възползва от дара на

Уилям. И тогава Уилям му каза: „Допадна ли ти земята, Хю… лорд ъф Лангуолд?“ — Усмивка се плъзна по устните на Мария. — Хю сигурно се е досещал. Уилям винаги е бил добронамерен и щедър към него.

— На мене не ми се стори такъв — изтъкна Ротгар.

Здравата розовина по бузите на Мария до момента можеше да бъде приписана на ездата в студения въздух. При неговите думи лицето й се зачерви още повече. Тя стрелна бърз поглед към китките му и изражението на лицето й се промени, сякаш едва сега бе осъзнала, че се хвали с късмета на брат си пред човека, чиято загуба е направила това възможно.

Много лесно щеше да бъде да я мрази. Но вместо това Ротгар започна да се бори с желанието да я докосне, да я успокои, че земите му така и така са щели да бъдат отнети, независимо кой нормански рицар е щял да бъде избран да се възползва от щедростта на Уилям.

Какъв човек беше той, да язди до нея, унизен от нейния избор на дрехи и ездитно животно за него, принуден от заплахите й за възможни жестокости да изрече думи, които щяха да заседнат в гърлото му, и въпреки това да изпитва възхищение от нея и прилив на интерес, който нямаше нищо общо с отношенията между затворник и тъмничар, а напротив, само с тези между жена и мъж.

— Кога раниха брат ви? — запита Ротгар, търсейки да отвлече нанякъде другаде мислите си.

Намерението му пропадна. Благодарният поглед, който тя му хвърли с топлите си златистокафяви очи, още повече го накара да чувства присъствието й.

— Преди Коледа, когато двамата се бяхме запътили насам, накъм Лангуолд, ни нападнаха разбойници. Мъже, които живееха в горите, изгладнели, целите в дрипи. Помислих, че и ти си такъв, когато те видях за първи път.

Ротгар съжали, че беше признал, че е бил затворен. Би предпочел тя да го мисли за разбойник, макар да не знаеше защо.

— Ами стражите ви? Сигурно не сте пътували сами през новозавоюваните територии?

— О, не. Уолтър беше пътувал няколко пъти сам до Лангуолд, за да определи кой е най-безопасният път. Тогава и той яздеше с нас, бяха и Гилбърт, и Дънстън, и Стивън — всички заедно с оръженосците и пажовете си. Дори копелето Филип беше с нас, един вид услуга за

Уилям, защото земите, дадени на Филип, граничат с Кенуик, а той самият няма достатъчно хора. Но всичко изглеждаше толкова мирно, беше такъв хубав ден, ние с Хю не се тревожехме от нищо, бяхме така щастливи, че най-сетне имаме собствен дом. Яздехме начело, другите ни следваха.

— И какво стана?

— Те изведнъж изскочиха от гората и ни нападнаха с цепеници и камъни. Рицарите веднага ни обградиха, но един от разбойниците успя да удари Хю по тила, когато той се наведе, за да спаси малкия фен. Мъжете, отговорни за нападението, бяха наказани. Оттогава Хю е все в това състояние, в каквото го видя.

Ротгар изсумтя в знак, че е разбрал, макар че историята й му се видя озадачаваща. Понеже беше воювал с цепеници и камъни против норманите при Хейстингс, той знаеше недостатъците на тези оръжия; необходимо беше мъж, по-силен от него, да смаже здравия шлем на Хю де Кързън с нещо не по-слабо от закален метал. А и рицарят беше наранен в гръб, при това пазен, както се предполагаше, от четирима въоръжени мъже и техните помощници.

Аз щях да стоя близо до нея, за да я пазя от подобни опасности, помисли Ротгар, усещайки прилив на покровителствено чувство при мисълта за Мария, прилепена в ужас до шията на коня си, обградена от разярени и отчаяни саксонци. Но тя беше успяла да избегне оръжията им, а брат й — не. През всичките тези месеци успешно бе поддържала една илюзия, благодарение на която новият крал на Англия и селяните от Лангуолд не знаеха истинското състояние на лорда на това имение, докато той, Ротгар, беше прехвърлян от един нормански затвор в друг. Лудост беше да мисли, че тя някога ще има нужда от неговата закрила.

Бяха наближили достатъчно и той можеше вече да различи лицата на работещите селяни, които хвърляха лопатите и притичваха към него, щом го разпознаеха. Макар да беше жадувал за тази гледка, макар че беше държал очите си вперени в тези добре познати и обичани лица, той съзнаваше, че на една ръка от него е Мария, възседнала кобилата си. Тя и Хю заедно с двамата му пазачи поизостанаха, докато селяните се тълпяха около него, търсейки отговори и избавление, а по лицата им се четеше любопитство, прикрито зад усмивките.

Странно беше, но откъсна очи от хората на Лангуолд, за да погледне още веднъж лицето на Мария.

Тя срещна погледа му, без да трепне. Ротгар се запита за какво ли мисли тя, ако се страхуваше, че той няма да изпълни обещанието си да говори в подкрепа на Хю. Стори му се, че Мария го гледа с тиха увереност, сякаш разбираше каква трудна задача му предстои, и — глупава мисъл — сякаш съжаляваше за това, че е участвала в принудата, упражнена над него.

Той се обърна отново към своите хора, молейки се да има сила, за да им каже това, което трябваше да каже, без да се запъне на някоя дума, без да издаде какво огромно напрежение му струва да изпълни обещанието си. Макар че по-скоро би умрял от норманска ръка, отколкото да позволи дори една сълза да се търкулне по бузата му, Ротгар разбра с мрачно учудване, че желанието му да покаже стоическо поведение нямаше почти нищо общо с принудата да изиграе ролята на практичния победен, стремящ се да спаси кожата на своите хора.

Нямаше значение какво мислят хората му за него. Той не искаше да изглежда слаб мъж в очите на Мария.

7

Мария беше планирала всичко толкова грижливо. Сравнението между Хю в цялата му сила и престиж и Ротгар в унизеното му положение щеше да убеди хората на Лангуолд, че новата власт е надделяла. Но въпреки че Хю седеше на великолепния си кон, с блестяща на слънцето броня, която още повече подчертаваше снажната му фигура, селяните от Лангуолд почти не поглеждаха към него, замаяни от това, че виждат Ротгар.

Те пускаха сечивата и тичаха към него, тълпяха се наоколо му като пчели около царицата. Той слезе, за да бъде още по-близо до тях, но Мария не го изгуби от поглед; остриганата му глава стърчеше над другите, а слънцето вплиташе златисти нишки в косата му.

— Да се приближим ли, милейди? — запита Уолтър. — Той може да им разправя всякакви небивалици.

В този момент Ротгар погледна през рамо към нея. Разстоянието беше твърде голямо, затова тя приписа на въображението си вида на сините му очи, блеснали от наранена гордост и абсолютна цялостност, очи, които казваха, че макар думите да разкъсват сърцето му, той ще изрече нещата, които беше обещал да каже.

Жлъчка се надигна в гърлото й при спомена за заплахите, които беше изрекла, за да изтръгне това обещание.

— Той даде дума, Уолтър — отвърна тя на рицаря. — Вярвам, че ще я спази.

— Умът ти е също толкова замъглен като на брат ти — изсъска Филип. — Не може да се вярва на англичаните. Особено на саксонците.

— Филип! — Острият упрек на Уолтър шокира всички. — Не говори така на дамата. Освен това, тъй като и ти самият сега си земевладелец, трябва да разбираш докъде може да стигне човек, когато иска всичко да мине добре.

В гласа на верния рицар прозвуча неволно уважение, докато в същото време очите му не се откъсваха от Ротгар.

Мария и рицарите седяха неподвижни на конете си, мълчаливи като Хю, и се вслушваха в неразбираемия говор на тълпата. От време на време над тях се извисяваше дълбокият, богат тембър на Ротгар и той предизвикваше високите одобрителни викове на селяните, стремежа им да се доближат още мъничко до него, да се оставят този глас да ги облива.

Естествено беше, каза си тя, да иска да разбере какво казва той. Ротгар беше неин враг въпреки необяснимото й доверие към него. И понеже й беше враг, тя бе сигурна, че нищо друго, освен антагонизма не кара сърцето й да бие така силно, когато той се освободи от тълпата и се запъти към нея.

Туниката му се мотаеше около кръста, напомняйки й за пореден път за преживените от него изпитания, от което тя усети срам, понеже не се беше погрижила да му осигури някакви удобства. Не беше помислила да му намери наметало, да се погрижи да го нахранят добре, преда да се срещне с хората си. Но той крачеше уверено и целенасочено, приближавайки се към нея, и раменете му опъваха дрехите. Тя докосна вързопа, закрепен на седлото й, спомняйки си за набързо подбраната храна, която беше опаковала, за да го изпроводи на път, след като изпълни обещанието си; поне за това се беше сетила. Резен бекон, по-скоро крехък, отколкото тлъст, пресен хляб, хубаво твърдо сирене, мях с най-доброто лангуолдско вино от глухарчета. Това изглеждаше жалко в сравнение с неговата част от сделката.

Докато се приближаваше към тях, Ротгар отскубна няколко сухи стръкчета трева и спря пред уморения кон на Хю, поднасяйки тревата към ноздрите му. Стоеше с наведена глава, загледан в бърните на коня, който преживяше тревата. Лангуолдските селяни се взираха в него в напрегнато мълчание, от което въздухът сякаш всеки момент щеше да се пропука.

— Трябва да разберете — каза Ротгар с грапав от вълнение глас. — Тези хора не знаят колко големи промени е предизвикал из цяла Англия вашият великодушен и весел крал Уилям. Говорих с тях, както ме помолихте, но те са изпълнени с напразна вяра в моите способности да възстановя нещата такива, каквито бяха преди.

Значи Гилбърт имаше право, в края на краищата. Опитът й да отклони верността на селяните към Хю беше обречен на неуспех още от самото начало. Разочарованието я бодна като с нож.

— Няма нужда да изпълнявате заплахите си — продължи той с безизразен глас, сякаш изричаше думи, запомнени през време на краткия път, който беше изминал дотук заедно с нея. — Те са невежи, но аз имам начин да покажа английското подчинение спрямо норманските владетели.

Жребецът близна ръката му, искайки още трева, точно когато Ротгар от Лангуолд се отпусна на едно коляно пред Хю.

Неочакван вик на протест се надигна на устните на Мария.

Искреният покаяник би свел глава, може би дори би се превил в жест на покорство, но Ротгар коленичи така, сякаш норманско копие беше опряно в гърба му. Загледан право пред себе си, в посоката, където тя знаеше, че се издига димът от комините в имението Лангуолд, той беше бледен като в треска, само на бузите му горяха червени петна. Очите му, толкова сини, толкова изразителни, като че ли бяха забулени в мрачно отчаяние; дъхът излизаше от устата му на тласъци, сякаш оставането в това положение изискваше от него всяка частица от енергията и жизнеността му.

Филип се подсмихна, макар че другите отвърнаха очи.

Ротгар познаваше добре хората си. Зад гърба му раменете им започнаха да се превиват като в колективно поражение. Тътрейки крака, с тих недоволен ропот те вдигнаха изоставените сечива и се запътиха към прекъснатата си работа.

Мария закопня да го докосне, да му протегне ръка, за да го изправи на крака, но усети хладна увереност, че какъвто и да било жест, подчертаващ унижението му, щеше да го настрои още повече против нея. Можеше да му спестиш това, бодна я вътрешен глас, припомняйки й предложението на отец Бруно да се омъжи за Ротгар.

Гласът на Уолтър разчупи притесненото мълчание, което ги окръжаваше.

— Станете, лорд Ротгар. Вие удържате на думата си.

Ротгар стана с леко, мигновено движение, сякаш под него нямаше замръзнала, твърда като камък земя, о която се опираше коляното му, поело цялата му тежест. Мария се вгледа в лицето му, търсейки някакъв знак, че жестът на покорство пред Хю не е стоварил тежко бреме върху мисълта му, но той беше обърнал цялото си внимание към Уолтър.

— Те няма да разберат, когато разрушите колибите им — изрече той с глас, от който личеше, че с очите си е виждал подобно нещо.

— Трябва да се построят нови, в близост до стените на замъка. По-лесно ще бъде да се защитават. Новите колиби ще бъдат с добри покриви и здрави стени.

— Обяснете им мотивите си, кажете, че ще се погрижите имуществата им да бъдат преместени.

Уолтър погледна към Мария, свивайки леко рамене, сякаш за да каже, че е по-уместно молбата на Ротгар да бъде отправена към нея. Мария му даде знак да отговори.

— Те нямат кой знае колко имущества — каза Уолтър. — Няколко груби стола, три дънера, пригодени за маси, сламеници.

— Малко според норманските разбирания може би, но за тях това са много важни вещи.

— Ще се погрижим да запазят всичко, което са имали досега — обеща Уолтър. — Бъди спокоен за тези неща.

— Бихте ли им го казали, сър Уолтър — изрече Ротгар, поглеждайки към селяните, както гладен човек би погледнал към пай с месо, оставен да изстива на перваза на прозореца, недостъпен за ръката му. — Точно сега чувствам, че не бих могъл отново да говоря с тях.

Остър, пронизителен крясък на ястреб отекна високо в небето, заглушавайки за миг стърженето и тропота от строежа. Конят на Хю отново бутна нос в ръката на Ротгар и той посегна да отскубне още малко трева, за да я поднесе на коня, като че ли зарадван от тази дребна задача.

— Магарето… даваме ти го за пътуването ти — чу се гласът на Мария. — Стивън ще го докара.

Младият рицар пришпори коня си, но Ротгар вдигна ръка, за да го спре.

— Не. Ще пътувам пеша — каза той и погледна отново към муцуната на коня.

Откакто беше коленичил, не беше поглеждал Мария в очите.

— Донесох малко храна и вино, да се подкрепиш — каза тя, сваляйки вързопа от седлото.

Протегна му го. Трябваше поне сега да погледне към нея, дори само за да приеме храната като дар.

Той продължи да гали муцуната на коня.

Вързопът тежеше и ръката на Мария трепна леко от усилието да я държи протегната, докато Уолтър не посегна, за да го вземе от нея и да го подаде на Ротгар. Той го пъхна под мишница. Без да се огледа назад, се отправи към слънцето и дългите му крачки го отвеждаха невъзвратимо, оставяйки я в необяснимо смущение, породено от внезапното му тръгване.

Тръгна си просто така.

Мария се зае да издава заповеди към малката си свита относно връщането в къщата, казвайки си, че не беше очаквала благодарност или разбиране от Ротгар. Но защо тогава я измъчваше това нездраво, свиващо стомаха й усещане? Нима гордостта й беше наранена, защото победеният саксонец беше отказал да я погледне, преди завинаги да излезе от живота й?

Но наранената суета не обясняваше защо растеше чувството й, че е загубила нещо, защо ставаше все по-празно около сърцето й, щом помислеше, че никога вече няма да го види.

Загубата на наследството му може би ставаше по-малко болезнена. Ротгар скоро се озова на границата на Лангуолд, много преди да беше уточнил в ума си пътя, по който щеше да върви към новия живот. Най-разумно беше да тръгне на север; в дивите усои на Уелс имаше и скривалища, и доброжелателни земевладелци, които нямаха намерение да допуснат Уилям да прекоси границата им. Пътят на запад щеше да го отведе към Кенуик, земя, която толкова беше мечтал да притежава; тръгнеше ли на изток, щеше да бъде последен глупак; земите на Лангуолд се простираха в тази посока и той не хранеше никакви илюзии относно съдбата си, ако рицарите на Мария го завареха в границите на имението да подклажда със самото си присъствие огньовете на недоволството.

Присви очи срещу слънцето, което залязваше от лявата му страна, направи една стъпка на север и после с въздишка сви на изток, където река Лангуолд блестеше сред дърветата.

Ще видя как са Хенри и Хелуит, обеща си той, и после ще си тръгна.

Не усети как отново се е озовал на някаква граница: краят на гората, бележещ началото на сечището, което Едуин така грижливо беше разчистил преди няколко години. Ротгар беше помагал, водейки воловете, докато Едуин изкореняваше пъновете. Хенри, тогава съвсем мъничък, събираше камъните наоколо, а Хелуит въртеше мотиката не по-зле от всеки мъж. Бяха извоювали десетина акра от твърдата, пълна с корени земя на дивата гора, достатъчно, за да стане Едуин преуспяващ земевладелец. Отец Бруно беше благословил начинанието, подготвяйки грамота, която удостоверяваше владението на Едуин.

Сега акрите на Едуин като че ли тръпнеха под студените лъчи на ниско надвисналото слънце. Високи, увехнали стъбла на бурени се поклащаха леко от вятъра. Тук-там надничаха младите посеви, първите им листенца висяха унило от вретеновидните стъбла. Нежеланата растителност избуяваше ненаситно, както дъждовната вода, която капеше през клоните, за да намокри сухото местенце под дървото: локвичка край ствола, струйка, стичаща се от листака, тлъсти, тежки капки, падащи под напора на вятъра, докато сухото място се слее с окръжаващата го кал.

Мързеливата стара хрътка на Едуин забеляза със закъснение присъствието на Ротгар и залая с половин уста. Дървената врата изтропа глухо по стената на колибата и малкият Хенри изскочи навън, спирайки на място, когато видя Ротгар.

— Татко? — запита, както беше направил в двора на Лангуолд, но този път в гласа му имаше малко тъга, примирение, което означаваше, че знае истината.

— Не, Хенри — каза Ротгар. Раменцата на Хенри се смъкнаха.

— Чичо Ротгар — каза детето унило.

Хелуит излезе и положи ръка на главата на сина си. Момчето се обърна и зарови лице в полите на майка си.

— И аз щях да те взема за Едуин, ако не се беше изправил, като те видях — каза тя. — Едва не припаднах.

— Щях да ти спестя това, но не можех да направя нищо — отвърна Ротгар.

Лицето на Хелуит потъмня.

— О, Ротгар, няма го. Нашия Едуин наистина го няма.

— Да — успя да промълви Ротгар.

Пресече празното пространство, за да се приближи към нея и да я подхване, когато тя се олюля, и прокле в ума си норманите, прегръщайки здраво извънбрачното семейство на брат си.

Погледнеше ли към Едуин, все едно гледаше собственото си отражение в река Лангуолд, докато на лицето на Едуин не се покажеше вечната му усмивка. Тогава блясваше разликата — да си роден „от другата страна на сламеника“, от козарката Ана, вместо в голямата старинна зала на имението и майка ти да е съпругата на стария лорд, Етифлида.

Младият Ротгар, законният наследник, освободен от тежката и несвършваща работа в имението, не познал нито за миг глада, беше израснал висок и силен. Едуин, когото старият Ротгар не бе признал, така и не достигна височината на баща си и брат си. Усилният труд от най-ранна възраст беше попревил раменете му и всяка зима по някой от зъбите му изпадаше.

Едва когато старият Ротгар умря и започнаха да наричат младия просто лорд Ротгар, той научи за Едуин. Твърде горд, за да приеме даровете, които Ротгар искаше да му даде, Едуин помоли само да му се отпусне тази пустееща земя.

Когато Ротгар заяви намерението си да се бие за Англия, Едуин настоя да го придружи.

— И аз сега имам земя, която може да изгубя — беше казал, оглеждайки гордо няколкото си акра.

Хенри помръдна и изтръгна Ротгар от мислите му. Той се опита да се усмихне успокояващо, да отвлече вниманието на момчето от хлипащата на рамото му Хелуит. Сините очи на Хенри, прекалено внимателни за петгодишно момче, срещнаха очите на Ротгар с обърквашa осъзнатост, преди детето да се откъсне от ръцете на Хелуит и да хукне право към гората.

Ротгар разбра, че Хенри никога вече няма да го вземе за Едуин.

— Как умря моят Едуин? — успя най-накрая да запита Хелуит.

— И аз не знам точно — каза Ротгар. — Биеше се редом с мене при Хейстингс. Копие го улучи в рамото, но раната не изглеждаше смъртоносна. Преди да видя какво става с него, ме раниха и ме отнесоха. Повече не го видях. Докато не те зърнах да стоиш сама в двора, все се надявах…

Хелуит се откъсна от прегръдката на Ротгар и извади кърпичка от ръкава, за да изтрие лицето си.

— Взеха ни всичко, Ротгар, дори надеждата. Но поне те освободиха, без да ти сторят зло.

Ротгар замълча.

Тя изтри очи, но едно тъмно петно, което той бе сметнал за изцапано, остана да загрозява бледата кожа над скулата й.

— Това какво е, Хелуит? — запита той, посочвайки синината. Тя трепна.

— Нарича го клеймо — изрече тя накрая. — Трябвало да съм благодарна, казва, че много харесвал кожата ми и не ми остави траен белег с нагорещено желязо, както било редно, понеже съм се съпротивлявала. Когато тази синина избледнее, ще ми направи друга.

— Кой? — Ротгар не позна гласа си, така задавен от гняв му прозвуча. — Ще го убия, кълна се.

Слаба усмивка заигра в ъгълчетата на устните й.

— Той ще те смачка като червей, попаднал под копитата на кон.

— Гилбърт.

Ротгар изрече името с върховна увереност. Звукът се затъркаля в ума му, раздразвайки го с вида на собственото му тяло, проснато по гръб, с изречената на висок глас язвителна норманска заповед: „Прободи го“, със злобна искрица в очите му.

— Няма да кажа име — изрече Хелуит, сключвайки ръце пред себе си. — Заклех се сама да го убия, а ти трябва да се махнеш оттук.

— Никога! Няма да те изоставя, тебе и момчето. Ти и Хенри трябва да дойдете с мене. Събери си нещата. Тръгваме веднага.

— Ротгар. — Хелуит наклони глава и му хвърли любящ, снизходителен поглед на по-голяма сестра към упорито момче. — Погледни се. Погледни ме и мене. — Тя приглади с ръка полата си над леката издутина на корема. — Познавам билките и през тези безкрайни месеци успявах да правя семето му безплодно. Но се боя, че сега е покълнало. Някои жени могат да работят на полето почти докато родят децата си. Аз трябва скоро да легна да лежа, защото не съм силна като разплодна кобила. Сигурно помниш децата, които загубих, преди да родя Хенри.

— Да — каза Ротгар. — Помня. Но помня и че си жената на брат ми. Няма да те оставя на милостта на норманите.

Хелуит само поклати глава.

— Страстта му напоследък поохладня, а тази новина трябва съвсем да я угаси.

— Хелуит…

— Ротгар. — Тя докосна успокояващо ръката му при лакътя. — Наистина ли мислиш, че мога да оставя земята на Едуин? Само тя остана за Хенри. — Замечтан, далечен поглед се появи в очите й. — Някой ден ще убия нормандеца, може би точно тук, където стоиш. Тогава кръвта му ще попие в земята на Едуин. Правилно ще бъде, нали?

В нея имаше някаква целеустременост, тиха увереност, която като че ли блестеше като ореол на сила около нея. Ротгар поклати глава.

— Какво е станало с вас, жените, през тези месеци, докато ме нямаше?

— Видях те да вървиш ръка за ръка със сестрата на новия лорд. За други жени ли говориш, освен за мене и Мария?

— Не… и двете сте достатъчно обърквaщи — отвърна той. — Сега всички жени ли са толкова кръвожадни и обсебени от мисълта за власт?

Хелуит се усмихна, но после стана сериозна.

— Трябва да вървиш, Ротгар. Той ще те убие, ако те намери тук, а и с мене няма да се отнесе по-добре. Върви в колибата на дървосекача. Ако тръгнеш сега, можеш да стигнеш преди смрачаваш.

— Няма да те оставя.

— Ще ти донеса наметалото на Едуин — каза тя, без да обръща внимание на думите му.

Тя изчезна в колибата, преди Ротгар да успее пак да протестира, и се върна, преди той да беше намерил думи, с които да я убеди. Носеше обемист вързоп, поглаждайки нежно грапавия плат, сякаш беше най-фина коприна, така вгледана в него, като че ли виждаше най-разноцветния, най-великолепния стенен килим, а не грубо наметало от мръсносива вълна.

Хелуит протегна наметалото към него, но бързо го дръпна, заравяйки лице в гънките му. Раменете й се разтресоха в силни тръпки и Ротгар я загледа безпомощно, усещайки ръцете си вдървени и безсилни пред безмълвната й мъка.

— Дори миризмата му вече я няма — каза тя накрая, приглаждайки наметалото, като изтри сълзите, застинали подобно на дъждовни капки върху богатата на ланолин вълна.

Бутна наметалото в ръцете на Ротгар. То се разгъна, вятърът го подхвана и той посегна да го хване. Тя го спря с движение на ръката.

— Не сега — изрече със сълзи, блеснали в очите й. — Много ще ми дойде, все едно него виждам да го облича.

— Идваш с мене — каза той, усещайки ръката й да се плъзва по неговата, за да се отпусне върху наметалото на Едуин.

— Не мога — каза тя, отскубвайки нишки вълна, за да ги оваля на топче.

За спомен. Разбра, когато я видя да пъхва вълнената топчица в ръкава си.

— Няма смисъл да се бавим — каза Ротгар. — Повикай Хенри.

Тя поклати глава и скръсти ръце, за да се запази от вятъра.

— Ще полудея — каза тя. — Като те погледна, толкова приличаш на него… всеки път сърцето ми казва „Едуин“, но знам, че си ти. Един ден Хенри пак ще те нарече татко и ти ще се умориш да го поправяш. Малко по малко спомените ни ще избледнеят, болката ни ще намалее, докато Едуин се изгуби завинаги, като тази земя, която ще бъде погълната от гората. Не мога да го понеса. — И тя пак погали наметалото с лек ласкав жест. — По-добре ме остави тук, където мога да лелея болката и загубата си, където мога да отглеждам сина на Едуин и земята му, и да готвя отмъщението си.

Хелуит потръпна под вятъра, един кичур от косата й се изплъзна и падна на бузата й. Ротгар не беше забелязал досега сребристите нишки, примесени към бледото злато на косата й, захабените и ръце, уморения, примирен израз на лицето й, докато говореше за акрите на Едуин. Но тя стоеше пред него решителна и уверена, припомняйки му една друга жена, също така решена да спаси нещо за човек, когото обича.

— Лейди Мария ще ти помогне, Хелуит — каза той. — Трябва да идеш при нея и да й кажеш как стоят нещата.

— Тя е нормандка.

— Но е различна. Тя…

Тя заплашваше да осакатява здрави мъже, да убива малки бебета, да позволи на своите нормани да изнасилват и да плячкосват. И очите й

се бяха изпълнили със сълзи, и гласът й бе трепнал, когато проговори, и той бе почувствал подкрепящото й присъствие край себе си, докато говореше със своя народ, беше забелязал съжалението й, макар да съзнаваше здравия разум в това, че подканваше хората си да приемат нещата, които не можеха да бъдат променени.

— Тя е различна — повтори той.

Хелуит се загледа в него с развеселената полуусмивка на жена, на която току-що са поверили някаква голяма тайна.

Без да разбира защо, Ротгар почувства как кожата на лицето му се сгорещява.

— Мога да ти дам малко храна — каза тя накрая.

Пакетът, който Мария му беше приготвила, се гушеше под мишницата му, успокояващ, но доста малък, за да му стигне за дългото пътуване. Хвърли поглед на познавач към акрите на Едуин; по-малко от половината земя показваше признаци на скорошна обработка.

— Имаш ли достатъчно храна, за да ти стигне до жътва?

— Трябва само да поискам и той ще ми даде — каза Хелуит и сви рамене.

Стомахът на Ротгар като че ли се изпълни с разтопено желязо при мисълта, че жената на брат му се моли на някакъв нормандец. Вързопчето с храна сякаш го пареше, припомняйки му собственото му унижение. Трябваше да послуша съвета на доскорошните си другари от затвора и да не тръгва към Лангуолд, след като избяга.

— Имам всичко, което ми е необходимо — каза той по-рязко, отколкото възнамеряваше. За да се извини за остротата на думите си, погали Хелуит по бузата. — Ще тръгвам, макар и не без съжаление. Кажи на момчето, че го обичам. Мислите ми винаги ще бъдат с вас.

— И нашите с тебе — прошепна тя. — Върви с бога, Ротгар.

Слънцето беше се снишило, докато говореха, хладният зимен полъх се засили и се превърна в хапещ леден вятър. Но Ротгар усещаше очите на Хелуит върху себе си, докато се отдалечаваше, и макар вятърът да го пронизваше през туниката, той изчака да стигне тъмния, прикриващ го подслон на гората, преди да наметне на раменете си наметалото на брат си.

Гилбърт бутна настрана подноса, хвърляйки презрителен поглед към купчината добре оглозгани кокали от шопар в него. Свинско, всеки ден свинско, само в редки случаи жилаво, старо овнешко. Когато аз започна да управлявам това имение, ще ядем телешко, закани се той и се усмихна. Подобни идеи и неоформени докрай планове прекосяваха често ума му след опита на Дънстън да му предложи подкрепата си.

Другите рицари се бяха събрали на отсрещния край на масата, вече доста пияни, и се надпреварваха да забавляват оръженосците и пажовете с разкази за славни победи. Само Мария и Ейдит седяха край него, похапваха от блюдата и отпиваха от чашите си, потънали в собствените си мисли.

Ейдит, обикновено бледа и безлична, сега беше с приятно зачервени бузи. Блюдото й изглеждаше недокоснато; тази вечер май щеше да вечеря само с вино. Сякаш усетила, че я наблюдава, тя хвърли бърз поглед към него и се изчерви още повече, свеждайки очи към ръцете си, чинно сключени в скута. Това накара Гилбърт да изправи гръб, като си спомни как се беше държала тя за ръката му, когато я убеждаваше да шпионира Хю.

Боже господи… надяваше се тази глупава крава да не се е влюбила в него!

Разбира се, подобно нещо беше твърде вероятно, като се вземе предвид, че бе омъжена за онази безполезна човешка развалина, скрита в съпружеската им спалня. Кой би могъл да я обвини, ако се влюби в красив и мъжествен рицар като него, Гилбърт Криспин? А би могло това да се случи с онази, която седеше до нея.

Мария човъркаше разсеяно храната си, с бледо лице, тъкмо обратното на Ейдит, безстрастна и отдалечена, докато Ейдит като че ли кипеше от скрита енергия. Мария хвърли поглед към него, но големите й златистокафяви очи бяха напрегнати и предпазливи. Гилбърт отново се усмихна; знаеше на какво се дължи вълнението на Мария.

— Харесва ли ти как напредва строежът на замъка? — запита той, влагайки в гласа си повече сладост, отколкото готвачката във вечерния млечен крем.

Тя престана да се преструва, че се наслаждава на храната си, стегна рамене и се обърна към него с гордо вдигната брадичка.

Боже господи, какво не би могъл да направи с десетима мъже, притежаващи смелостта й!

— Не — изрече тя. — Хю беше много разочарован.

— Но със сигурност утре това ще се промени — подразни я Гилбърт, развеселен от жалките й усилия да включи и Хю. — В края на краищата ти задейства плана си да накараш бившия лорд да склони своите хора да подкрепят брат ти.

— Както ти каза, планът бе обречен на неуспех — отвърна Мария с напрегнат глас и малко цвят най-накрая пропълзя по бузите й.

— Жалко.

Гилбърт се направи, че й съчувства, макар че признанието и го изненада. И го разочарова. Беше се надяват да удължи затрудненото й положение, да изтегли от устата й дума по дума признанието, че се е провалила.

Тогава изведнъж му хрумна, че тя пак го беше заварила неподготвен. Беше се подиграла с добронамерения му съвет. Беше разсеяла сарказма му. Беше обърнала подигравката му в привидно изразяване на състрадание, така че да изглежда, че той е възприел недомислената й схема или най-малкото, я е подкрепил.

Избликът на смях откъм рицарите и оръженосците съвпадна със спускането на червена мъгла пред вътрешния му поглед — явление, което разговорите с Мария напоследък често предизвикваха. Тя го изгледа втренчено, с вирната брадичка, очите й го предизвикваха да осмее жалките й опити да си осигури подкрепата на селяните, трепкане в крайчеца на устните й го предизвикваше да дискредитира решението й да освободи Ротгар от Лангуолд. Колко дразнещо беше поведението й, съвсем неприсъщо на жена! Колко удобна бе тази червена мъгла, която изкарваше на повърхността гнева и обидата, колко го успокояваше и го караше да извади наяве плановете си в целия им размах. Нов изблик на смях откъм рицарите — неговите хора, всички до един; може би клатещи се на краката си, но непоклатимо стоящи на негова страна.

— Би трябвало — изрече Гилбърт внимателно, вкусвайки начина, по който пулсираше червената мъгла, — да обърнеш повече внимание на съвета, който ти дадох.

— Обръщам му подобаващо внимание.

— Би трябвало — поде той отново — да свикнеш да се съобразяваш с думите ми.

Тя не каза нищо. Алени, пурпурни, рубинени петна танцуваха пред очите му, така че той едва виждаше лицето й; стисна страничните облегалки на стола си, за да не стане, да преплува през червената мъгла до извора й и да излее яростта си върху нея.

— Мисля, че отсега нататък заповедите ми ще важат повече — изрече той.

Тя се изправи, толкова бързо, че табуретката, на която седеше, се катурна назад и тупна на пода.

— Хю е лордът на това имение.

— Тогава нека той се противопостави на заповедите ми — каза Гилбърт.

— Знаеш, че в момента не може…

— Знам — натърти Гилбърт, — че си нарушила изричната заповед на Уилям. Онези, които са вдигнали оръжие против него, трябва да бъдат пратени на смърт. Но ти освободи Ротгар от Лангуолд.

— Направих го само защото…

— Спести ми извиненията си — каза Гилбърт, махвайки на един оръженосец да се приближи. — Джефри, докладвай ми веднага.

Младият оръженосец нерешително се отдели от веселата групичка в края на масата.

— Последвах го, както пожелахте, сър Гилбърт.

— Кого? — настоя Гилбърт.

— Ами че Ротгар от Лангуолд.

В гласа на оръженосеца се долавяше нотка на удивление. Гилбърт отправи мигновен поглед към Мария, забелязвайки, че бледнината й се е върнала.

— И какво научи?

— Първо отиде в колибата на Хелуит. — Гилбърт вдигна вежда и наведе глава към Мария. Джефри отправи следващата си забележка към нея. — Нали си спомняте, милейди, момчето, което изтича при бившия лорд в двора? Ротгар отиде в колибата на майката на момчето.

Интересно, помисли Гилбърт, как лицето й се изчерви и побледня, побледня още повече и пак се изчерви.

— А, да, Хелуит… една от най-привлекателните тукашни девойки. После какво? — настоя Гилбърт.

— Ами после, като се попрегръщаха и се разделиха с много сълзи, Ротгар тръгна към изоставената колиба на дървосекача. Като че ли се е установил там да нощува, разпали огън и затвори капаците на прозорците.

— Прати ли вест на копелето Филип, както те помолих, Джефри?

— Разбира се, сър Гилбърт — отвърна Джефри, леко обиден. Гилбърт му даде знак да се върне при компанията си.

— Утре ще ида да видя къде е тази дървосекаческа колиба — обърна се той към Мария с непринуден тон. — Място, където има дръвник, е тъкмо най-подходящото да се отсече една предателска глава от мършавия й врат.

— За какво ще послужи това?

А, това било значи… това леко отчаяние, което толкова често чуваше в собствения си глас и толкова рядко в нейния.

— Е, макар че ти така лекомислено освободи саксонеца, сега Филип знае, че имаме още един шанс да вземем главата му. Бих могъл да взема тази глава и да я занеса на Уилям, като изпреваря оплакванията на Филип. — Направи се, че преценява какво ще каже. — Кралят може да е склонен да се отплати на човека, който му занесе главата на някой враг, може би дори да го възнагради с имотите на този мъртъв враг.

— Лангуолд принадлежи на Хю!

— Тогава може би Хю, лорд ъф Лангуолд, би трябвало лично да представи главата на Ротгар пред Уилям.

— Гилбърт. — Мария пристъпи към него несигурно, сякаш кацнала на кокили. — Ти се закле във вярност към Хю.

Ако беше изминала цялото разстояние до него, ако беше докоснала ръката му и му се беше усмихнала с мил, флиртуващ поглед, мъглата навярно щеше да се разсее. Но тя бе тръгнала към него с каменен, самоуверен поглед. Упорито изправените й рамене сгъстиха още повече алената мъгла, подсказвайки му, че тя отново се мъчи да го постави в подчинено положение, под себе си и Хю.

— Всичко това трябва да свърши, Мария — каза той тихо. — Уилям ще оцени лоялността, изразена днес, над онази, която е била показана някога. Но не трябва да се страхуваш. Няма причина Хю да бъде свален, освен може би титлата му… А ти, сладка моя… — Той

посегна да хване ръката й и я притегли към гърдите си. — Съпругата ми ще има най-доброто, което Лангуолд може да предложи.

— Не — прошепна тя, но думата накара кръвта да забучи в ушите му.

Той инстинктивно задържа ръката й с хватка, на която Уолтър го беше научил много отдавна, за да я прилага срещу сарацините. Макар че я пусна веднага щом разбра какво върши, осъзна, че това ще остави ръката й безпомощна доста дълго време и че на нежната й кожа ще цъфне огромна синина. Мария се огъна като току-що откъснато цвете, дълго време лишено от вода. Той понечи да се извини, но разбра, че с изключение на камериерката й никой друг няма да забележи.

— Утре — изрече той, прокарвайки ръката си напрегнато, но покровителствено по скования й гръб. — Ще донеса главата му. Достатъчно студено е, за да се запази. Ще тръгна с Филип след Великден и ще я отнеса като подарък на Уилям.

8

Ротгар трябва да бъде предупреден.

Той й беше повярвал. Животът му в замяна на гордостта му. Беше изпълнил своята част от сделката. Нямаше да разбере, че и Мария е изпълнила своята част, ако Гилбърт нахлуеше през вратата на колибата му и размахаше меча, докато главата на Ротгар не се отдели от тялото. С последната си умираща мисъл саксонецът щеше да я осъди като предателка и лъжкиня.

Обгърнала оловнотежката, боляща наранена ръка с дланта на другата, Мария се сви още повече в топлината на наметалото си и зачака в ледения мрак на малката си спалня. Проклет да е Гилбърт Криспин! Несигурното им споразумение да предпазват Хю се беше стопило като украшенията от захарен памук на трапезите на Уилям: сладки, почти невеществени, изчезващи от първия допир.

Тя потръпна, спомняйки си неприкритата жажда в гласа на Гилбърт, когато беше погледнал към нея, изричайки „Моята съпруга“. Никога. Никога. Думите му може би бяха вдъхновени от изпитата бира. Пулсирането в ръката й говореше друго.

Тя решително прогони мислите за Гилбърт от ума си.

Шумовете в къщата отслабваха, докато рицарите на Лангуолд един по един попадаха под въздействието на силната бира. Когато най-накрая само пиянски похъркванія останаха да нарушават нощната тишина, тя подаде глава иззад мръсната завеса, която осигуряваше уединението й.

Догарящият огън хвърляше мътна светлина върху спящите мъже. С изключение на Гилбърт всички се бяха проснали на пода, разкопчали туниките си заради разгорещените си от алкохола тела. Щяха да минат много часове, преди студът да проникне през пиянското им вцепенение. Гилбърт седеше полулегнал, подпрян на масата, протегнал едната си ръка към преобърнатата кана. Бирата от нея се беше разляла около ръката му. Мария знаеше от опит, че слънцето ще се издигне

високо и разлятата бира ще се изпари, преди той отново да се размърда.

Изтегнал се така, рицарят несъзнателно разкриваше цялата повърхност на предателския си гръб. Само да имаше нож, щеше да го забие дълбоко.

Макар че беше наследила дрехите на бившата господарка на къщата, Мария беше пренебрегнала саксонските колани от благороден метал с окачени на тях малки инкрустирани ками. Изглеждаха й красиви, но безполезни играчки, годни само да си обелиш някой плод или да изрежеш тлъстината от месото. Сега, когато по-силната й ръка висеше безпомощно, тя разбра коварната сила, представлявана от подобна кама. Поставена така, мушната между ребрата, докато върхът й пониже сърцето, тя би била също толкова смъртоносна, колкото и най-тежкият меч.

Заклевайки се, че непременно ще си опаше колан, когато се преоблече, Мария се измъкна тихо от нишата си.

Тръгна опипом по голия, опушен коридор, благодарна, че чехлите и не вдигат шум, че никоя дъска не изскърцва в протест.

Огънят в кухнята припукваше тихо. Тя мина покрай пейките, където обикновено спяха рицарите, надявайки се, че жените им не стоят будни да ги чакат. Стигна до обора, чийто въздух беше изпълнен с животинска топлина и миризми, а причудливи шумове и случайни тежки притропвания прикриваха дълбокото й, неспокойно дишане. Само да е по-далече от един мъж, чието докосване означаваше болка и унижение; и по-близо до друг, чиято здрава ръка означаваше подкрепа и който беше прошепнал: „Няма да ни наранят.“

— Милейди?

Конярчето стоеше неуверено пред нея, триейки сънените си очи. Толкова за плана й да се измъкне незабелязано, за да предупреди Ротгар…, но може би не всичко беше загубено.

— Знаеш ли колибата на онази жена, Хелуит?

— Да — кимна момчето. — Близо до големия завой на река Лангуолд.

Мария знаеше мястото. Информацията щеше да й спести много време.

— Оседлай кобилата ми.

— Да, милейди. — Момчето се отдалечи, за да изпълни заповедта, но се обърна. — А за мене кое животно да оседлая?

— Няма нужда да идваш.

— Но, милейди, много е късно, тъмно е, разбойниците обикалят из горите.

Не биваше да подценява тревогата на момчето. Но по-зле щеше да стане, ако позволеше да дойде с нея. Нямаше намерение да спира в колибата на Хелуит. Джефри беше казал на Гилбърт, че Ротгар се е подслонил в колибата на дървосекача там наблизо, и тя имаше намерение да я открие, дори ако трябва да язди цяла нощ.

— Момчето на Хелуит е болно — каза тя. — Страх ме е да не излезе чума.

Момчето ококори очи при тези думи.

— Не казвай нищо — предупреди го строго Мария. — Може да не е нищо повече от треска, но ако някой вземе да разправя за чума, ще разбера чий език дрънка врели-некипели. Знаеш какво правим ние, норманите, с онези, които разнасят слухове.

Никак не обичаше да заплашва, не й се искаше да трупа още истории за норманските жестокости, но трябваше да купи мълчанието му на всяка цена. Момчето поклати глава и се хвана за гърлото, явно самата мисъл, че може да си изгуби езика, му отнемаше дар слово и толкова го плашеше, че не запита как така е разбрала за внезапното „заболяване“ на Хенри или защо онзи, който е потърсил помощта й, не е предложил да я заведе до колибата на Хелуит.

Не беше нужно много време, преди да съжали, че не е взела момчето със себе си. Ако знаеше каква е мисията й, то може би щеше да й помогне. Кобилата усещаше липсата на сила в ръката, която Гилбърт беше наранил, и обидена от това, че я бяха изтръгнали от топлата й ясла, се инатеше на всяка крачка.

— Ако бях тръгнала пеша, щях да стигна по-бързо — измърмори Мария и разбра, че е права.

Не можеше да пусне кобилата. Животното щеше да се върне право в обора, а там глупавото конярче щеше без съмнение да вдигне врява, щеше да помисли, че кобилата я е хвърлила от седлото. Освен това тя щеше да има нужда от животното; след като предупреди Ротгар, трябваше бързо да се върне в Лангуолд, преди да усетят, че я

няма, а краката й бяха така изтръпнали от студа, че се съмняваше, че ще може да тича.

Насочи се към китка дървета край пътя, нетърпелива, също както и кобилата, да се поскрие малко от хапещия студ. Дърветата се превиваха и потръпваха от вятъра; слизайки от кобилата, тя се прислони до най-якото. Още щом докосна земята, студът я прониза през подметките и впи ледени пръсти в краката и. Ако пуснеше юздите, кобилата щеше да отпраши право към имението. Действайки толкова бързо, колкото й позволяваше наранената ръка, тя нави юздите около стъблото. Кобилата трепна и я изгледа оскърбено.

Мария се загърна по-плътно в наметалото, пожелавайки си да беше обута в дебели ботуши вместо в тънките чехли и да бе взела едно от онези дебели вълнени наметала на кухненските прислужнички вместо тази подплатена с кожи копринена мантия. Наметалата на работещите жени имаха удобни прорези отстрани, благодарение на които топлината се запазваше, а само изваденте навън китки влизаха в допир със студа.

Господарската й мантия нямаше такива приспособления. За да накара непокорната кобила да остане на място, се налагаше да хване юздата, вдигайки високо здравата си ръка, което позволяваше на студа да проникне в разтворените гънки на мантията й. Със здравите си пръсти тя сви наранените, за да стисне предните краища на дрехата, проклинайки за пореден път жестокостта на Гилбърт.

Пътят до колибата, подслонила Ротгар от Лангуолд, обещаваше да бъде студен и неудобен.

Стори й се, че е минала цяла вечност, макар че луната едва се бе помръднала, когато пред очите й се показа колибата на Хелуит. Беше ниска и тъмна, като че ли прилепена към замръзналата земя, а през цепнатините между дъските на покрива излизаха тънки струйки дим. През капаците не се процеждаше никаква светлина.

Разумно щеше да е да събуди Хелуит и да я пита за пътя към колибата на дървосекача.

Това означаваше да се изправи лице в лице с жената, която беше заплакала, виждайки Ротгар, и чието набраздено от сълзи лице беше приковало вниманието му.

Това означаваше да събуди момченцето, толкова приличащо на Ротгар, което го беше посочило и го беше нарекло „татко“.

Мария потегли разочарованата кобила по-далече от колибата.

Нещо беше станало с краката й, карайки я да се запита колко време бе стояла, взряна в колибата на Хелуит. Вече не я боляха от студа, пръстите й не се свиваха в протест, натъквайки се на безбройните буци по вкочанената от зимата земя. Тя приветства изчезването на болката, макар да знаеше, че това означава, че трябва да намери подслон, преди пръстите на краката й да побелеят и да ги изгуби безвъзвратно.

Като видя колибата на Хелуит, й хрумна нещо. Заслони очите си с ръка, за да огледа гората. Кобилата пристъпваше нетърпеливо до нея, опъвайки юздите, сякаш за да изпробва колко здраво ги държи Мария.

— Спокойно, момиче — прошепна тя, напрягайки очи, за да зърне струя дим, която да й покаже къде се намира колибата на дървосекача.

Там беше. На по-малко от левга.

Препъвайки се, стиснала предницата на мантията си с все още безчувствени пръсти, Мария се запъти към мъглицата от пушек, увиснала като облаче точно над дърветата. Кобилата отначало се възпротиви, а после като че ли подуши дима. Ушите й трепнаха и се насочиха напред, тревожно ръмжене се изтръгна от гърлото й. Мария знаеше, че сега може пак да се качи на седлото и да я подкара, но се съмняваше дали ще може да постави крак в стремето, камоли пък да запази равновесие с вцепененото си от студа тяло.

Кобилата даде достатъчен начален тласък и за двете. Мария стисна дъгата на седлото със здравата си ръка, сравнително малката й тежина забавяше нетърпеливия ход на животното. Но дори и така те напредваха доста бързо и доста неравномерно, от което на Мария й се струваше, че замръзналите й крака може да се отчупят като ледени висулки под въздействието на всяка измината в полутръс крачка.

Колибата на дървосекача, колкото и да беше скромна и бедна, й се струваше светилище, каквато дори и най-изисканата катедрала не би могла да представлява.

Кобилата спря пред вратата и остана неподвижна достатъчно дълго, за да може ездачката й да освободи пръстите си от дъгата на седлото, но преди да успее да хване юздите, животното тръгна към задната страна на колибата. Мария се надяваше там да има някакъв

навес, удобен за коне, та кобилата да постои там, докато тя си свърши работата с Ротгар.

Колибата стоеше като тъмен кладенец на мълчанието сред странната зимна тишина. Отвътре не се чуваха никакви звуци. Разбира се, той спи, не подозирайки каква заплаха е надвиснала над него. Излезе права, че дойде да го предупреди.

Само след миг тя се долепи до вратата и задумка по неподдаващото се дърво с юмруци, които веднага замръзнаха, но напразно. Вратата беше толкова дебела, че никакъв звук не можеше да проникне през нея. Нехаейки за щетите, които можеше да понесе копринената й мантия, Мария отри окървавените си юмруци в меката материя и натисна вратата с цялата си тежест.

Вълна от благословена топлина излетя през отвора, последвана от светлина, трепкаща и златиста, чийто източник беше добре разпаленият огън, който осветяваше цялата колиба. На няколко крачки от мястото, където тя стоеше, олюлявайки се, на прага, стоеше изправен Ротгар от Лангуолд, полугол, с блеснали очи, яростно свити устни, стиснал брадва във вдигнатите си ръце.

Очите му се отвориха широко от учудване. Позна я, реши тя, но твърде късно. Смъртоносната брадва, размахана с всяка унция сила на мускулестите му ръце, беше започнала пътя си надолу в мига, когато тя прекрачи през прага.

Той изви по странен начин тялото си и изрева, сякаш тя му беше причинила болка.

— Мамка му, да му се не видяло! — изръмжа той. Любопитно, успя да помисли Мария, че животът й щеше да свърши под екота на абсолютно първите саксонски думи, които беше научила.

Беше изкълчил глезена си в инстинктивното въртеливо движение, целящо да я предпази от брадвата. Иначе щеше да я подхване, преди тя се да строполи в краката му като куп коприна, щеше да си спести това сърцераздирателно усещане, когато видя кръв да капе от пръстите й, кръв, която се просмукваше през изпокъсаните парцали до краката й. Между болката и загрижеността умът му намери кратък промеждутък да съзре брадвата, здраво забита във вратата, с

шумно трепереща от силата на удара му дръжка. Макар че Мария кървеше, не беше от раната, която той й беше нанесъл.

Кривейки лице от болката в глезена, той докуцука и клекна до нея.

— Мария?

Тя лежеше безчувствена, тиха като смъртта. Ротгар приближи пръста си до носа й и усети лекия й дъх; усети и нечовешката вледененост на кожата й. Боже господи! Тази жена беше почти замръзнала.

Взе я на ръце, изтръпвайки от хлъзгавата студенина на мантията й. Главата й се отпусна безволево на рамото му и той уви косата й около китката си, за да я поддържа, без да изложи на напрежение крехката й лебедова шия. Косата й като че ли притежаваше цялата жизненост, която липсваше на самата нея в момента; увиваше се около него, хладна, гладка и копринена, ухаеща на хладен ранно пролетен въздух и добре гледана жена.

Мария като че ли беше безплътна. С две крачки я занесе до огъня. Подът беше най-доброто място за нея. Старото легло в колибата щеше да пламне като прахан, ако дори една искра от огъня попаднеше върху него. А подплатената й с кожи мантия щеше да бъде по-добро легло вместо завивка от тази гледна точка, защото беше толкова дебела и добре ушита, че щеше да устои на горещината така, както и на студа. Как, запита се той, бе успяла да изгуби топлината на тялото си, увита в такава дреха?

Едната й ръка стискаше мантията на врата й с мъртва хватка. Той освободи пръстите й един по един, проклинайки силата, с която се бяха сключили, защото се боеше, че крехките й кости може да се пречупят, преди да успее да ги разтвори. Единият й ръкав се спусна назад, докато той освобождаваше ръцете й от мантията. Синьо-черно натъртване обезобразяваше нежната й кожа и макар ръката да висеше безжизнена край тялото, пръстите се свиваха в граблива хватка, която той се зае да разхлаби.

— Мария — повика я Ротгар отново, взирайки се в очите й, за да види искрица съзнание.

Не видя нищо. Като си спомни за кръвта, разгледа двете й ръце, разгръщайки със собствените си изподрани кокалчета дланите, нарязани от стискането на юздите. Макар че върховете на пръстите

бяха посинели, нямаше и следа от страшните бели петна на измръзването. Нищо сериозно.

И стъпалата й не бяха толкова пострадали, колкото се опасяваше Ротгар. Някаква женска липса на здрав разум я беше изпратила навън в нощта обута с чехли, които не ставаха за нищо, освен за в спалнята. Събу изпокъсаните чехли и скъса панталона, оголвайки краката й. Пръстите й бяха толкова студени, че можеше да се отчупят като заледени клончета.

Той нямаше понятие от знахарство, само знаеше, че тя трябва да се затопли и отвътре, че крайниците й трябва да се загряват полека, иначе кръвта щеше да нахлуе силно в тях и тя щеше да пищи от болка.

Взе гърнето от печката и побърза навън, да го напълни със сняг. Само да имаше две гърнета! Но и едно трябваше да свърши работа. Като го сложи до огъня, снегът ще се стопи. Можеше да обърка снежната вода с малко от виното си и да я накара да пие на бавни глътки, докато се върне в съзнание. Виното щеше да подейства като успокоително. А после, ако трябваше раните да се лекуват, щеше да изтича обратно навън в нощта за пресен сняг, за да ги наложи с него.

Когато се върна при нея, тя не беше и помръднала. Прокара пръсти по дължината на ръцете й и си представи, че му изглеждат по-топли. Но стъпалата й бяха студени и вдървени като ледената кора по локвите, когато река Лангуолд се разлееше. Трябваше да й предаде от своята топлина. Мисълта да я прегърне и да я притисне до себе си накара сетивата му да се стреснат; той веднага я отпъди. Нямаше да й хареса да се свести и да се намери в прегръдката на някакъв саксонец. Стъпалата й трябваше да се затоплят. Със сигурност можеше да измисли някакъв начин да го направи, без да се подлага на непосилно изкушение.

Ротгар се настани внимателно по такъв начин, че стъпалата му опряха в тези на Мария. Подпря гръб на грубото дървено легло, оставил меха с вино на удобно разстояние, ако тя се свести. Протегна крака така, че краката на Мария се озоваха между неговите, с пръсти, насочени право към него. Хвана здраво стъпалата й и я придърпа към себе си, така че коленете й се свиха. Настани стъпалата й на бедрата си, примигвайки от студения им допир, и започна да й предава топлината си, обхващайки здраво в дланите си стройните й глезени.

Туниката й се вдигна нагоре, разкривайки цялата дължина на стройните й крака. Не беше предвидил това, когато мислеше как да й спести саксонската прегръдка.

— Боже господи — измърмори той и пусна едното стъпало, за да я завие до прасците, после отново го хвана.

Погледът му се плъзна по мантията й, по мястото, където талията й се отдръпваше навътре към хълбоците, към другото място, където гърдите й се издуваха над изящния гръден кош, към косата, къдреща се по раменете й и проблясваща под светлината на огъня.

— Боже господи!

Той изруга отново и посегна към меха с вино. Нейната порция се топлеше край огъня, а тя нямаше да има нужда от повече, отколкото й беше налял.

Той отпи голяма глътка от виното.

Мария издаде лек стон. Обърна глава, несъзнателно търсейки топлината на огъня, а косата й се плъзна настрана, откривайки деликатните очертания на лицето, дългите мигли, засенчващи бялата кожа, полуоткрехнатите влажни устни под трепкащата светлина на огъня.

Ротгар отново надигна меха.

Тя притисна стъпалата си към него. Хълбоците й се раздвижиха, докосвайки едва-едва чувствителната вътрешна страна на бедрата му. Мъжествеността му се надигна в панталона. Стана му горещо…, но какъв ще е този мъж, който би посегнал на една безпомощна, изпаднала в безсъзнание жена?

Решително загледан в огъня, Ротгар надигна меха отново. И отново. И отново.

9

Пръстите на Мария я събудиха.

Сгърчени и вцепенени, те първи трепнаха от острите като иглички пробождания, възвестяващи завръщането на чувствителността в ранената й ръка. В полусъзнание тя застена и се замята, протестирайки против болката, озадачена, че намира стъпалата си притиснати по някакъв неизвестен начин, че самото й тяло е извадено от равновесие, но беше прекалено уморена, за да отвори очи и да направи оглед на ситуацията.

В този момент цялата й ръка започна да пулсира от възвърнал се живот. Понечи да се надигне и потърси помощта на стъпалата си. Те като че ли бяха притиснати към нещо твърдо, но податливо, нещо космато, нещо, което излъчваше възхитителна топлина. Усети здраво увити около глезените си подобни твърди неща, пак така излъчващи приятна топлина. Очите й се отвориха нерешително, за да инспектират причудливите ограничения.

Гледката, която я посрещна, изтръгна от нея нечленоразделен писък и я накара яростно да се замята, мъчейки се да се освободи от полуголия Ротгар от Лангуолд.

Необлечената горна половина на тялото му беше опряна лениво на покрития със сено под. Краката й почиваха разперени върху също така оголените му бедра, панталоните й ги нямаше, а роклята й зееше разцепена по възможно най-неприличния и неженствен начин.

Тя отново изписка и успя да се освободи от ръцете му и да се изправи на крака.

Ротгар наклони глава и заслони ухото си с ръка.

— Май са ни нападнали мишки.

— Мишки! — изпищя тя, не можейки да разбере логиката му.

— А, ето, пак им чух гласа. Не се страхувайте, милейди, ще ви избавя от тях.

Вдигна меха в подигравателен поздрав, допря го до устните си и взе да го надига, по-високо и по-високо, и най-накрая го разтърси,

гледайки го със смаяни и покрусени очи.

Всеки глупак би могъл да види, че мехът е празен.

— Ти си пиян-залян — нападна го Мария.

— Така си е — потвърди той, наглед извънредно доволен от състоянието си. — И то по твоя вина.

— По моя вина ли?

Този път Мария улови истерия в собствения си глас.

Макар тя да стоеше напълно облечена, а неговото облекло да се състоеше само от един панталон, от двамата той изглеждаше по-уверенят. Протегна се небрежно, трепкащите пламъчета заиграха по гърдите му, по дългите му крака, по жилестите му ръце. Очите му я гледаха лениво, косо… сластно.

Мария грабна слепешком мантията си и се уви плътно в нея. Той не помръдна, само ъгълчетата на устните му леко се раздвижиха, сякаш за да й кажат, че усилията й да се скрие са напразни, че той й се е нагледал на воля, колкото му душа иска.

— Случайно да си ми оставил глътка вино?

— Случайно съм ви оставил, добре разредено с вода — каза Ротгар и врътна глава към едно гърне, сложено до огъня. — Добро вино, но със сигурност в Лангуолд има още от него, така че можеше да си спестите пътешествието.

— Дойдох да те предупредя за ужасна опасност — каза тя. Вземайки предвид нехайното му поведение и като си спомни как го беше видяла да се извисява над нея с размахана брадва, сега положеното от нея усилие й се видя напразно.

— Да ме предупредите ли? Че вие не направихте нищо друго, освен да припаднете.

— Не съм! — Мария замръзна в пристъп на наранена гордост. Никога през живота си не беше припадала, не харесваше и не можеше да понася жени, които все карат слугините да тичат насам — натам с горени пера, за да ги свестяват от припадъците им. — Ти ме тресна с брадва по главата.

— Не съм! — отекна Ротгар и се поизправи. — Ако го бях направил, главата ви сега щеше да е разцепена като тиква и нямаше да стоите пред мене, да си просите от виното ми и да ми хвърляте похотливи погледи.

Думите му я накараха да занемее.

— Ужасна опасност! — каза Ротгар почти на себе си. — Ако беше вярно, щях наистина да съм загазил. Както съм забил брадвата във вратата, ще трябва да я тегля оттам до сутринта, за да я освободя. Казвам ви, лесна плячка съм тази нощ за всеки, който ми мисли злото. Вашето „предупреждение“ ме лиши от оръжието ми и понеже не исках да ви разцепя черепа, може да съм се осакатил за цял живот. Вижте само.

Той вдигна крака си и размаха стъпалото пред очите й. Глезенът му може би бе леко подут; трудно беше да се каже, защото погледът й неотвратимо се плъзгаше по дължината на крака му.

Мария дочу тихия му ръмжащ смях, когато той разбра кое е привлякло вниманието й. Изправи се и панталонът му зае обичайното си положение, но насмешливите бръчици около очите му се смениха с нещо сурово, първично, самоуверено и все пак изчакващо. Всеки инч от кожата й, всяко косъмче по тялото й тръпнеха в очакване.

— Ще изпия виното — промърмори тя, извръщайки се бързо от него, за да не прочете той нещо разблудно в очите й. Коленичи като че ли слепешком до огъня и потърси опипом гърнето, дърпайки ръце, когато горещият метал опари кожата й. После посегна отново към него и го вдигна към устните си, без да обръща внимание, че е нагорещено, по-скоро благодарна за това неудобство, жадувайки, за каквото и да е, което ще й помогне да потисне неуместното, необяснимо привличане, което усещаше, че изпитва към него.

— Мария. — Шегобиецът беше изчезнал. Ротгар се беше придвижил безшумно и беше клекнал зад гърба й, ръката му стисна рамото й, дъхът му докосна косата й. — Мария.

Гърнето в ръцете й трепна.

— Не знаех, че имаш брадва — прошепна тя.

— Това е дърварска колиба, Мария.

С безкрайна нежност ръката му извърна рамото й така, че тя се озова лице в лице с него. Искрицата, породена от виното, бе напуснала очите му, заместена от спокойна увереност, сякаш искаше да изучи всяко нейно движение, всеки неин жест, всяка дума, която тя ще каже, за да разгадае някакво скрито значение. Устните му се извиха нагоре, той погали едно място точно над горната й устна и вдигна палец, за да подчертае думите си.

— Кажете ми за тази ужасна опасност — изрече той.

— Гилбърт.

Тя не можа да каже нищо повече, защото мислите й бяха пленени от очертанията на устните му, докато говореше, от наболата брада, която засенчваше лицето му.

— Така си и знаех.

Той обърна вниманието си към огъня, взе една цепеница от купа и я пъхна в пламъците. След като направи това, намери една по-дълга и по-тънка пръчка и започна да разравя жарта, карайки пламъците да се извисят, да станат по-горещи и по-ярки.

Значи тя не беше единствената тук, която реагира с жар на вниманието му, помисли Мария. Изведнъж усети, че й е много горещо, и пусна мантията си на пода.

Каза на глас:

— Гилбърт се закле, че ще тръгне рано сутринта и ще ти отсече главата. Смята да я поднесе като великденски подарък на Уилям.

Ротгар гледаше замислено в пламъците.

— Трябваше да те предупредя — продължи тя, изведнъж обезсърчена от мисълта, че той може да не разбере страха й. — Нямаше да понеса да умреш, мислейки, че съм нарушила думата си.

— Сигурна ли сте, че Гилбърт може да ме надвие?

— Разбира се, че може! Ще дойде в пълно въоръжение, Ротгар, с всякакви там пики, боздугани и вериги. Ти сам каза, че единственото ти оръжие е загубено. Вземи да го освободиш, за да можеш да се защитиш на сутринта.

Той се изсмя.

Трябваше да го накара да разбере.

— Наистина, най-добре ще е да избягаш, за да си спасиш живота, но понеже си навехнал глезена си, трябва да се отбраняваш, с каквото имаш под ръка.

Подхилкването му се разрасна в гръмовен смях.

— Не трябваше да се захващам да вразумявам някакъв пиян глупак.

Гневът кипеше неудържимо в нея; гняв към самата нея, задето се топеше като някаква глупачка от вниманието му, предизвикано чисто и просто от алкохола; гняв към него, задето беше изпил всичкото вино и не можеше да разбере колко отчаяно е положението му.

Той поклати насмешливо глава.

— Все така сериозна.

— Но ти сам каза, че чак на разсъмване ще можеш да я освободиш. — И тя махна към забитата във вратата брадва. — Каза, че си се осакатил. — Посочи глезена му. — Гилбърт без съмнение ще хърка до съмване, но ти трябва да се готвиш още отсега, щом си в такова неизгодно положение.

— Мария, някой занасял ли се е с тебе?

— Ти се занасяш с мен, докато животът ти е застрашен, а умът ти е помрачен от виното?

— А коя е другата половина — да размахваш брадви за добре дошли пред състрадателни жени ли?

— Не, да размахваш нещо съвсем друго пред благосклонна жена.

Ротгар плъзна съвършено неуважителен поглед по нея, от което тя се обля в горещина и така се изчерви, сякаш огънят внезапно се бе освободил от каменната прегръдка на огнището, за да се разгори из цялото й тяло.

Мария се наведе към огъня, надявайки се той да вземе изчервяването на бузите й за реакция на горещината.

Нямаше защо да си дава труда. С крайчеца на окото си го видя да вдига очи към небето, чу неравния му дъх, когато той ахна, смаян от собственото си безсрамие.

— Прости ми — измърмори той. — Не биваше да ти говоря така.

Тя не можеше да му каже, че му прощава неуважението.

Нито пък — че коментарите му карат нещо в нея да танцува с всеотдайна и непоправима разпуснатост.

— Пиян си — успя да изрече тя.

— Предполагам, че да. — Дръпна се от нея. — Повече, отколкото мислех, че съм, но по-малко, отколкото бих искал да бъда.

Тя чуваше зад себе си как той се облича, долавяше движението на вълнения панталон, навличай върху дълги, силни крака, шумоленето на гетрите, шепота на туниката, обличана през главата, стърженето на ботушите по отъпкания пръстен под.

— Дойдох с кобила — каза Мария. — Вземи я и тръгвай. Мога сама да се върна у дома.

Тя чу изскърцването на въжетата, когато той седна на леглото, подръпванията на ремъците, докато завързваше ботушите си.

— Вече не бягам от копелето Уилям и неговите палачи — каза Ротгар.

При тези думи тя се извърна, преглъщайки мъчително топката, надигаща се в гърлото й, като го видя седнал така спокойно, така небрежно на леглото, при мисълта, че преди слънцето да извърви още веднъж дневния си път, Гилбърт Криспин ще се погрижи Ротгар от Лангуолд повече да не ходи по тази земя.

— Тогава ще умреш — каза тя.

— Няма да е лесно.

Той стана и се заразхожда из колибата, после с внезапно движение изтръгна брадвата от вратата и премери тежината й на дланта си. Хвърли преценяващ поглед на колибата, вратата, единствения прозорец, закрит с капаци, както правеше Хю, когато преценяваше терена за битка.

— Моля те, вземи кобилата — прошепна тя.

Брадвата прилягаше точно в ръката на Ротгар, сякаш така се беше родил. Направи кръг с пръстите си и дръжката слезе надолу, докато острието не опря в дланта му; извъртя китката си и тя се плъзна с острието надолу, а след миг смъртоносният метал тупна тежко на пода. Той се облегна с цялото си тяло на дръжката и съсредоточи вниманието си без остатък върху нея.

— Защо дойде тук, Мария?

— За да те предупредя! Моля те, вземи го…

— Ние с тебе сме врагове — вметна той, разпалвайки у нея импулса да отрече твърдението му. — Така че от какво е породено великодушието ти? Нима си искала само да ме убедиш, че нямаш пръст в плана на Гилбърт?

— Да — каза тя. И после: — Не… не.

— Тогава какво?

Как да му каже, без да изглежда като глупачка, че мисълта, че няма да я обвинява, не може да й даде почти никаква утеха в болезнената празнота, която ще се възцари около нея със смъртта му?

— Лангуолд има нужда от тебе — заекна тя.

Аз имам нужда от тебе, призна само пред себе си. Безрадостна, подигравателна усмивка като че ли прелетя през лицето му.

— Лангуолд. Винаги Лангуолд между нас. Мислех, че може би… но нищо, няма значение.

Той се загледа в брадвата си. И тогава тя изригна всичко:

— Никога не съм смятала, че ще е лесно… задачата, която си поставих, да запазя Лангуолд за Хю…, но става все по-трудно за мене да се справя. Цялата земя кипи от бунтове. Рицарите, разочаровани от щедростта на Уилям, само трябва да чуят за състоянието на Хю и веднага ще се опитат да извоюват за себе си Лангуолд. Смятам, че Гилбърт Криспин вече търси начин да направи точно това, но не мога да го изгоня, защото имаме толкова малко хора, за да се защитаваме в това положение, в което сме.

— Отвсякъде ви дебне предателство — потвърди Ротгар.

— Включително и от населението на Лангуолд — каза тя. — Не минава нощ без някое дребно отмъщение, насочено против нас. Отначало изглеждаше смешно. Но сега, когато замъкът още не е построен, тези вандалщини ни струват прекалено скъпо. Рицарите се ядосват, селяните недоволстват, а аз знам, че на Хю му трябва много малко време, докато се възстанови. Знам го. Само да можех да удържа положението дотогава.

Стори й се, че в погледа му прочита възхищение.

— Малцина мъже могат да се надяват да постигнат това, което ти искаш.

Тя стигна до съществената част от разказа си.

— Уилям замина за Нормандия в началото на месеца, иначе вече щеше да е разбрал за болестта на Хю. За съжаление Филип трябва да замине при него заради някакви административни работи, малко след Великден. Той ще издаде пред Уилям какво става всъщност с Хю. А Гилбърт каза, че щял да занесе на Уилям главата ти и да му каже, че той, Гилбърт, ще… ще ме вземе за съпруга, и че щял да се закълне, че ще се грижи за Хю до края на живота му.

Ротгар отпусна брадвата и се облегна на стената, а тъмните му вълнени дрехи почти се сляха с опушените стени, така че само блясъкът на косата му и случайните отблясъци, които огънят хвърляше върху очите и зъбите му, издаваха, че е в колибата.

— Ти като че ли нямаш какво да губиш — каза той най-накрая. — Независимо дали Хю ще задържи земите, или Гилбърт ще успее със заговора си, твоето място е осигурено.

— О, не — изрече тя, копнеейки да го привлече по-близо до огъня, където да може да го вижда. — До гуша ми дойде от лъжци и

мошеници. Никога повече няма да повярвам и на една дума, излязла от устата на Гилбърт Криспин. Щом Уилям подкрепи плана на Гилбърт, животът на Хю ще бъде в опасност, а моят ще стане непоносим.

Нещо в тези думи го накара да излезе от сенките.

— Какво искаш да направя? — запита той с нисък и почти зловещ глас, стиснал брадвата с побелели от усилието кокалчета на пръстите. Мария се дръпна назад пред едва удържания му гняв. — Ти самата каза, че няма как да се преборя с Гилбърт. Уверявам те, че бих могъл да изпратя черната му душа в ада, жено, но казваш, че мечът му ти трябва, за да защитава брат ти. Разказваш за затрудненията си пред мене, напомняш ми, че съм безпомощен да предотвратя жестокото му отношение към моя народ, караш ме да си те представям заедно с тоя нехранимайко.

Лицето на Ротгар се бе зачервило, но тя беше сигурна, че нейните бузи пламтят още по-силно, когато се изправи на крака. Застана пред него, краката им почти се допираха, правейки се на уверена, каквато всъщност изобщо не беше, посрещайки едва сдържания му гняв с хладно привидно равнодушие, каквото толкова често демонстрираше по сергиите на пазара.

Думите можеха да бъдат като плодовете. Тя избра една; отхвърли я заради друга, претегли втората, сравнявайки я с трета, чиято подобна на нея повърхност притежаваше по-богат, по-пълнокръвен аромат, преценявайки предложението, преди да пристъпи към най-дръзката сделка в живота си.

— Отец Бруно каза, че би трябвало да се оженим — изрече тя най-накрая, надявайки се, че е избрала правилно и думите, и мъжа.

10

Човек би могъл добре да се наспи в саксонска колиба: отъпкания пръстен под, замазаните с глина стени, гъсто наредените дъски по покрива заглушаваха звуците и шумовете. Когато брадвата на Ротгар се изплъзна от внезапно омекналите му пръсти, се чу само глухо тупване; когато той отвори уста, за да заговори, от гърлото му излезе само едно задавено, приглушено изскърцване.

Но защо смайващите думи на Мария като че ли отекваха и се удряха в стените като в каменни сводове?

— Каква глупост — успя най-накрая да изрече той. Мария изненадващо се съгласи с него.

— И аз така помислих отначало, когато ми изложи плана си. Сега ми се струва, че не схванах всички последици, до които може да доведе подобен съюз. — Изражението й се смекчи в извинителна усмивка. — За разлика от тебе отец Бруно не може да говори моя език. Понякога ми е трудно да разбера твоя език.

— Достатъчно добре се справяш — каза той, мислейки си, че е прекарал в разговори с тази жена повече време, отколкото с всяка друга, ако се остави настрана майка му. — Но няма нужда да си служиш лесно с думите, за да ме разбереш, когато ти кажа „не“.

— Защо не?

Веждите й се събраха в притеснена гримаса.

— Рицарите ти никога няма да ме възприемат като твой съпруг.

— Гилбърт може би, но Уолтър ще се погрижи гърбът ти да е защитен.

— Твоят крал ще иска главата ми, задето съм вдигнал оръжие против него.

— Така е — призна тя. — Но може би ще я загубиш независимо дали ще се оженим или не.

Боже господи, ама че дръзко момиче!

— Това е нелепо — каза той, учудвайки се, че се е заел да й обяснява, въпреки че дръзките й думи го бяха ядосали. — Аз съм

саксонец, англичанин. Ти си нормандка. Подобен съюз ще е нещо чудовищно.

— Така ли? — И тя вдигна деликатната си вежда. — Самият Уилям насърчава норманите да се женят за англичани, където е възможно, за да си осигури лоялност. Из цяла Англия норманските рицари се женят за твои сънароднички. Собственият ми брат направи същото, със собствената ти годеница.

Тя, която твърдеше, че не владее добре неговия език, въпреки това успя да подбере такива думи, че да го ядоса, каквато несъмнено беше целта й. Или пък искаше да го унизи, като му напомни докъде стига вече норманската окупация? Както и да е, планът й не успя. Странно, но мисълта за Ейдит в леглото на полубезумния Хю не означаваше нищо за него, докато мисълта как Мария всяка нощ се подчинява на Гилбърт, норманска жена с мъж нормандец — ето това щеше да бъде истински чудовищно, но наистина не беше негова работа.

— Това, което е станало между Ейдит и брат ти, е различно.

— Как така?

— Ти сама го каза… чрез нея той е спечелил лоялността на хората от Кенуик.

— Нима бракът ти с мене няма да осигури същото с жителите на Лангуолд?

— Аха! Ето че идваме до същината на предложението ти.

Дощя му се още да държеше брадвата; почувства силна потребност да метне нещо тежко, за да облекчи внезапното напрежение, което се набираше в него.

— Не съм ти предложила брак.

— Напротив.

— Не съм. Беше идея на отец Бруно…

— Проклет да е отец Бруно! — изрева той.

Беше светотатство да ругаеш свещеник, но и светотатството да бъде проклето. Имаше моменти, когато честта на мъжа изисква от него да се развилнее. Както сега, когато една жена имаше нахалството да му предлага брак само за да си осигури земя, да спече ли сътрудничеството на няколко дузини селяни…

Не беше по-различно от това, което той беше планирал, отвличайки Ейдит от манастира.

Мисълта го отрезви.

Мария стоеше пред него, осветена от огъня, с разпусната коса, вдигнала ръка, сякаш искаше да го докосне, но не беше сигурна как ще реагира той. Очите й, широко отворени и смутени, опровергаваха студената увереност, която излъчваше стойката й.

Ротгар се опита да се види през нейните очи.

Вече не гладен, а умиращ от глад, с остригана коса, остъргана брада, облечен в селяшки дрипи. Толкова незначителен пред силата на някой нормански рицар, че тя го караше да вземе кобилата й, за да ускори бягството му.

Но се беше взирала с интерес в чатала му. Можеше да се закълне в това.

Без съмнение, за да види дали там виси нещо наподобяващо мъжественост… у такова лишено от всякаква мъжественост същество като него.

И все пак му предлагаше брак.

Без съмнение очаква той да стои в сянка, като някакъв саксонски евнух, който се показва от време на време също както тя беше парадирала с нещастния си брат пред селяните, строящи замъка.

Ах, какъв избор трябваше да прави! Да бяга от Гилбърт и завинаги да носи позора на страхливеца, да остави нея и Хелуит на милостта на норманите… не, това беше немислимо. Значи да се хвърли в неравностойна битка и да умре като куче от ръцете на норманската свиня. Или да се ожени и да подскача като кукла на конци в ръцете на Мария, опазвайки врата си само докато се държи услужливо и й е полезен.

— Помисли, преди да кажеш „да“ или „не“ — прошепна тя.

Да помисли? Струваше му се, че мислите му кръжат вече часове наред, но огънят, виж ти, все още пращеше весело и никаква предутринна дрезгавина не се прокрадваше през процепите на прозоречния капак.

— Помисли над това — продължи тя, докато той все още мълчеше. — Аз също обикнах тази земя. Детето, родено от нашия съюз — твоят син, Ротгар, — ще расте на твоята земя, ще нарича Лангуолд свой дом. И независимо дали си жив или не, аз ще се погрижа любовта към тази земя да се вкорени в него.

По-рано я беше смятал за магьосница; сега беше затвърдила подозренията му. Само магьосница би могла да задълбае в тайните на мисълта му и да отгатне най-голямата му тревога. Неговият род беше управлявал Лангуолд още откакто римляните бяха стъпили на английска земя и му горчеше от мисълта, че той е краят на рода си. Едно дете, неговият син, въпреки че можеше и да не управлява земите на дедите си, въпреки че норманска кръв можеше да тече във вените му, въпреки това щеше да броди из полетата на Лангуолд, да диша въздуха на Лангуолд, да пие водата на Лангуолд.

А тя бе накарала мъгла да танцува в мозъка му, да замае мислите му и да го измъчва с представата какво ще е да я притисне към себе си, да зарови лице в буйната й блестяща коса, да създаде децата си от нейната утроба. Това го възбуди; също както изброяването на предимствата на този брак го беше раздразнило със сигурността, че съюзът му с нея ще бъде само подобие на истинска страст, дълг, който тя се смяташе обвързана да изплати.

Магьосница, сеещa магии, тъчаща омайната си неразкъсваема мрежа около твърде податливия му мозък, изцеждаща всичко, без да дава нищо в замяна.

— Ще разтвориш краката си и ще се правиш на курва заради Лангуолд — изсъска той, знаейки, че капитулацията му е осигурена още в мига, докато изричаше пълните с ненавист, нараняващи думи.

— Да, ще отворя краката си и ти ще излееш семето си, все заради едно и също. Когато се съберем, Ротгар, без друга страст, освен бъдещето на Лангуолд, кой ще бъде курвата?

Тя го засрами. Извисяваше се, доколкото й позволяваше ръстът, изправена и горда, нетрепваща пред оскърбленията му.

Ротгар посегна към брадвата. Тя не откъсваше очи от него. Той взе наметалото на Едуин от леглото и го метна на раменете си. Тя вдигна леко брадичка, но не издаде нито звук. Той отвори вратата. Вятърът нахлу в колибата, изтръгвайки ярък рой искри от огъня. Дървата в купчината бяха достатъчни, за да й бъде топло до сутринта.

Ротгар прекрачи прага и затвори леко вратата зад себе си, а в следния миг помисли: „Сега накъде?“

Щеше да замине, точно така.

Независимо какво щеше да си помисли Гилбърт, той щеше да избяга, вместо да се изправи срещу норманския меч. По дяволите

гордостта.

Щеше да тръгне, ето това щеше да направи.

Тя беше споменала някаква кобила. Нямаше да вземе кобилата й, но като си спомни как беше нахлула в колибата, гонена от вятъра и толкова премръзнала, че пръстите й не можеха да се сгъват, се сети, че може да не се е сетила да върже животното. То щеше да потърси подслон отзад, където колибата спираше северния вятър, и той намери кобилата да дреме именно там. „Може би никога в живота си не се е сещала да разседлава кон“, промърмори, докато сваляше седлото и юздите, почесвайки животното между ушите, преди да се наведе и да спъне предните му крака с едната юзда.

Сега можеше да тръгне.

Малка купчина не нацепени дърва се изпречи на пътя му. Цепениците, които съхнеха вътре до огъня, трябваше да стигнат до сутринта, освен ако вятърът не сменеше посоката си или не се развихреше някоя виелица. Ако станеше така, дори Гилбърт не би могъл да я спаси. Той разрови дървата, подбирайки по-малките, които не се нуждаеха от допълнително насичане, и ги струпа до вратата. Нареди ги така, че тя със сигурност да ги види.

Сега вече можеше да тръгне.

Като че ли измина цяла вечност, докато извърви стотина крачки.

Някога, когато беше много млад и едва започваше да усвоява уроците на живота, беше запитал баща си защо най-долните крепостници, тези, които бяха само малко по-добре от робите, не правеха усилия да избягат от непосилния си живот.

„Мястото им е тук“, беше казал старият Ротгар.

Мястото ми е тук, извика сега нещо в него. Лангуолд като че ли теглеше краката му, така че всяка стъпка му се струваше непосилно тежка. Нищо чудно, че крепостниците никога не бягаха.

Крепостниците често изглеждаха щастливи.

Брак без любов с Мария? Толкова различно ли беше наистина от хладния, пресметнат съюз, който беше планирал с Ейдит? Да, твърдеше натрапчивият вътрешен глас, без да може да определи защо трябва да е така…, но точно така беше.

Премести още няколко пъти краката си и спря. Направи още няколко крачки и пак спря.

Синове, растящи високи и здрави сред изобилието на Лангуолд.

Обърна се към колибата. И се намери пред вратата й толкова бързо, че беше сигурен, че магьосницата, която трябваше да стане негова съпруга, бе го притеглила с магически средства.

Тя седеше на колене пред огъня, взряна във вратата, и го очакваше. Очите й блеснаха; от сълзи или от внезапно нахлулия през вратата вятър — това той не можа да разбере.

— Наистина ли си магьосница, та си толкова сигурна, че ще се върна? — запита той, затваряйки с гърба си вратата, откъсвайки се от всичко, което го мамеше отвъд Лангуолд, усещайки, че видът й събужда за живот нещо в него.

— Не. Но те чух отвън, че се грижиш за мене, и започнах да се моля. — За да го докаже, тя вдигна ръце, разкривайки дългите си пръсти, сключени в предвечен жест. — Ще ме намразиш ли завинаги заради това, което ти навличам?

Толкова лесно беше да се каже. Не бих могъл да те мразя; толкова трудно беше да се сдържи, когато се върнеше здравият му разум, когато тя вече нямаше да коленичи пред него край огъня, когато потрябваше да защитава Хю в земите му, когато подчиненото му положение щеше да го принизи в очите на другите и в собствените му очи.

— Ще се опитам да не го правя, по-късно — каза той.

Тя издаде лек звук и бързо обърна глава настрани, а после се зае да оправя полите си, докато се изправяше на крака. Когато накрая се обърна пак към него, главата й беше сведена, косата засенчваше очите, виждаха се само заобленитe издатини на скулите й, порозовели в отблясъците на огъня.

Тя заразвързва панделките около врата си и започна да освобождава едната си ръка от туниката.

— Какво правиш?

Гласът му задраска пресипнало, когато при последното дръпване тя оголи ръката си и нещо повече, разкривайки сметанената заобленост на една увенчана с розова пъпка гърда.

— Сключихме сделка, нали? — Когато той кимна предпазливо, тя добави: — Имаме време. Предлагам да я подпечатаме тук и сега.

Някога, опитвайки се да помогне на Мария да си намери богат съпруг, братовчедка й Алисън се бе помъчила да я научи на изкуството на флирта.

Мария обаче не се оказа сръчна ученичка.

Лицето й замръзваше в скована гримаса, когато трябваше да се усмихва весело. Думите, предназначени да бъдат двусмислени, зазвучаваха вдървено и принудено, когато излезеха от устните й. Многозначителните погледи, едва доловимите движения на тялото, грациозните жестове, толкова естествени за благородните млади нормандки, изглеждаха направо глупави, когато тя се опиташе да ги изпълни. Накрая Алисън вдигна ръце и се призна за победена.

— Опитай се да не напълнееш — беше казала, поклащайки глава над проваленитe опити на Мария. — Поне имаш хубави гърди. Малцина мъже могат да устоят при вида им.

Ротгар от Лангуолд като че ли беше един от тези малцина.

Мъж, предчувстващ победата си, би се издал с триумфална усмивка, със самодоволно присвиване на очите, с едва забележимо охлабване на туниката, така че възбудата му да проличи съвсем ясно. Когато Ротгар не направи нищо друго, освен да потрепне, Мария разбра, че думите, които беше произнесла, с цел да прозвучат като лекомислен флирт, бяха подразнили ушите му по оскърбителен начин и дори разпалването на гърдите й оставяше предницата на туниката му неподвижна.

Нека подпечатаме сделката с похот, това беше същината на казаното от нея. По-добре да беше признала, че ще направи всичко, че ще даде всичко, което има, само и само да не допусне той отново да прекрачи този праг.

Със сгорещено от смут лице тя опипом намери ръкава си и започна да го придърпва нагоре по ръката.

Той я спря с рязка заповед.

— Остави. И свали всичко останало. Да видя какво предлагаш.

Леко свиване на раменете й накара роклята да се свлече около кръста. Когато го чу рязко да си поема дъх, тя се осмели да хвърли поглед към туниката му. Алисън излезе права. Макар че флиртуването с думи се беше провалило, гърдите и бяха свършили своето. Или Ротгар беше успял да напъха брадвата в панталона си, или видът на двете й гърди го беше възпламенил.

Дощя й се да заплаче.

— О… — Гласът му замря в отвратено изсумтяване. — Прикрий се.

Обърна й гръб. Докато Мария навличаше роклята си, очакваше чувство на облекчение да се разлее из нея, сякаш се беше освободила от нежелана задача. Но я заболя от отхвърлянето.

— Съпругът ми не намираше вида ми за толкова отблъскващ — каза тя, оправяйки панделките, преди да ги завърже отново.

— Съпругът ти?

Ротгар като че ли се задави от тези думи.

— Ранулф Фицхърбърт. Умря отдавна от болест в червата.

Тя положи ръка на долната част на корема си, припомняйки си неприятния край на Ранулф.

— Жалиш ли за него?

— Не. — Позволи си лек, ироничен смях. — Бяхме женени четири години, но той все воюваше. Беше с мене понякога за един ден, друг път за една седмица; общо може би сме прекарали заедно около четири месеца. Беше добряк, но се научих да живея без него далеч, преди да свикна да живея с него.

— Ще пазиш ли такива мили спомени и за мене, ако си загубя главата, както очакваш?

Тя се вгледа в скованото му, неподвижно тяло. Сенките, хвърляни от огъня, очертаваха силуета му на стената, с всяка подробност, от остриганата коса, стърчаща на главата му, до непокорната му мъжественост, издуваща дрехите, и тя разбра, че никога няма да забрави и един миг, прекаран с него.

Защо се беше отвърнал от нея? Защо?

Сякаш прочел мислите й, Ротгар отново заговори, махвайки с ръка към стаята:

— Не разбирам склонностите ти. Аз никога не бих го направил така.

Тя затвори очи, необяснимо натъжена при мисълта, че Ротгар е загубен за нея в това отношение.

И тогава, също така необяснимо, тя го чу да се смее с тих, весел смях. Очите й се отвориха при този неочакван звук.

— Винаги ли предполагаш най-лошото? Само исках да кажа, че човек се люби най-добре там, където няма бълхи и въшки. Където има

мека постеля и топли кожи. Не бих довел истинска курва на място като това, където трябва да изнасям смрадливия сламеник навън в нощта, иначе гадините ще ме изядат. Боже господи, иска ми се днес да ме беше отпратила с два мяха вино.

— Значи трябва си пиян, за да легнеш с мене?

— Не — отвърна той и веселостта му постепенно изчезна, а настроението му стана сериозно, не по-малко от нейното. — Но малко вино би ни помогнало да се отпуснем, за да си кажем наистина това, което е в сърцата ни.

— Не е нужно да съм пияна, за да говоря истината — каза тя.

— Така ли? Тогава кажи защо всъщност искаш да се оженим.

Изведнъж й се дощя да беше имало вино.

Ротгар беше прав; ако виното се смесеше с кръвта й, щеше да й бъде по-лесно да признае, че някаква магия бе проникнала в кожата й още първия път, когато той беше докоснал ръката й, проправяйки си път към сърцето й, където се мяташе отчаяно при мисълта, че е далече от него. Ако беше пияна, би могла да признае, че от всички мъже само той като че ли можеше да прогони проклетата й самотност, че ако той е при нея, това отново ще изпълни сърцето й.

— Преди се опита да ми изтъкнеш разумни доводи, затова сега аз ще ти помогна — напомни й той, явно започвайки да губи търпение от колебливостта й. — Гилбърт не може да те принуди да се омъжиш за него, ако си омъжена за друг.

— Това е едното — съгласи се тя.

— И дори да ме убие, няма да погледни вдовицата на един саксонец.

В това тя не беше толкова сигурна.

— Може би.

— Хората ще се обединят около Хю.

— Да се надяваме.

— Можеш ли да имаш деца?

Той се намръщи, сякаш внезапно осъзнал, че тя няма деца.

— Веднъж заченах, но бебето не се задържа. Старицата, която се грижеше за мене, каза, че се случвало при първия път, но нямало защо да се тревожа.

Отговорът й като че ли го успокои.

— Ако консумираме съюза си тази нощ, означава, че можем да не обявяваме годеж в църквата, защото е възможно да заченем дете.

— Да.

Тя го зачака да добави още нещо, но той се загледа в огъня. Така представени, разумните доводи в полза на брака им изглеждаха пресметливи и незначителни, бледи сенки на чувствата, които разпъваха сърцето й.

— Има ли друго? — запита той небрежно.

Би трябвало да му кажа, че има и други причини, разбра тя изведнъж, с внезапно разтуптяло се от тази мисъл сърце; разбра и че думите не могат да излязат от устата й без някакъв знак, независимо колко незабележим, който да й каже, че той изпитва към нея поне малка част от това, което тя изпитва към него. Стисна юмруци, скрити в гънките на роклята, и зачака.

Той като че ли внимателно претегляше мълчанието й и накрая изрече:

— Значи нещата между нас са уредени, така ли?

Връхлетя я разочарование, толкова съкрушително, че човек, за разлика от нея несвикнал да крие чувствата си, би могъл да потрепери и да издаде силата на вълнението си. Загръщайки се в остатъците от достойнството си, тя каза:

— Значи си доволен от сделката?

Настъпи дълго мълчание, пламъците като че ли станаха още по-горещи, стените сякаш застрашително се сведоха към тях.

Той проговори.

— Да, доволен съм. С изключение на едно.

— И какво е то?

Гърлото й пресъхна; думите излизаха дрезгави и треперещи в потискащата тишина на колибата.

Единият ъгъл на устата на Ротгар помръдна в наченка на горчива усмивка. Той се раздвижи и това й напомни за височината му, за силата му, за възбудената му мъжественост, така зле прикрита от дрехите. Мария задиша дълбоко, сякаш дъх не й стигаше, сякаш ръстът, силата и възбудата му й отнемаха тежкия, сгорещен въздух на колибата.

Полуусмивката му изчезна, устните му застинаха в решителна твърда линия, тялото му се стегна. Очите му, засенчени и неразгадаеми в светлината на огъня, се плъзнаха по нея от горе до долу и като че ли

я подпалиха, не оставяйки в ума й никакво съмнение за единственото нещо, което според него не стигаше, за да бъде подпечатана сделката им.

11

Ротгар пристъпи по-близо, карайки я да отметне глава назад и още назад, омаяна от мъчителния копнеж, който се четеше в изражението му, от нещо първично в поведението му, сякаш някаква сурова сила бе просмукала цялото му същество. Дишането му стана накъсано; дрезгавият мъжки звук забушува в нея така силно, че дори фините косъмчета по тялото й се устремиха към него.

— Виж ръката ми — прошепна той като насън. — Някаква магия я привлича към тебе.

Ръката му трепереше, сякаш наистина някаква сила я привличаше да посегне към кичур от косата й.

— Виж — каза той, навивайки кичура около едрите си пръсти с обезцветени нокти, а блещукането на огъня накара косата да заблести на фона на грубата кожа като златистокафява коприна.

Ротгар дръпна ръката си и кичурът се развя, спускайки се на нежни вълни върху гърдите й. Той продължи да го прави, отново и отново, докато половината от косата й се спусна съблазняващо пред лицето й.

— Махни роклята, Мария — подкани я той с дрезгав шепот. — Искам да те видя обгърната само с косата ти.

— Аз… — Само преди мигове ли беше, или беше минала цяла вечност, откакто той бе обърнал гръб на полуразголеното й тяло? Тези думи за магии, това съблазняващо поведение… всичко може би беше само измама, предназначена да я възбуди, за да я доведе до ново унижение? — Не — изрече тя, спомняйки си как я беше отхвърлил, обляна от гореща вълна на смущение.

— Значи аз първо, така ли?

Той като че ли не се смути от нерешителността й и в миг хвърли туниката и панталона. Този път, когато се приближи отново до нея, тя отстъпи назад, неговата топлина беше почти осезаема и я отблъскваше все по-назад, докато гърбът й не опря в стената на колибата.

С крепостта на косматите му гърди, изправена пред нея, с изваяните мускули на ръцете, вдигнати, за да я барикадират пред стената, тя се запита как изобщо е могла да го сметне за полумъртъв от глад. Почувства се така, сякаш той пиеше от самата й жизнена сила, попивайки всичките й страхове и съмнения, докато не остана само едно трептящо, вибриращо усещане за мъж, за жена. Усещане за топлина, усамотение, подплатена с кожа мантия, просната до огнището. За да се задържи, тя стисна ръцете му точно над лакътя и насили пръстите си да се изскачат по издутите очертания на бицепсите му.

— На срамежлива госпожичка ли ще се правиш сега? — запита той, а дъхът му раздвижи кичурчета от косата й.

— А ти на нахален нападател ли ще се правиш? — парира тя, надявайки се, че няма да стане така…, надявайки се и че думите й няма да предизвикат поредната необяснима промяна в настроението му.

Той се засмя и смехът му отекна дълбоко в гърдите, карайки едно място ниско в корема й да отекне в отговор.

— Да го бях направил, докато спеше така безпомощно.

Тя си спомни неизгодното си положение, преди да си върне съзнанието, и обърканo сведе глава. Той стоеше толкова близо, че челото й се опираше в гърдите му, толкова топли, а слабият дъх на кон, на пушек, едва доловимият аромат на възбуден мъж проникваха така в сетивата й, че й се прииска да ги вдъхне дълбоко и още по-дълбоко, и ако може, да се удави в замайващата миризма.

Ранулф, винаги готов да легне с нея в мига, след като свалеше бронята си, никога не бе издавал такъв хубав мирис.

— Каза, че не си ме докоснал, докато съм спяла — изрече тя и мисълта за Ранулф изчезна така бързо, както и беше дошла, а гърдите на Ротгар заглушиха думите й.

— Беше като цвете, отворено за мене — прошепна той и вдигна брадичката й, докато очите й срещнаха неговите. Тя се почувства още по-разголена пред него, сякаш той можеше да надникне в самата й душа. — Бих могъл да те докосна.

— Самотно удоволствие — успя да изрече тя, чудейки се дали би останала в безсъзнание, ако дългите, чувствени пръсти на Ротгар бяха бродили по тялото й.

— Но голямо. Ако го бях направил тогава, сега щях да правя само това и това, и това — и той бавно пръст горната си устна с пръст, а после го спусна, за да прокара също така бавно езика си по цялата му дължина. — За да бъда обкръжен от твоя вкус и мирис.

— О! — Такива думи и предизвикателни жестове я лишаваха от дар слово. — Тогава щеше да продължиш пътуването си в нощта, без да имаш причина да се върнеш при мене.

— Не, милейди. Твоят аромат щеше да бъде още по-омайващ от питието, което приготвяш за брат си. Само да бях вкусил, щях да бъда пак тук, където съм сега, молейки се за още една глътка.

Той се приближи още по-плътно и прокара ръце по дължината на тялото й, обгърна я през талията и я притисна още по-силно, докато бедрото му проникна между притиснатите й крака и мекотата й обгърна оголения му, твърд като желязо мускул.

— Като нямам онова, което можех да имам, трябва да се задоволя само с това — каза той, навеждайки глава към нея.

Мисълта за Ранулф отново прелетя през ума й: отпуснати, мокри от вино устни, зажаднели за жена след дългите месеци на бойното поле. Целувката като нещо, което трябва да бъде изтърпяно, защото неизменно водеше до средно задоволителния акт на съвкуплението. Жената винаги можеше да отвърне глава от животинските грухтящи звуци и да се съсредоточи върху приятното триене между краката си, убивайки времето с мисли за детето, което можеше да бъде заченато.

И тогава Ротгар я целуна.

Вкус на вино, без съмнение, но замайващ и сладък, така че езикът й закопня да проследи очертанията на устните му, търсейки още и още. Устните — твърди, властни, пленяващи нейните с пламенен натиск и игриви подръпвания. Половин година без жена, ако се вярва на разказа му, но държеше страстта си овладяна и всяка изпъната, строга линия в него свидетелстваше за самообладанието му. А после езикът му — горещ, желан, пленяващ нейния, докато за втори път през този ден краката й се подкосиха под нея от допира на мъж.

Но толкова различен, толкова различен.

— Защо? — прошепна тя, когато той я подхвана, за да я подкрепи. Защо се чувствам така? Защо никога преди не ми се е случвало? — Защо промени решението си?

— Ах, Мария. — Той зарови лице в косата й. Тя усещаше дъха му да прогаря кожата на главата й. — Не разбираш ли колко си красива, как видът ти може да възпламени и крал, какво остава за обезземлен нещастник като мене. Не съм от камък — изрече той, отвеждайки ръката й надолу, за да я притисне към една част от тялото си, която опровергаваше последните му думи. — Тази нощ, тази нощ ти ми принадлежиш.

— Нарече ме магьосница — прошепна тя, питайки се защо дрехата още не се е подпалила от горещото й тяло.

— Да, такава си. Само да зърна сълза, напираща в окото ти, и забравям собствените си терзания. Един намек за затрудненията ти, и трябва да скоча в твоя защита. Да ми откраднеш земите, да стъпчеш гордостта ми, да ме унизиш пред народа ми…, само магьосница би могла да накара тези неща да изглеждат нищожни и да остане само това.

Той се притисна към нея и обхвана едната й гърда със свободната си ръка, дразнейки зърното, докато тя почувства, че то ще прогори дупка в роклята й.

Мария искаше неговите ръце, неговите устни, езика му, искаше да ги чувства по цялото си тяло. Искаше горещото му, трептяща мъжественост да се зарови в нея. Но не можеше да го признае, не и когато той я съблазняваше, без да изпитва нужната за това страст в сърцето си.

— Ротгар — изохка тя, мъчейки се да намери извинение за разпуснатото си държание. — Трябва да се възползваме от момента, иначе огънят ще угасне… трябва.

Той изстена.

— Да, но трябва да те пусна, а усещам, че не мога.

Вълна от възбуда се разля из нея. Той не искаше да я пусне! Искаше я, този красив, закачлив, смеещ се, измъчващ я мъж; той искаше нея.

— Ротгар — прошепна тя, без да знае защо, може би защото искаше да каже още толкова много неща.

Звукът на собственото му име изтръгна първичен дрезгав шепот някъде дълбоко от гърлото му. С пръсти, едновременно безкрайно нежни и нетърпимо горещи върху кожата и, той вдигна полите на роклята и оголи краката й, разкри най-тайните й места за погледа си.

Изстена отново, когато Мария поиска същото от него, когато пъхна ръка в единствената останала на него дреха и освободи набъбналата му мъжественост от стягащите я гънки.

За миг тя се поколеба, погледна надолу към това, което бе открила, спомняйки си сухотата и неприятното усещане, което винаги придружаваше първото проникване на Ранулф след дълги месеци въздържание. А копието на Ранулф не можеше да се мери нито по тежина, нито по дължина с това на Ротгар.

И Ранулф никога не беше потръпвал така от усилието да сдържи пламенността си, не я беше гледал с такива горещи, подлудели от страст очи. Самият му вид, така възбуден за нея, я караше да се топи отвътре и разсея и последните й съмнения.

— Тази нощ ти си моя, Мария — прошепна той срещу устните й. — Повече няма да чакам.

Дрезгавата страст в гласа му я накара да се разтрепери отвътре. Несигурна в намеренията му, тя се напрегна, когато той я вдигна, опряна до стената, но после разбра какво иска от нея, макар че никога не го беше правила така. Той я задържа, докато тя увиваше крака около кръста му, а после боязливо се спусна върху влажната и гореща главичка на члена му.

Извика, но не от болка.

В това положение нямаше как той да я настани полека върху себе си. Но изгарящото усещане вече беше навлажнило сърцевината й и нейната жажда се сля с неговата. След първото кратко и разкъсващо навлизане тя се приспособи към необикновената му дължина.

— Сега… стой… мирно. — Пресипналият му глас, трескавото наблягане на думите издаваха колко трудно се сдържа.

Тя се вкопчи в него, едва осмелявайки се да диша, докато той не изпусна дъх.

— Дръж се здраво с краката — нареди той и тя го стисна по-силно, усещайки го как навлиза още по-дълбоко в нея.

Той поддържаше гърба й с една ръка, с другата дърпаше дрехите й. Тя го усети да подпъхва вълната зад гърба й; нагънатата материя се настани между плешките й, така че да запази кожата й от грапавата стена.

Обвил една ръка около талията й, подпрял другата на стената, той проникваше в нея. Дългите му чувствени тласъци притискаха

гърдите му към разголените й чувствителни зърна, той докосваше едно тайно място вътре в нея, което никога досега не се бе разкривало, докато не избухна в безкрайна вълна от наслада.

Тя отново извика високо, безпомощна пред всеизгарящото я блаженство. Страхуваше се да не загуби контрол над крайниците си и се вкопчи в него, а той я задържа, продължавайки да навлиза, като че ли естествено нагаждайки всяко от движенията си към потръпващите контракции, които се взривяваха в нея. Накрая той извика на глас собственото си удовлетворение, пулсирайки сякаш до безкрайност в нея, преди да се обърне така, че незащитеният му гръб се озова до стената, поддържайки и двамата.

Мария се притисна до него, наслаждавайки се на биенето на сърцето му до гърдите си, на усещането за твърдите, кълрави косми и корави мускули, притиснати до нежната кожа на корема й, на усещането, че е завладяна от неговата големина и сила. С нерешителна въздишка тя понечи да охлаби хватката на краката си, но той я възпря, задържайки с огромната си длан бедрото й.

— Още не.

Любопитна и склонна да остане още в това положение, Мария се отпусна. Усещаше напрежението в корема, раменете, гърба му, после той се отдели от стената, усмихна й се и без да я пуска, вплетен в нея по най-интимния начин, я доближи до огнището.

— Както ме предупреди, огънят загасва — забеляза той.

— Толкова скоро? — Тя се направи на разочарована и стегна вътрешните си мускули около издутата му мъжественост, която започна пак да се втвърдява в отговор, а после помръдна ханша си. — Може би някой мях ще му дойде добре, за да се разгори отново.

— Мария! — Той изохка и направи гримаса от удоволствие. — Нямаме подпалки, само цепеници. Ако огънят угасне…

— Някой трябва да подреди цепениците с голямо умение — съгласи се Мария, усмихната, стегна бедра около него и се повдигна едва-едва, преди да се отпусне отново. — Много лошо ще бъде от моя страна да оставя този огън да угасне, ако му трябва само малко подкласждане.

— Мария!

Неин ред беше да се отпусне назад с дяволито пламъче в очите.

— Какво, Ротгар, не знаеш ли как да се шегуваш? Да се занасяш? Да се майтапиш?

Смехът й изчезна, когато той плени устните й. Те се засмяха, долепили устни, на неумелите му усилия да коленичи на мантията й и трепнаха със съжаление, когато усилията да разделят вплетените си крайници доведоха до краткотрайното им разделяне. Само миг беше достатъчен на Мария, за да разхлаби връзките на единствената останала дреха на Ротгар. Стори й се, че времето се бави, защото той настоя да хвърли още дърва в огъня, преди да се върне към жаравата вътре в нея и отново да се зарови в сладките й дълбини, преди телата им да възобновят извечния ритъм и тя отново да пожелае ръцете му, устните му, езика му да я притежават тялом и духом.

Ротгар наблюдаваше играта на огъня по лицето на Мария, вглеждаше се в нежната сянка, хвърляна от миглите върху бузите й, в пълните, податливи устни, леко разтворени, колкото помежду им да се изплъзва нежният дъх на спяща жена. Прилив на нежност, внезапно избликнало желание за покровителство се разля у него. Сега тя му принадлежеше. И макар че силите му бяха слаби, по-скоро би умрял, отколкото да допусне тя да страда.

— Мария — прошепна той, докосвайки с устни нейните. — Вече трябва да се събудиш.

Тя се размърда, обръщайки затопления си от съня корем към ръката му, а сънените й очи срещнаха неговите с полубудно обърквване, сменено в следващия миг от дремещо задоволство.

— Ротгар — прошепна тя и звукът на името му върху устните й накара желание да потрепери в него.

Боже господи, как му се искаше да я вземе отново!

— Още е тъмно — произнесе той дрезгаво. — Да побързаме.

Тя се надигна на лакът. Косата й, разбъркана от ръцете му, се спускаше отпред на раменете й, стигайки чак до кръста, а безсрамните връхчета на гърдите й надничаха през копринения водопад.

Очите й блеснаха от спомена за изживяното удоволствие. Разтапящо сладка усмивка се появи на устните й.

— Да, Ротгар. Трябва да намерим отец Бруно и да се оженим. Той си пое дълбоко дъх, преди да заговори, насилвайки се да отдели

погледа си от изкушенията на тялото й.

— Не мога да се оженя за тебе, Мария.

Устните й се разтвориха, сякаш за да изкрещят протеста си, но тя притисна треперещи пръсти към устата си, за да не й позволи да издаде и един звук. Само лекото трепване на миглите й издаваше, че го е чула. Той си спомни колко умела беше станала тя в прикриването на истинските си чувства, и разбра, че я е наранил.

— Не можем да се оженим — продължи той, бързайки да й обясни, преди да се е отвърнала от него. — Но не защото ме е страх да умра за тебе. Не съм чак такъв безпомощен нещастник, за какъвто ме смяташ. Израснах, въртейки всеки ден саксонски боздуган. Дори норманските черепи да бяха твърди като дърво, и най-здравият дъб няма да издържи добре премерен удар. Можех да създам големи тревоги на твоите рицари, Мария, но от това нямаше да има никаква полза.

Той прокара палец по бузата й, искаше му се да може така лесно да изтрие и мъчителната тъга, която забулваше лицето й.

— Сега и женитбата помежду ни няма да постигне това, което ти искаш. Ще накара селяните да се подчиняват, вярно е. Но се страхувам, че подобен съюз ще разбунтува твоите рицари.

— Няма да им хареса — съгласи се тя, макар че лекото потрепване на гласа й издаваше, че думите излизат трудно от устата й. — Най-вече Гилбърт ще побеснее.

— Искаме да постигнем единение, но ако публично се обвържеш с мене, това може да раздели норманите в твоя вреда. Видях как стоят нещата в Англия, Мария. Страната е нападната от мародери, грабители, крадци от всякакъв ранг, които само гледат да се възползват от първия признак на слабост. Не можеш да си позволиш да се опълчиш против собствените си бойци точно сега, нито пък, колкото и да ми хареса това, можеш да ми позволиш да им взема главите.

— Знам. — Гласът й не беше по-силен от шепот. — Надявах се…, но предполагам, че трябва да се справям както преди, сама.

— Не! — Шокиран от предположението й, че се готви да я изостави, Ротгар я привлече към себе си. — Предлагам да прибегнем до хитрост, за да държим Гилбърт настрана, докато брат ти се възстанови.

Тя си пое остро дъх, показвайки, че думите му са я заинтересували.

Дори споменаването на мургавия рицар накара ревността и отвращението да забият нокти в корема на Ротгар.

— Невъзможно е да се предвиди как ще реагира Гилбърт. Може да изпадне в бесен, убийствен гняв, ако с тебе се оженим. Ами ако реши лично да иде при кучия син Уилям и да обяви, че ти си предала собствения си брат?! Помисли как може да изглежда това, ако те представи като безсърдечна девойка, която държи Хю упоен и безчувствен, докато управлява имението и се търкаля в леглото с един от заклетите врагове на Уилям.

Тя пребледня.

— Не съм мислила за това. Каква… каква е тази хитрост, за която спомена?

— Ако си възвърнеш благоразположението на Гилбърт, мислиш ли, че ще те остави да действаш така, както и досега, да управляваш имението и да правиш каквото си поискаш?

Тя кимна след мигновено колебание.

— Така ми се струва. Много рицари са като Гилбърт, не особено умни, но още по-опасни, защото грубата сила при тях не е смекчена от мъдрост. Винаги ми е било лесно да подчинявам Гилбърт на решенията си.

— Тогава предлагам да го залъгваш, както и досега. Каза, че имал намерение днес да дойде тук да ме търси. А аз казвам да ме отведеш със себе си в Лангуолд като затворник.

— Но…

— Най-напред трябва да измислим някаква основателна причина да обясним защо си дошла да ме търсиш в такава нощ — настоя Ротгар, без да обръща внимание на протестите й.

Тя несъзнателно потърка белега над лакътя си.

— Снощи Гилбърт нарани ръката ми. Бих могла да кажа, че съм била толкова изплашена, че съм дошла тук, при тебе.

— Прекрасно — съгласи се Ротгар, макар че гневът му кипна при мисълта за болката, която тя бе понесла от ръцете на Гилбърт. Щеше да накара рицаря да си плати за всяка частица наранена кожа, да го накара да страда десет пъти повече от Мария. — Трябва да кажеш на Гилбърт, че си сбъркала с освобождаването ми. Да го объркаш и да го

изпревариш, като се направиш, че си съгласна с него по всички въпроси. Нека мечът му бъде на страната на Хю. Междувременно ми дай възможност да говоря с моите хора, за да ги накарам да сътрудничат.

Той потърси някакъв признак на уплаха по лицето й, но видя само разбиране и размисъл, без следа от нерешителност пред мисълта да измами един подъл нормански рицар. Почувства как гордостта му се възражда при мисълта за нейната смелост.

— Ами ако трябва да обещая ужасни неща, за да залъжа Гилбърт? Как ще разбереш кога се преструвам?

Ротгар кимна, одобрявайки разумния въпрос.

— Лесно е. Всяка нощ ще идваш при мене. — И се ухили дяволито. — Ще очаквам пълен отчет за интригите ти през деня… наред с другото.

Сладък трепет пробяга през нея, от което слабините му реагираха незабавно. Той понечи да долепи устни до нейните, но тя го спря, защото още не беше спокойна.

— Ами ако положението излезе от контрол, ако се наложи да сложа край на хитрината?

Въпросът й доказа, че има реална представа за опасностите, които ги дебнеха, но на него не му се искаше да й отговаря. Налегна го необяснима тежест.

— Когато престанеш да идваш при мене, ще знам, че си се обърнала към Гилбърт.

— Никога — закле се тя с такава ярост, която го накара да трепне от възхищение.

— Ах, Мария…, има моменти, когато сме принудени да правим неща, от които душите ни се бунтуват. — Той притисна пръстите й към устните си, молейки се тя никога да не бъде принудена да прави такива противни неща. — Кажи ми, ако те помоля да забравиш всички тези грижи и да избягаш с мене, ще го направиш ли?

— Аз… — Тя преглътна мъчително и отмести поглед към огъня, потръпвайки едва забележимо. — Ще го направя, Ротгар. Не мога да ти позволя отново да се отдалечиш от мене.

Думите й накараха сърцето му да подскочи от радост, мисълта му крещеше да я прегърне и да избяга надалеч с нея, да остави всичко това зад гърба си.

Честта го задължаваше да остане.

— Всеки ден и всеки миг и двамата ще се тревожим за това, което сме изоставили. Ти ще се притесняваш и ще тъгуваш за Хю. Мене ще ме натъжава мисълта за моя народ, оставен на милостта на Гилбърт. Въпрос на време е да започнем да се обвиняваме взаимно и тогава наистина ще загубим всичко.

— Не мога да понеса пак да те видя окован във верига — прошепна Мария.

— Веригите нямат значение — каза Ротгар, макар че кожата му настръхна при тази мисъл. — Само едно е важно, ти да си жива, за да излекуваш Хю. Докато човек с добро сърце управлява Лангуолд, мога да понеса всичко. Ти вече много месеци разпространяваш слухове, само и само да запазиш имението за него. Сега можеш да говориш всичко, само и само хората на Хю да са доволни. Аз ще действам пред селяните в твоя полза. Ти върши работата си в къщата, Мария, аз ще върша моята извън нея.

— Ако се провалим… — започна тя.

— Тогава няма да сме по-зле, отколкото сега. Тя отдели един миг да помисли върху това.

— Да. А ако спечелим?

— Когато спечелим — каза Ротгар с дяволита усмивка, — ще поискам награда. Една красива норманска магьосница, която да взема за съпруга.

Той позволи на пръстите си да направят това, за което отдавна копнееха — отмести копринените кичури на косата й, за да обгърне в дланта си заобленото й гърди. Устните му естествено последваха ръцете, пленявайки горещите набъбнали зърна с опустошителната ласка на езика. А Мария, изкусната магьосница, притежаваща тайни познания, направи само едно незабележимо движение и той отново се озова потънал в горещата й ножница, докато тялото й се сливаше с неговото, тласък след тласък, дъх след дъх.

— Не, веригите нямат значение — прошепна той срещу косата й. — Те са нищо в сравнение с онези, които увиваш около сърцето ми.

12

Тропотът на ботуши по дървените подове на Лангуолд разбуди Ейдит. Тя лежеше в приятна предутринна дрямка, наслаждавайки се на топлината на гърба на Хю, притиснат до нейния. Каква глупачка беше през отминалата зима, да се дърпа в далечния край на леглото и да трепери, когато до нея гореше истинска жарава.

Но тогава Хю беше различен.

Тя се зарови по-дълбоко в топлите завивки от вълчи кожи, които покриваха и двамата. Но сънят бягаше от нея. Шумните стъпки пред спалнята й станаха по-бързи, вече придружени от глухи гласове. Тя усети присъствието на Фен, клекнал близо до леглото, и чу ниското ръмжене, което беше единственият издаван от него звук. Хю се размърда зад гърба й и изстена леко. Ейдит се напрегна, спомняйки си колко малко лекарство беше взел вчера.

Стори й се твърде рано за Мария да идва с лекарството му. Опънатата завеса на прозореца си висеше. Досега Ейдит не беше забелязвала тънката светла линия под вратата, без съмнение хвърляна от факлите в преддверието.

Тя се надигна и стисна покривката. Никога преди не беше забелязвала тази светлина, защото Джефри или някой друг от пазачите й спеше на сламеник пред вратата. Уж за да бъде наблизо, ако господарят им се събуди и вземе да беснее, но тя разбираше, че ролята им е да я пазят, за да не разнесе слуха за истинското състояние на Хю.

Гласовете ставаха все по-шумни; стъпките станаха толкова бързи, колкото можеха да бъдат краката, обути в железни наколенници. Никакъв пазач не спеше пред вратата й. Какво ставаше тук? Хю изстена и изрита кожените завивки от краката си. Ейдит се опитваше да ги придърпа обратно, за да се предпази от студа в стаята, когато вратата се отвори шумно и Гилбърт Криспин застана на прага, осветен от факлите.

— Къде е тя?

— Коя… кого търсиш? — заекна Ейдит. Гилбърт кимна към Хю.

— Оная кучка, сестра му. Няма я в нишата, където спи. Помислих, че може да е тук, да го успокоява.

— Претърсих навсякъде. И нишите на рицарите са празни. Тя не е прекарала нощта тук — съобщи един задъхан оръженосец, дотичвайки при Гилбърт.

Гилбърт вдигна ръка, сякаш да накара младежа да замълчи, но само поклати глава с отвращение.

— Лейди Мария не може да се държи така. Потърси в конюшните. Тя язди шарената кобила.

Когато младежът се отдалечи, Хю изпъшка:

— Жено?

Вниманието на Гилбърт изведнъж се насочи към него.

— Виж ти какво имаме тук — отбеляза той, като влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. На Ейдит й се прииска стаята да не беше потънала в мрак, усети как сърцето й започва да бие силно в гърдите. Чувстваше заплашителната фигура на Гилбърт да се приближава много повече, отколкото би искала. — Обеща да ми казваш за всички промени в състоянието му.

— Няма… няма какво да се каже — излъга тя, навеждайки се към Хю, сякаш да го предпази.

— Да не мислиш, че съм малоумен като него? — Дрънченето на бронята й подсказа, че е направил още една стъпка към нея. — Ти за него беше дори по-малко, отколкото бълхата за кучето. А сега си жено?

— Жено! — изрева Хю съвсем неочаквано.

Леглото се разтресе под нея и тя усети как Хю се пресяга към краката й. Извика, когато големите му ръце я приковаха доста грубо към мястото, което преди миг беше напуснала. Светлината на зората проникваше вече по-ясно през завесата, осветлявайки голия й съпруг, клекнал до нея на леглото, с крака, готови за отскок, опрял застрашително ръце до себе си, гледайки така, сякаш всеки момент щеше да се хвърли върху сър Гилбърт Криспин.

После, също така мигновено, както бе заел това положение, той се сгромоляса. Издаде остър стон и се хвана за главата, падайки на колене, от което плетената въжена основа на леглото се разтърси, а тежестта на тялото му накара Ейдит да се долепи до трепереща му гръб. Фен скочи от мястото си край леглото, спусна се към Гилбърт и заби острите си зъби в ръката му.

— Виж какво направи! — изкрещя тя, забравяйки страховете си отпреди миг, докато Гилбърт с рев отхвърли Фен от себе си. Тревожеше се само за болката на огромния, стенещ мъж, който трепереше до нея, за мъжа, който беше скочил в нейна защита, както всеки рицар би направил за своята любима. Обви ръце около широките, потръпващи рамене на Хю и склони главата му на гърдите си. — Намери веднага Мария — заповяда тя. — Той има нужда от лекарството си.

Гилбърт излезе неохотно от стаята.

Отсъствието му трая дълго и през това време Ейдит се зачуди на безстрашието си — че не се уплаши нито от Гилбърт, нито от съпруга си. Много сутрини бе наблюдавала Хю да се мята и да се тръшка в ръцете на четирима силни мъже, но сега като че ли беше доволен, че почива в прегръдките й. Тя предпазливо погали косата му, учудвайки се колко е гъста и мека. Стори й се, едно място на главата му пулсира; притисна ръка към него и той въздъхна облекчено.

— Тук? — запита тя, опипвайки друго туптящо място. Той отново въздъхна.

— А тук? Ами тук?

Тя започна да докосва и да поглажда напрегнатите мускули на тила му, докато той накрая се укроти до нея и заспа, а тежестта му я накара да се облегне на резбованата табла на леглото. Усещането не беше неприятно.

Гилбърт влезе в стаята, носейки скъпоценното шишенце на Мария.

Блясъкът на истинската зора освети спалнята и презрителното изражение на лицето му, когато забеляза спящия Хю.

— Май нямаш нужда от това в края на краищата — каза той, размахвайки шишенцето пред нея, като го държеше с два пръста, сякаш имаше намерение да го пусне на пода.

Ако Хю не беше толкова тежък, Ейдит сигурно щеше да се опита да вземе шишенцето, но той така я притискаше към таблата, че тя не можеше да помръдне.

В този момент се върна и младият оръженосец с разширени от вълнение очи.

— Бяхте прав, милорд. Кобилата на лейди Мария я няма. Конярчето каза, че снощи отишла да навести болното дете на Хелуит.

— Хелуит? Хелуит ли? Какво чух за нея? Джефри снощи не приказваше ли на всеослушание, че Ротгар отишъл при нея и после тръгнал към колибата на дървосекача? — Гилбърт разсеяно пъхна шишенцето в кесията, висяща на колана му, а на челото му се очертаха загрижени бръчки. Ужасен, разяждащ гняв разкриви лицето му и от устата му потече поток от яростни ругатни, преди най-накрая да изрече: — Мария е отишла при саксонеца.

Оръженосецът размени уплашен и смаян поглед с Ейдит. Тя притисна по-силно Хю към себе си, докато Гилбърт излизаше от стаята, без да се сети, че отнася със себе си лекарството на Хю.

Настанил удобно брадвата на рамото си, Ротгар поведе кобилата към езерцата, разположени начесто сред тази част от гората. Розови и златисти лъчи предизвестяваха идването на зората. Птиците, без да обръщат внимание на необичайния за пролетта студ, весело цвърчаха по дърветата, изливайки от пухестите си гушки радостни трели към новия ден.

На Ротгар не му беше до музика, иначе би се присъединил към тях.

Но се улови, че си подсвирква, пробивайки дупка в ледената коричка, за да може кобилата да пие. Бяха минали месеци, преди отново да почувства желание да си подсвирква, и макар да установи, че не е загубил тази си способност, разбра, че това му се удава най-добре, ако устните му не са разтегнати от широка усмивка.

— Напий се хубаво, че ще носиш двама тази сутрин — каза Ротгар, потупвайки широкия гръб на кобилата, докато тя навеждаше глава, за да потопи жадно муцуна в ледената вода. — И побързай. По-късно е, отколкото смятах.

Сега говори на някакъв кон — а какво следва? Съдейки по начина, по който кобилата свиваше уши, омагьосан глупак като него сигурно би решил, че животното разбира думите му. После кобилата вдигна глава и я обърна, наостряйки уши, помръдна ноздри и изпръхтя, докато се вглеждаше с късогледите си очи към колибата.

Изцвили продължително и приветливо. От студената утринна мъгла се разнесе също такъв отговор. После още едно изцвилване, последвано от ругатни и тихо дрънчене на сбруя, а след това глух

тропот на копита по заледената земя и макар да беше почти на две мили разстояние, Ротгар усети как почвата се разтърсва под него.

Само норманите яздеха така.

А Мария беше сама в колибата.

Сърцето се заблъска в ушите му, изтривайки всеки друг звук, освен учестеното му дишане, докато тичаше между дърветата, бързайки към колибата, където Мария го чакаше, без да знае за надвисналата опасност. Бяха дошли за него, нямаше никакво съмнение, но само като видеха разбърканата й коса, намачканата и изцапана мантия, хвърлена на пода край огъня, щяха да разберат. От тъмничарите си беше научил, че жени, позволили си да интимничат с англичани, скоро ставаха плячка на страстите на всеки разюздан нормандец.

Ако помислеха, че тя доброволно му се е отдала, вече нямаше да я смятат за високопоставената си господарка, заслужаваща пълната им лоялност, а за курва, която могат само да презират.

Ротгар нахлу в колибата.

— Много се забавихме — каза той задъхан. — Идват конници.

— Проклет да е Гилбърт! Никога не става толкова рано след пиянска нощ. — Мария не си даде труд да прибере мантията си. — Можем да му избягаме.

— Знам пътя през гората. Да побързаме, Мария.

Хукнаха към кобилата. Той метна Мария на седлото и скочи зад нея, като същевременно с бърз ритник накара животното да се запъти към гората. Трябваше да откара Мария в Лангуолд. За да успее хитрината им, трябваше тя да бъде в безопасност в дома си и да се прави, че е съгласна за всичко с Гилбърт; той щеше да действа пред селяните, за да построят проклетия замък на Хю.

Преди да потънат сред дърветата, той се осмели да хвърли поглед назад и с радост видя, че на поляната още няма никой; знаеше, че двамата ще се скрият далеч преди норманите да стигнат до колибата.

Стиснал своята жена в прегръдките си, Ротгар, подкара животното към ниския хълм, преди да рискува още един миг да погледне към дърветата зад гърба си. Изруга и дръпна юздите.

— Боже господи! Каква е тая глупост?

— Нищо не виждам.

Мария се обърна, за да погледне, но тъй като беше по-ниска, не можа да види това, което се представи пред острия поглед на Ротгар.

— Твоите нормани пристигат — каза Ротгар, разказвайки колкото му беше възможно, като се вземе предвид, че дърветата, които ги предпазваха, закриваха и онези, които той се мъчеше да види по-добре. — Приближават полянката от запад. Гилбърт Криспин ги води. Друга група ги дебне от изток. Въоръжени са, Мария. Струва ми се, че искат да се разправят с твоите рицари.

Мария не можа да изрече нито дума, само погледна към небето, питайки се защо господ така много иска да съсипе всичките й надежди.

— Не можеш да си позволиш да изгубиш тези хора, Мария.

— Не! — изрече тя дрезгаво.

— Надменните ти нормани носят само леко оръжие. Не очакват друг, освен мене да им окаже съпротива в колибата. Трябва да ги предупредя.

— Не можеш да ги предупредиш! Никога няма да ти повярват! Ще те нападнат!

Мария усещаше прегръдката му. В следния миг той скочи от кобилата, пъхна юздите в ръцете й и я изгледа, а яркосините му очи потъмняха в решимост.

По погледа му Мария разбра, че той мисли, че никога повече няма да я види.

— Ротгар… — пресегна се тя към него.

— Тръгвай за Лангуолд. Повярвай ми, твоите хора не бива да разберат, че сме прекарали нощта заедно. Тръгвай, Мария. Прави каквото трябва, за да си в безопасност, докато Хю се оправи.

— Не мога. — Макар да мразеше гласът й да потреперва така плачливо, не можеше нищо да стори. — Не мога да го направя сама.

— Можеш. — Ротгар вдигна ръка и нежно прокара пръст по устните й. — Имаш огромна сила. Чувствам се почетен и благословен, че сподели част от нея с мене. Сега нека направя това за тебе.

Той тупна кобилата по задницата и тя потегли в бърз тръс, преди Мария да успее да протестира.

Животното подскочи, когато Ротгар издаде смразяващ боен вик, странно ехо на отчаянието, вкопчило като в клещи сърцето й. Рискувайки да падне, мъчейки се да удържи кобилата, Мария се

обърна на седлото, безпомощно шепнейки името му, докато го гледаше как се отдалечава сред дърветата, размахал брадвата си.

— Нормани! Пазете си гърба!

Кой би помислил, че Ротгар от Лангуолд някога ще изкрещи подобно предупреждение? Но той го изрева с всичка сила, молейки се да е стигнал навреме до тях. Боже господи! Гилбърт Криспин не можеше да умре точно сега от ръцете на някакви криещи се в гората дрипави разбойници, не и когато Мария още имаше нужда от него, не и щом Ротгар възнамеряваше сам да вкуси това удоволствие.

Той изскочи на полянката, обграждаща колибата, и застина на място при изпречилата се пред очите му гледка. Тримата нормански рицари — Гилбърт, Дънстън и Стивън — и оръженосците им, всички с добри коне, но само с леки оръжия, го посрещнаха, насочили върховете на копията си към него.

Дишайки тежко, той прочете неверие по лицата им и си спомни предчувствието на Мария, че няма да послушат предупреждението му.

— Идват разбойници — каза задъхано, посочвайки към мястото, където беше видял да се промъкват нападателите. — Трябва да се защитавате.

Смехът на Гилбърт се разнесе над поляната.

— Слънцето още не е огряло деня, когато ще можеш да ме надхитриш, саксонецо. Виждам, че ти си единствената заплаха срещу мене.

С едно движение на ръката той накара хората си да образуват полукръг около Ротгар.

— Първа кръв! — изрева Стивън, подкарвайки коня си към саксонеца.

Като в сън Ротгар видя коня да налита върху него с облещени очи, видя вдигнатата за удар ръка на Стивън, усети раздвижването на въздуха, когато оръжието се насочи към мястото между врата и рамото му. Лесно беше да избегне удара. В следния миг пронизителен крясък привлече вниманието на всички.

Беше Робърт, оръженосецът на Дънстън. За един кратък миг, когато дори птиците бяха спрели да чуруликат, той остана прав, с широко отворени невярващи очи, от което лицето му добиваше почти комичен израз, а после тупна на земята, разкривайки забитата в левия му хълбок дръжка на копие.

Също като другите оръженосци, Робърт не носеше броня. Но за да пробие дебелата вълнена материя, копието трябва да беше хвърлено с нечовешка сила, от притесняващо близко разстояние. Норманите разбраха колко са уязвими в мига, когато върху им се изсипа истински дъжд от стрели.

— Саксонска клопка! — Гилбърт изрева възмутено и насочи меча си към Ротгар. — Ще ти взема главата заради това.

Той пришпори коня си, навеждайки се рязко, така че добре прицеленото копие само го одраска по врата, вместо да се забие в гърлото му.

— Не съм аз — извика Ротгар, отбивайки атаката, когато зърна няколко силуета, облечени в дрипи, да изскачат сред дърветата.

Не ги познаваше, а парцалите, с които бяха облечени, странно контрастираха с охранения им вид и доброто оръжие. Саксонци? Не му се вярваше, но те нападаха норманите, крещейки някаква странна смесица от английски думи и старинни саксонски ругатни.

Ротгар от Лангуолд вдигна брадвата си в защита на норманите на Мария.

Битката разгорещи кръвта му, разбуди дълбоко заровения инстинкт за оцеляване, накара го да изригне свирепия саксонски боен вик, който за последен път бе излязъл от устата му в битката при Хейстингс. И това му доказа, че у нападателите не тече саксонска кръв, защото никой не отговори на вика му, а битката продължи с ново настървение. Мозъкът на Ротгар не отдели много време за мимолетното угризение, че не е успял да спаси един рицар за Мария, когато един от разбойниците нанесе удар с брадвата си по крака на Стивън. Брадвата отсече крака му над коляното, а силата на удара я накара да заседне между ребрата на отчаяно цвилещия кон.

Разбойникът се помъчи да освободи оръжието си, за да не бъде повлечен от падащия кон. Ротгар се хвърли и освободи нападателя от главата му, забивайки брадвата си с рязък замах във врата му.

— Насам! При Криспин!

Приглушеният вик на Гилбърт привлече вниманието на Ротгар. Той грабна брадвата на разбойника и потърси с очи силуета на рицаря сред безредието на битката. Нормандецът се биеше в края на полянката, гологлав, само с един меч, обкръжен от група разбойници.

Безличното облекло на Ротгар му направи добра услуга, защото нападателите го забелязаха едва когато стана твърде късно, за да могат да избягнат свистящата му брадва. Той прати във вечността няколко непредпазливи души, проправяйки си път към Гилбърт през биещите се по двойки, и зае позиция зад групата, която обкръжаваше нормандеца.

Улови погледа на Гилбърт и видя очите му да блестят от омраза и укор точно когато цвилещият му кон се строполи на земята.

Ротгар стисна двете брадви в двете си ръце и лесно сцепи двата черепа, намиращи се най-близо до него. Остави едното оръжие здраво забито в жертвата си, с две ръце издърпа другото и го размаха. Бяха останали още двама нападатели, които обаче не му дадоха възможност да се развърти. Дръпнаха се от Гилбърт и хукнаха към гората, оставяйки Ротгар да стои над поваления рицар.

Всичко свърши така бързо, както и беше започнало. Нападателите се стопиха в гората, а Дънстън хукна да ги преследва. Едно копие тупна на земята, норманско копие, без съмнение изпуснато от някой от хората на Гилбърт. Над полянката се възцари неловка тишина, нарушавана само от стенанията на мъжете и съскащото дишане на ранените коне.

Гилбърт се търкаляше на земята, видимо страхувайки се да стане, защото Ротгар се извисяваше над него.

Бойната страст още бушуваше в кръвта на Ротгар, все така гневен и неспокоен. Ръката му стискаше дръжката на брадвата така силно, че остри болезнени стрели пронизваха ръката му чак до рамото. Усещаше се невероятно добре. С всяка унция от съществото си копнееше още веднъж да размаха брадвата и да съсече незащитената глава на Гилбърт на две равни половини.

Но Мария имаше нужда от този рицар. Особено сега, с толкова много ранени, когато един от рицарите й се беше лишил от крака си, когато два от тренираните бойни коне трябваше да бъдат доубити, тя имаше нужда от Гилбърт Криспин.

Тя имаше нужда и от разума на Ротгар, за да й помогне да се справи с този нормански негодник. Той стисна зъби и окончателно прогони от ума си мисълта да разцепи черепа на Гилбърт.

— Зле ли си ранен, нормандецо? — запита Ротгар. Гилбърт докосна с трепереща ръка врата си.

— Малко порязване. И няколко натъртвания, преди да се присъединиш към мелето.

Започна с пресилена показност да чисти пръстта от бронята си и бавно се изправи в цялата си височина. Ротгар стоеше неподвижно пред него, изпитвайки неописуемо удоволствие от факта, че темето на нормандеца едва достига до собствения му нос.

— Ще си платиш за това, саксонецо — изсъска Гилбърт.

— Задето ти спасих неблагодарния врат ли? — запита Ротгар с измамно лековат тон, насилвайки се да потисне яростта, която разпалиха думите на Гилбърт.

— Казвам, че ти си организирал нападението и само се правиш, че си ми спасил живота, когато стана ясно, че твоите хора губят.

Обвинението на Гилбърт, нежеланието му да признае отчаяното положение на норманите — всичко това беше толкова нелепо, че Ротгар се изсмя кратко и невярващо. Този звук предизвика прилив на кръв в разкривеното лице на Гилбърт. Със светкавично движение той отстъпи назад и заби облечения си в желязна ръкавица юмрук в незащитения корем на Ротгар.

Удар на страхливец, който изкара почти целия въздух на Ротгар. Той залитна няколко крачки назад и изпусна брадвата, борейки се да си поеме дъх.

Проклет да е Гилбърт Криспин. Мария имаше нужда само от него, от Ротгар.

Пое си дъх, колкото да изреве възмутено. Втурна се с всичка сила към хилещия се нормандец. Тежестта му събори Гилбърт на земята и той устреми удара на юмруците си към лицето му, защото знаеше, че само ще се нарани, ако го удря по облечените в броня части от тялото, и изтръпваше от радост всеки път, когато кокалчетата му срещнеха податлива плът.

Саксонецът и нормандецът се затъркаляха по земята подобно на две момчета, тръгнали да се поборят по приятелски, макар че всеки удар, който си нанасяха, преливаше от убийствена сила. Ротгар измъкна камата на нормандеца от колана му, но не можа да я освободи от кожената кания, за да присъедини стоманеното острие към силата на юмруците си. Силата на норманина беше убийствена, но дългите

месеци принудителен труд бяха закалили невероятно много жилестите ръце на Ротгар. Височината му даваше възможност за по-широк размах; дълго потисканият му гняв придаваше допълнителна сила на ударите му.

Докопа го. Боже господи, най-накрая докопа главата на Гилбърт безпомощна в ръцете си, като варено яйце. Един голям камък вече се канеше да смаже черепа на норманина, когато Ротгар усети малки, трескави ръце да стискат раменете му, почувства горещи сълзи да се стичат заедно с потта по врата му, чу гласа на жената, за която така отчаяно се молеше да е вече на сигурно място, зад стените на Лангуолд.

— Спри, спри — умоляваше го Мария. — Моля те, спри, преди да сте се избили и двамата.

Гласът й, присъствието й събудиха притъпените му сетива. Мария имаше нужда от Гилбърт. И Ротгар трябваше веднага да си размърда мозъка, за да измисли как да я избави от безразсъдството й.

13

Обагрените в алено ръце на Ротгар пуснаха врата на Гилбърт и обхванаха Мария с такава мълниеносна бързина, че тя ахна на глас, повече от изненада, отколкото от болка.

— Стой настрана, нормандецо, да не й прережа гърлото, както сторих с оня кучи син, дето лежи там — заплаши Ротгар, издърпвайки Мария по-надалече от проснатото тяло на Гилбърт.

Облекчение подкоси коленете й. Бързите и ловки движения на Ротгар и предизвикателните му думи я увериха, че кръвта по туниката и ръцете му не е неговата.

Тя се запита колко от хората й щяха сега да са мъртви, ако Ротгар не се беше намесил. Неочаквана възбуда се разля из жилите й. Той го беше направил за нея. Ротгар беше рискувал живота си на саксонец против норманските си врагове; беше спасил Гилбърт и беше накарал този рицар да се вургаля в краката му… все заради нея.

Ротгар беше намерил отнякъде норманска кама, която държеше до гърлото й, но без да го докосва. Странно беше да се допусне, че една жена би възприела подобно положение за окуражаващо, но сърцето й се възрадва. Той вече беше направил толкова много за нея; със сигурност страшните му, заплашителни думи и опасната му хватка, с която я държеше като своя пленница, бяха част от хитрината, която й беше предложил. Мария не усещаше от него да се излъчва опасност, чувстваше само собственото си неимоверно облекчение, че отново е в прегръдката му.

Той я стискаше по-скоро покровителствено, отколкото застрашително. Окървавената му ръка беше обвита около врата й, за да държи крехкото й рамо, но не я притискаше силно и тя можеше да диша напълно свободно. Мария инстинктивно се вкопчи в нея, изглеждайки така, сякаш се опитва да се изтръгне, а не както беше всъщност, да черпи сили от усещането на плътта му под пръстите й, без да обръща внимание, че ръцете й също станаха червени и лепкави.

Той я държеше здраво, топлото му, гъвкаво и стройно тяло без усилие крепеше тежестта й. Тя усещаше как сърцето му бие до ухото й.

Той наведе глава с противен смях, по-подхождащ за Гилбърт, отколкото за него. Мария усети краткото бодване на съмнението, но тогава той прошепна тихо, с глас, не по-силен от ветреца, който смразяваше въздуха:

— Съгласявай си с всичко, което кажа. Играта, която предлагам, е опасна.

Неколцината сравнително незасегнати бойци на полянката замърмориха недоволно, виждайки как я държи Ротгар, и бавно се заизправяха, явно готови да й се притекат на помощ.

Ротгар отправи към Гилбърт сурово предупреждение:

— Кажи на твоите хора да се погрижат за раните си. Ние тримата трябва да обсъдим нещо насаме.

Гилбърт махна на хората си да се отдалечат и се изправи на крака. Нещо в израза на изпопребитото му лице изплаши Мария — някакъв черен, убийствен гняв, намекващ за едва потискано желание за насилие. Ротгар я дръпна към колибата. Гилбърт ги последва с неохотно мърморене, сякаш краката му бяха привързани към тези на Ротгар.

— Остави я, саксонецо — изръмжа Гилбърт, когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват другите. — Като я гледам, достатъчно й е било.

Пулсът на Мария се ускори. Трябваше да се досети, че свидетелствата за любовната им нощ ясно ще си личат по нея, но какво можеше да направи? Като видя Ротгар и Гилбърт взаимно да се налагат, всякаква мисъл, че трябва да бъде предпазлива, се изпари от ума й. Не беше взела пудри и помади, за да заличи белезите от страстта на Ротгар, а опасенията й за неговата безопасност бяха прогонили от ума й всякаква мисъл за самозащита.

— Да, наситих й се — изсмя се триумфално Ротгар. — Много пъти.

О, господи, какво правеше той? Беше я предупредил да не издава, че са се любили, а сега дразни Гилбърт с това, сякаш искаше да го вреже в мургавото лице на рицаря.

— Ще ти отрежа оная работа и ще я хвърля на свинете — изрева Гилбърт.

— И тя викаше същото — подигра му се Ротгар. — Вие, норманите, не знаете ли други проклятия, че трябва да викате едно и също, независимо дали със смърт ви заплашват, или с изнасилване?

— Изнасилване? Ти си я изнасилил?

— Ти какво мислиш, че една благородна нормандка ще легне доброволно с победен саксонец? — изсумтя презрително Ротгар.

С внезапно движение смъкна парцала, с който Мария беше увила наранените си крака, и вдигна високо ръката й. Кръвта, с която се беше изцапала, стискайки окървавената му ръка, правеше да изпъкват резките по дланите й, където предната нощ я бяха порязали юздите, и кокалчетата, издрани от вратата на колибата. — Това доброволно ли ти се вижда?

Съгласявай се с всичко, което кажа, беше й заповядал Ротгар. Толкова прости думи и толкова трудно беше да им се подчини. Гърлото я болеше от усилието да не отрече с възмутен вик това, което той току-що изрече. Правейки я да изглежда съпротивляваща се жертва, Ротгар със сигурност се обричаше на смърт, ако се съди по омразата, която разкривяваше лицето на Гилбърт.

— Мъртъв си — каза рицарят, потвърждавайки опасенията й.

— Не мисля. Особено щом трябва да обвиняваш единствено себе си, задето я остави на моята милост.

— Ще ти отрежа… — започна Гилбърт, а по лицето му избиха червени петна.

— Знам, знам — въздъхна Ротгар. — Ще ми отрежеш оная работа и ще я хвърлиш на свинете. Това няма да заличи факта, че съм я имал, нормандецо, и ти я тласна към мене така сигурно, все едно кучият син Уилям е издал заповедта. — Гласът му отново се промени, в него зазвуча сарказъм и презрение. — Какъв мъж си ти, сър рицарю, че да причиниш болка на една жена и да я заплашваш, така че тя да се почувства принудена да хукне навън в ледената нощ, за да оправи нещата?

Тя усети как у Ротгар отново се разгаря гняв при спомена за наранената й ръка.

Гилбърт хвърли снизходителен поглед към ръката й, където дрехата прикриваше белега от неговата жестокост. Стисна челюсти.

— Беше само моментно неудобство за нея. Не е имало защо да идва при тебе. Казах й, че аз ще оправя нещата.

— Няма що, хубаво я оправи — възрази Ротгар. — Да влезеш в капан като мечка, подмамена с мед.

— Капан, поставен от тебе — изрева Гилбърт. — Измислен от тебе и ония мошеници от Лангуолд.

— Не е така, нормандецо, колкото и да ти харесва да го твърдиш. Погледни тия мъртвци — и той махна към един от нападателите, който лежеше проснат, с копие, стърчащо от гърдите му. — Този мъж никога не е живял в Лангуолд, нито в околните имения. Познавам всеки селянин на три дни път с кон наоколо. Никога преди не съм виждал това лице и тази кройка на дрехите.

Мария си спомни норманското копие, което се заби в земята, когато тя се втурна към Ротгар. Копието трябва да беше хвърлено от неин сънародник. Не искаше да мисли какво можеше да означава противното.

Точно тогава Дънстън се появи на полянката, поклащайки глава със съжаление. Спря коня си, когато видя вдигнатата ръка на Гилбърт, и извика от място:

— Изчезнаха като призраци, Гилбърт. Не можах да ги видя.

— Помисли за това, норманино — продължи Ротгар, сякаш беше очаквал провала на Дънстън. — Май свинете, които те нападнаха, са знаели къде да търсят и двама ни тази сутрин. Със сигурност се целеха във всички на тази полянка, без да ги е грижа за моята сигурност. Бих казал, че някой от собствените ти хора те е предал.

Гилбърт се намръщи, после хвърли мрачен поглед към Ротгар.

— Държиш Мария като заложница и ми дрънкаш врели-некипели за предателство. Човек ще помисли, че имаш интереси в Лангуолд, смачкано псе.

— Имам. — Макар че гласът на Ротгар беше лишен от изразителност, Мария усети как тялото му се напряга. — Видях как стоят нещата в Лангуолд. Нямате лорд. Нямате достатъчно сила. И най-вече, нямате злато. Злато, с което да наемете липсващите ви рицари, злато, за да издигнете стените на замъка.

Думите му увиснаха между двамата, в кристалния студен въздух.

— Нали ти казвах, Мария? — обади се Гилбърт. — Знаех си, че Лангуолд не е толкова беден, колкото изглежда. Кажи си тайната, саксонецо.

— Мога да ви кажа къде да намерите злато — съгласи се Ротгар. — Ако имам полза от това.

Съгласявай се с всичко, което кажа, беше й казал Ротгар, но думите му изглеждаха толкова чудовищни, че Мария най-накрая си възвърна дар слово.

— Претърсихме всеки инч в къщата. Не намерихме никакво съкровище.

— Но то е там. — Той обърна отново вниманието си към Гилбърт, все едно не я беше чул. — Какво ще кажеш, нормандецо? Ще сключим ли сделка?

Ротгар размаха камата и това накара Гилбърт да присвие замислено очи.

— Мисля, че лъжеш, саксонецо, за да си спасиш врата.

Ротгар леко побутна Мария с коляното си.

— Аз ще сключа сделка с тебе, саксонецо — побърза да каже тя. — Кажи ми условията си.

— Дял — беше мигновеният отговор на Ротгар. — Не мога да взема златото, без да се върна в Лангуолд. Обаче… — проточи той.

— Обаче? — подкани го нетърпеливо Гилбърт.

— Няма да говоря за съкровището с друг, освен с Хю.

Гилбърт изрева и се хвърли към тях. Мария се притисна към Ротгар и отново усети побутването на крака му.

— Остави го да довърши, Гилбърт — нареди тя.

Ръката на Ротгар притисна одобрително рамото й.

— Когато вашият лорд се възстанови напълно, ще му покажа съкровището и ще му поискам охранителна грамота, за да отида при дук Уилям и да откупя безопасността си. Като залог за искреността ми сега ще освободя вашата господарка. Невредима… повече или по-малко. — Той отстъпи от нея с похотливо изсмиване, като в същото време успя да прошепне на ухото й: — Прави каквото трябва, Мария, и ела при мене довечера.

Пусна я и направи почти незабележимо движение с брадичка по посока към Гилбърт. Разбира се. Жена, освободена от похитителя си, трябва да побърза към своя спасител. Тя прибра полите си и измина бързо няколкото крачки, които я отделяха от Гилбърт, държейки лицето си наведено, за да прикрие погнусата, която я връхлиташе при

мисълта, че Гилбърт ще я подхване в покровителствената си прегръдка.

— Сега ще умреш, глупав саксонецо — каза Гилбърт, избутвайки Мария зад гърба си.

— Не, Гилбърт! Сключих сделка с него — вкопчи се тя в ръката му. — Освен това, той казва истината. На Хю му липсва злато.

Гилбърт изруга, мятайки кръвнишки погледи към Ротгар.

— Това не ми харесва, Мария, да се пазариш с човек, който трябва да бъде убит.

— И на мене — увери го тя, претегляйки думите си, като се питаше какво ли ще каже Ротгар.

Гилбърт изригна една ругатня, но явно думите й го бяха накарали да поомекне. Тя внезапно осъзна нещо, което я разтърси: Ротгар казваше истината. Саксонецът, който беше докоснал сърцето й и беше взел тялото й, познаваше способностите й по-добре от самата нея. Дългите месеци, през които беше залъгвала Гилбърт заради благото на Хю, бяха развили сила у нея. Тя можеше да го направи, можеше да се престори, макар че това щеше да я остави с подкосени колене и цялата трепереща.

Беше загубила мантията си, когато се втурна да разтърве Ротгар и Гилбърт, затова можеше да каже, че й е студено, ако Гилбърт я запиташе защо трепери. Но как би могла да обясни нервното овлажняване на дланите и потта по челото, избила, докато се мъчеше да изнамери убедителна лъжа?

Щеше да измисли нещо. Можеше да го направи.

— Искам да поговоря насаме с тебе, Мария, вътре в колибата. — Гилбърт стисна зъби, без да забележи тревожността й. — Въпреки че сключи сделка с него, искам го вързан. Изобщо му нямам вяра.

Ротгар сви рамене и доброволно подаде ръце на оръженосеца, когото Гилбърт повика, успявайки да направи така, че това действие да изглежда като ненужна и глупава предпазна мярка. Подигравателна усмивка се очерта на устните му, предизвиквайки мрачната гримаса на Гилбърт.

Гилбърт поведе Мария към колибата, заставайки между нея и Ротгар като щит. Отдън душа й се искаше да улови поне за миг погледа на Ротгар, да намери кураж в топлото, уверено одобрение, което беше

сигурна, че ще зърне у него, но гневното присъствие на Гилбърт не й позволи да получи това, което желаеше.

Гилбърт я отведе в скромното убежище и затвори вратата зад себе си, оставяйки си един миг, за да позволи на очите си да се приспособят от светлината на зората към потъмнялата от пушек вътрешност на колибата. Мария застана пред останките от огъня, с гръб към него, с неприлично разкопчана рокля и коса, набита с прах и сламки.

Червената мъгла отново започна да се кълби в мозъка му. Тя беше легнала със саксонеца. Независимо че е била принудена, беше го направила.

— Потърсих те тази сутрин, за да се извиня. Може би…, може би не трябваше така да те стисна за ръката вчера. — Той цедеше думите през стиснатите си зъби. — Почувствах почти облекчение, че не те намерих.

— Ти винаги си се грижил за мене, Гилбърт.

Подигравката ясно се долавяше в думите й, докато тя разтриваше ръката, която той беше наранил.

Подутите й устни говореха за неотдавна преживяна страст. Яката на роклята й висеше накриво, разкривайки кожа, зачервена от търкането на набола брада, а тя се осмеляваше да го дразни!

— Кучка — изригна той хрипливо, обзет от убийствена ярост при мисълта за това, което се беше разиграло в същата тази колиба през нощта, и от нездравата увереност, че тя изобщо не изглежда наранена или вбесена сега, в тази окъпана от слънце утрин. — Не ме е грижа каква сделка си сключила. Ще го убия заради това.

— Не. Не можеш. Той трябва да остане жив. Трябва.

— Какво, сърби те за още ли? Ако знаех, че си толкова страстна, щях аз да дойда тук в тази колиба.

Лицето й пребледня.

— Да не смяташ, че съм се наслаждавала тази нощ? — Тя вдигна треперещите си ръце пред него. — Борих се с всичка сила. Но той толкова отдавна не е бил с жена. Не можах да го надвия.

Тя изхлипа и обърна глава настрани. Признанието й отново го извади от равновесие. Трябваше да пониже саксонеца още в мига, когато я беше освободил.

— Тогава ще го убия още сега и ще намеря съкровището. Щом знам, че съществува, няма да се спра, дори да се наложи да изкореня всяка дърво и да обърна всеки камък, за да го намеря.

Гилбърт се накани да излезе, но Мария го спря.

— Не!

Острата й, властна заповед раздразни и без това изтънелите му нерви.

Той спря пред вратата.

— Не?

Повтори го бавно, едва процеждайки звуците през гърлото, стиснато от ярост. Как смееше тя да му противоречи?

— Докато той е жив, аз съм ти длъжница, Гилбърт.

Ръката му замря във въздуха.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се хвърли към него и той я изгледа втренчено. Беше виждал и преди това молещо изражение, тези пребледнели устни — по лицата на онези, които искаха нещо, което досега не е било във възможностите им, но сега вече е. Какво толкова искаше Мария?

— Не го убивай. Още не.

Гилбърт поклати глава, правейки се, че не обръща внимание на думите й. Тя никога не му се беше молила; винаги беше изисквала.

— Имаше възможност, но смехотворният ти план ти донесе само унижение. Сега той трябва да си плати, задето те е изнасилил.

— Да. Точно затова те моля сега да му пощадиш живота.

Тя докосна ръката му — за първи път, доколкото можеше да си спомни, без да го е искал от нея.

— Ако му отредиш лека смърт, той няма да покаже златото, а… честта ми ще остане неотмъстена. Искам да страда така, както аз страдах. Искам да го видя унизен, както той ме унизи. От моята ръка. В твоя власт е да удовлетвориш желанието ми, Гилбърт. Ще… ще ти се отплатя…

Докосването на ръката й, молбата в очите й, трепереещият й глас, всичко като че ли се стремеше да смекчи гнева му, насочен към нея. Кълбящата се мъгла се поразнесе, но войнишкият му инстинкт надигна глава, сякаш усещайки, че нещо не е наред.

— Нещата между нас се промениха, не си ли съгласен? — Плаха усмивка се прокрадна по устните й.

С какво толкова го очароваше тази жена? Лицето и тялото й бяха красиви, но имаше много жени, далеч по-привлекателни. Тя нямаше разкошната златиста коса на саксонките, нито омайващите рижи оттенъци на някои от сънародничките му. Кестенява коса и кафяви очи — би минавала незабелязана и точно това беше ставало години наред сред красивите и изтънчени дами от висшите нормански кръгове. Но дори застанала пред него с обикновените си кафяви очи, блестящи от непроляти сълзи, с трепереши устни, облечена в разкъсана саксонска рокля, за него беше най-желаната от жените.

Той отпъди моментната си слабост. Започна да изучава ситуацията като войник и лека усмивка се прокрадна на устните му, когато осъзна в каква силна позиция се намира. Беше дошъл в колибата тази сутрин с намерението да хване саксонеца и го беше постигнал. Намерението му бе да го екзекутира пред всички селяни, не да пролива нищо неструващата му кръв тук, защото слуховете за смъртта му щяха да го превърнат в мъченик.

А Мария се молеше за живота на саксонеца. О, днес господ наистина се усмихваше на Гилбърт Криспин! Той можеше да угоди на каприза на Мария, да я направи своя длъжница, като се престори, че угажда на желанието й да си отмъсти. Сам щеше да се погрижи вратът на саксонеца да бъде прерязан в най-подходящия момент, пред всички събрани селяни, които тогава щяха да узнаят кой е истинският господар на Лангуолд.

— Ще сключиш ли сделка с мене, Мария? — запита той, стремейки се да скрие от нея въодушевлението си, докато я примамва в своя капан. — Сделка за живота на саксонеца?

— Д-да.

— Каквото и да поискам?

Тя замълча за един дълъг момент, гледайки към вратата, сякаш отговорът, който търсеше, се намираше някъде зад дървените й очертания. Но там нямаше нищо, освен саксонеца. Гилбърт прокара ръка по бронята си, извличайки от нея дращещ метален звук, сякаш да й припомни, че неговата сила е по-голяма от нейната.

— Ще направя всичко, което трябва. Каквото…, каквото поискаш — прошепна тя.

Победно чувство се разля из него. В колибата беше полутъмно, вратата бе затворена, капаците на прозорците също, а от огъня, който

беше сгрявал нощта на нейния срам, не беше останало нищо, освен тлеещи въглени. Но той я виждаше достатъчно добре, за да стигне до нея, да я стисне за раменете и да я обърне към себе си, за да погледне в предпазливите й, измамни, обикновени кафяви очи и да се наслади на поражението, което тя скоро щеше да преживее. Как щеше да вкуси той нейното страдание, а имаше и начин да удължи насладата си, да увеличи удоволствието си с нея.

— Не е много късно — изрече той.

— Късно за какво?

Накъсаният й дъх погали бузата му.

— За това, което предложих. Брак между нас. Дом за Хю, а ние да управляваме земите вместо него. Това е съвършен план, Мария. Няма нужда да тъне в пепел пред нас, макар че ти беше омърсена.

— Ти още ли искаш да се ожениш за мене?

Той се запита дали собственото му лице издава желанието му толкова силно, колкото нейното бе направило това преди малко. Мария гледаше към земята, навела глава от срам.

— Не може да ме искаш сега. Не и след това, което той ми причини.

— Ще ти покажа какво мога и какво не мога.

Той я притегли грубо в прегръдките си и впи устни в нейните.

За един миг тя беше негова, само негова, макар че стоеше неподвижна и замръзнала в ръцете му. Но после започна да се бори с яростта на поставен натясно див звяр.

— Лъжеш! Нищо не се е променило помежду ни! — изрева той, когато тя отскочи от него, разпалвайки болката от отхвърлянето, докато не остана нищо друго, освен наранена гордост. Боже господи…, за момент почти беше изпаднал отново под властта на магията й. — Ако се беше борила със саксонеца толкова решително, съмнявам се, че той щеше да получи насладата си тази нощ. Много добре. Щом няма сделка с мене, значи няма сделка и с него.

Тя беше отскочила мигновено от него, обгърнала с ръце раменете си, сякаш за да се предпази от удар, трепереща и бледа в полумрака.

— Не мога да те целуна, не и сега — изрече тя накъсано и с мъка. — Неговото докосване… това, което ми направи… Гилбърт, страхувам се, че заради това не мога да понеса допира на друг мъж.

Той изпусна дъха, който не беше забелязал, че задържа от толкова време, и непознат срам го загриза заради постъпката му. Сладка лъжкиня… или истинска жертва? Сам беше виждал жени, изнасилени по време на война, как избират да се отровят или да си прережат вените, отколкото отново да легнат с мъж. Боже господи… ами ако тя се самоубие, преди да е имал възможността да се наслади на тялото й, както беше си мечтал толкова много години?

— Нали няма да се самоубиеш? — запита той.

— Не — каза тя. — О, не.

Стоеше трепереща в мрачината; а той беше сигурен само в едно: никога вече не можеше да й вярва.

— Ако се оженим, ще държа на съпружеските си права — предупреди я той.

— Знам, сигурна съм.

— Но бих предпочел да не те насилвам, както той е направил, макар че ще го сторя, ако трябва.

— Искам само малка отсрочка — каза тя. — Нека отец Бруно да обяви годежа. Дотогава сигурно ще преодолея това странно отвращение.

Обявяването на годежа — седмици, може би един-два месеца най-много. Нищо време за мъж, чакал години наред.

— И дотогава няма да има съмнение — добави тя.

— Съмнение за какво?

— Ами за бебе, разбира се. Ако удовлетворим нашата… нашата страст сега и се появи дете, никога няма да бъдеш сигурен кой е бащата.

Не беше помислил за това, макар че мисълта да направи дете на Мария накара тялото му да изтръпне. Ако е заченала копеле от тоя саксонски негодник, ще го изтръгне от утробата й и ще го хвърли в чисто новия ров, който щяха да изкопаят.

— Ще почакаме — съгласи се той.

— И наказанието на Ротгар остава в моите ръце.

— В разумни граници — отвърна той, с отново събудена предпазливост. Мария изглеждаше твърде загрижена за саксонеца. — Той очаква Хю да изпълни своята част от сделката. Трябва да се съгласиш, че чакането няма нужда да бъде приятно.

Тя кимна само веднъж, с къс и решителен жест.

— Съгласна съм. Ще се оженим. Ето моя залог, за да запечатаме сделката.

Така бързо, че той не успя да реагира, тя се прилепи към скръстените му ръце, положи лека като перо целувка на бузата му и се извърна рязко към огъня, цялата разтреперана.

Много доволен от целувката, той положи покровителствено ръка на рамото й, но тя се сви. Много добре. Можеше да бъде великодушен в победата си. Реши да й даде малко време да остане сама, докато той се оправи с неразборията отвън.

— Мария — изрече с предупредителен глас, докато прекрачваше прага, — ще те наблюдавам отблизо.

Слънчев лъч я озари.

— Не бих очаквала нещо по-малко от съпруга си — изрече, без да се обръща да го погледне.

Всеки мъж би изпитал въодушевление, че е получил клетва за вярност от желаната жена. Но съмнението не преставаше да гложди душата на Гилбърт, не секваше досадното чувство, че тя по някакъв начин е успяла пак да го надхитри.

Дори животът му да зависеше от това, той не би могъл да обясни защо, но реши да наблюдава много внимателно всичко, което тя прави, всеки неин ход, свързан с Ротгар от Лангуолд.

14

Мария стоеше на прага на колибата, правейки се, че наблюдава с интерес приготовленията за завръщането в Лангуолд, докато всъщност хвърляше скрити погледи към Ротгар. Забеляза, че оръженосците бяха намерили захвърлената й мантия и бяха направили груба носилка за Стивън. Платът едва издържаше тежестта му; макар че мъжете бяха изпънали подплатената с кожи коприна, обезобразеният крак на Стивън стигаше до края, а здравият висеше и се влачеше по земята. Въпреки студа по брадите на носачите беше избила пот от усилието да крепят отпуснатото му тяло.

— Може би ако свалите бронята му, ще ви е по-леко — предложи Мария и думите й бяха посрещнати от единогласно „да“.

— Всички коне, без един, са ранени и трябва да се лекуват, преди отново да станат годни за езда — каза един от оръженосците. — Затова натоварихме Робърт на кобилата ви, милейди. Тези английски дяволи използват копия, които не могат да се изтеглят. Не можем да го оставим тук на милостта на лешоядите.

— Добре си направил — каза Мария.

Притисна длани на раменете си, за да се запази от хапещия вятър, претърсвайки с жаден поглед поляната с надежда да зърне Ротгар. Видя го близо до дърветата — Гилбърт никак не си губеше времето. В краткия промеждутък, докато тя се беше свестявала в колибата, той беше заповядал да затъкнат устата на Ротгар и да вържат ръцете му. Но само ако Гилбърт наредеше да метнат чувал на главата му, би скрил жизнената сила, светеща в очите на Ротгар.

О, как копнееше тя да потъне в погледа му, как жадуваше за допира му, за смеха му, да чуе успокояващия му глас да й казва, че добре е изиграла ролята си… Замоли се дано той да се разсмее, когато му каже, че се е съгласила да се омъжи за Гилбърт. В края на краищата беше й казал да прави каквото е нужно.

Сви вежди, дочувайки звуците, които долитаха от Стивън. Освен болката, предизвикана от повдигането на набързо пригодената

носилка, сега той сигурно страдаше още повече поради тромавостта на носачите, докато пръстите на оръженосците дърпаха закопчалките на бронята и неумели ръце го обръщаха насам-натам, за да го освободят от тежкия метал.

И другите звуци и гледки не бяха кой знае колко по-приятни. Само Дънстън като че ли се беше отървал без никакво сериозно нараняване. Конете на Гилбърт и Стивън бяха мъртви — отчайваща загуба. Раната на Робърт го беше осакатила почти толкова зле, колкото и Стивън с отсечения му крак. Другите оръженосци бяха малко по-добре, но кой знае колко бяха уплашени от това внезапно нападение?

А колко повече щяха да пострадат, ако Ротгар не беше предупредил хората й и не беше размахал брадвата си в тяхна защита?

Целият епизод й напомняше фаталната схватка, при която беше пострадал Хю, припомняше й колко са безпомощни срещу превъзхождащите ги по брой англичани, ако те решат да се обединят. Леката рана на врата на Гилбърт, въпреки че кръвта обилно бликаше от нея, беше по-скоро повърхностно одраскване.

А пък — както беше признала и на Ротгар — какво щеше да прави без Гилбърт? Сравнително доброто му състояние означаваше, че разполага само с трима рицари — Гилбърт, Дънстън и Уолтър, който, както обикновено, беше останал в имението, за да наблюдава Хю, — с които да защитава Лангуолд от мародери. Какво щеше да стане, ако Уилям прати вест от Нормандия и поиска отряда рицари, които Хю беше длъжен да осигури? Мария отърси от ума си притесненията. Хю и Ротгар бяха живи. Тя беше жива. Щяха да надделеят.

О, само да възседнеше отново кобилата си и силните ръце на Ротгар да я прегърнат! Блуждаещите й мисли се спряха на тази картина и тя потрепери от усилието да остане на място, макар че така копнееше да изтича към Ротгар.

Гилбърт я забеляза, че потрепва. Дънстън беше отстъпил коня си на по-старшия рицар и Гилбърт се метна на седлото с обичайното си нехайно майсторство, хвърляйки към нея разсеян собственически поглед, докато надзираваше как се грижат за Стивън. Усмихна й се, когато я видя, че трепери, и потупа задницата на коня.

— Можеш да яздиш зад мене. Ще бъда щастлив да споделя топлината си с тебе, за да не чувстваш липсата на мантията.

Умът й затърси мигновен отговор.

— Тази сутрин ми е толкова зле, че не мога да яздя.

Съжалявам, Ротгар — изстена тя мислено, хвърляйки поглед към него, за да види дали се е обидил от думите й.

Изражението на Гилбърт се промени и от похотливо стана подозрително, когато очите му проследиха посоката на погледа й.

— Мисля, че много се заглеждаш в човек, който така зле те е наранил.

Краката й заплашваха да се огънат под нея и умът й моментално измисли още една лъжа, за да успокои Гилбърт.

— Планирам отмъщението си, Гилбърт. А охканията на Стивън ме подсетиха, че саксонецът има наметало. Парче мръсна вълна, но е все нещо срещу студа. Когато свалите бронята, на Стивън ще му стане много студено.

Един поглед към треперещото тяло на Стивън потвърди нуждата от покривало. Макар че зъбите му тракаха от студ, струйките пот по кожата му моментално ставаха восъчнобели.

Гилбърт поклати глава.

— Съмнявам се, че ще понесе пътуването до Лангуолд. В гроба ще му бъде далеч по-студено. Може да свикне дотогава.

— Ще ти донеса наметалото.

— Нека сама да си го взема.

— Няма да се доближаваш до него, Мария.

Конят на Гилбърт го отнесе до Ротгар. С ловко, изпитано движение на добре обучен нормански рицар Гилбърт измъкна меча си. За миг го задържа над главата му и присви подигравателно устни, докато слънчевите лъчи образуваха ореол около святкащото оръжие, но преди Мария да успее да извика или да вдигне възпираща ръка, мечът се спусна към незащитения врат на Ротгар.

Наметалото се сцепи. Нито капчица кръв не изби по кожата под него. Нито звук не излезе от запушената с парцал уста на Ротгар. Очите му останаха широко отворени и немигащи.

— Имаш… имаш лека ръка с меча, сър Гилбърт — изрече с дрезгав глас Мария.

Обви едната си ръка около врата на коня, правейки се, че гали животното, докато всъщност търсеше опора в него, за да се задържи под внезапния прилив на облекчение, който заплашваше да я извади от равновесие.

— Когато трябва — и Гилбърт размаха меча така, сякаш беше продължение на ръката му, уви около него гънките на наметалото на Ротгар и го дръпна към себе си. Тръсна ръка и наметалото увисна на върха на меча. — Виждаш ли какво мога, саксонецо? Ако не намериш златото, което обеща, ще ти набода сърцето на меча си и ще го поднеса на дамата ето така.

Двамата се гледаха яростно. Мария потърси начин да намали напрежението, набиращо се около тях. Дръпна наметалото от меча на Гилбърт и го разгъна пред себе си. Долови в него мириса на Ротгар, който я обгърна с безмълвната си мощ и й даде сили отново да се обърне към Гилбърт.

— Би ли размахал меча си заради по-миролюбиви причини и да ми отрежеш две тесни ивици…, милорд?

Ротгар премига.

Гилбърт като че ли не забеляза, че тя едва не се задави от любезните си думи, и с наперени, самоуверени движения отряза две парчета от наметалото. Също така лесно би могъл и да отдели главата на Ротгар от раменете му. Стори й се разумно да отклони вниманието на рицаря от Ротгар. Надяваше се той да я разбере, когато се дръпна от него, без да го погледне. Не можеше да рискува. Нежен поглед, лека усмивка — всяко нещо би могло да предизвика Гилбърт.

Видя го как хвърля любопитен поглед към ивиците, които тя отдели от наметалото.

— За краката ми — обясни Мария.

Щом се отдалечи достатъчно от Ротгар, се наведе да увие стъпалата си.

— Не можеш да вървиш. Ще яздиш при мене.

Оръженосците, привършили със свалянето на бронята, пак се заеха да товарят Стивън на носилката. Болезнените му викове, вече доста по-слаби, улесниха още една лъжа.

— Моята болка бледнее в сравнение с неговата, Гилбърт. Трябва да вървя до Стивън, за да държа ръката му. Ходенето ще ме стопли.

Тя побърза да увие краката си, радвайки се, че работата с ивиците плат ще прикрие тръпките на отвращение, които я обземаха при мисълта да се притисне плътно до Гилбърт и ръцете му да я обгърнат така, както Ротгар я беше прегръщал съвсем неотдавна.

Зае се да подпъхва около Стивън краищата на наметалото. Когато свърши, Гилбърт се приближи отново към нея и пъхна в ръката й края на една верига. Тя погледна към нея и видя, че другият й край е увит около врата на Ротгар. И сега не се осмели да вдигне очи към лицето му, за да не издаде истинските си чувства.

— Тъй като трябва да вървиш заради него, помислих, че ще ти бъде приятно да го водиш като скопен козел, какъвто всъщност е, скъпа — каза Гилбърт. — Аз ще яздя начело. Следвай ме.

Бледото слънце, все още отказващо да отпусне на земята дори слаб лъч пролетна топлинка, стоеше като забулено на небето. Внезапно усетила липсата на защита против студа, Мария потрепери с цялото си тяло, питайки се как ще издържи дългия път до Лангуолд, водейки годеника си на верига, докато в същото време върви подир своя бъдещ съпруг, който предвожда бавно вървящото шествие.

А и беше обещала да държи ръката на Стивън, да го успокоява. Ранените мъже понякога ставаха ужасно романтични. Но за щастие Стивън беше изпаднал в безсъзнание поради силните болки и загубата на кръв. Иначе, като се вземеше предвид какво беше станало дотук, нямаше да се изненада, ако се чуеше да обещава да се омъжи за още един упорит мъж, преди слънцето да залезе над Лангуолд.

Гилбърт нямаше търпение да стигне в Лангуолд колкото може по-скоро. С преувеличена загриженост подвикна и плесна с ръка коляното си.

— Щях да забравя — изрече, докато се ровеше в кесията си. — Донесох това по погрешка, но може да свърши работа. Може Стивън или Робърт да се почувстват по-добре от малко лекарство, а?

Шишенцето с отварата на Хю се люлееше между пръстите му.

Той го въртеше така, сякаш почти никак не тежи, и това напомни на Мария колко малко всъщност беше останало от лекарството. На Стивън без съмнение нямаше защо да се дава; Робърт можеше да се възползва от успокояващото му действие, но после щеше да моли за още и съвсем да пресуши шишенцето. Макар и със свито от вина сърце, тя нямаше да даде нито капка — ни на Робърт, ни на Стивън.

Нямаше и да позволи на Гилбърт да забележи колко е разтревожена.

— Не мисля — изрече тя, поклащайки глава със съжаление. — Това гони демони от главата, не вади стрели от задника. А и няма да

помогне на Стивън да му израсне нов крак.

И докато Гилбърт мислеше над думите й, тя грабна шишенцето от ръката му и го пъхна дълбоко в кесията, висяща на пояса й.

Преклони глава пред бога, съзнавайки, че горещи вълни от срам обливат лицето и. В каква жена се беше превърнала, да съчинява небивалици и да отказва облекчаващо болките лекарство на страдащи мъже?

Скърцайки със зъби, хванала ръката на един припаднал мъж, държейки с другата веригата, увита около врата на Ротгар, тя тръгна към Лангуолд.

Хю притисна ръка към главата си с надеждата да прогони демоните, които беснееха вътре. Веднъж, преди много години, неговият оръженосец беше събрал камъни, за да облицова издълбано в земята огнище, обяснявайки, че таралеж, опечен по такъв начин, е толкова сочен, та човек би склонил да се откаже от свинското.

Оръженосецът не се беше съобразил с влагата, заключена в речните камъни, които съвсем небрежно беше подбрал. Хю и другите рицари, ужасно развеселени, наблюдаваха как загретите камъни се нацепват на остри игли, отрязвайки единия пръст на оръженосеца, което той напълно си беше заслужил, заради това, че ги бавеше с яденето, и как пробождат вече мъртвия таралеж така, сякаш от кожата му щръкват допълнителни игли. „Какво оръжие могат да станат тези камъни“, шепнеха помежду си рицарите, съзнавайки, че е почти невъзможно да впрегнат подобна сила и да я подчинят на волята си.

Днес главата на Хю спокойно би могла да бъде един от тези цепещи се камъни. Но тя беше тук и нежните й, хладни ръце го докосваха и успокояваха, нехаейки, че главата му може да се сцепи и да нарани пръстите й.

— Няма нищо — шепнеше тя. — Няма нищо.

Там, където го докоснеше, болката внезапно намаляваше, без да изчезва съвсем, но някак отслабена, сякаш скрила се в пукнатина на огромния камък, какъвто представляваше главата му, само чакаща отново да завоюва територията си. Той притисна глава към тази нежна мекота, закривайки очи от случайните слънчеви лъчи, запушвайки уши

за всичко, с изключение на нежния й шепот, колкото и безсмислени думи да редеше тя.

— Гилбърт взе шишенцето. Известно време ми се струваше, че няма да имаш нужда от него. Мария не ми вярва. Аз също знам да лекувам, абатисата ме научи. Мисля, че това е опиум. Болката, която усещаш сега, е защото ти липсва лекарството, а не от раната.

Гласът й звучеше странно, сякаш езикът й изпитваше трудности при изричането на норманските думи.

— Няма нищо.

Тя притисна чашата към устните му и водата се разля по лицето му, намокряйки роклята й.

Кога за последен път беше пил вода? Вдигнал трепереща та си ръка, за да хване чашата, Хю загълта жадно водата. Тя я откъсна от хватката му с такава лекота, все една птица бе сграбчила чашата в ноктите си.

— Жаждата ти ще се усили. Това е добър признак. Ще получиш спазми в стомаха, ако пиеш прекалено много наведнъж. Но въпреки това скоро ще те връхлетят ужасни болки; трябва да бъдеш подготвен. Може да стане нужда да викна няколко мъже. Няма да те оставя.

Той притисна глава към корема й. Тя го прегърна и го залюля. Успокояващият й шепот се разля над него.

— Мисля, че става нещо. Гилбърт не бива да знае. Трябва да кажем, че болката ти е от раната. Скоро ще трябва напълно да се свестиш.

— Жълта… — успя да изохка Хю. — Жълта коса върху мене. Жено.

— Ейдит — прошепна тя.

И копринения водопад на косата й го заслони от всичко, освен от ниските, почти приспивни звуци, когато тя се наведе над него и с ръце и глас започна да отпъжда болката му.

15

Отново го събуди: миризмата на добитък, дращенето на сеното по лицето му, споменът за собствените му думи. Когато престанеш да идваш при мене, ще знам, че си се обърнала към Гилбърт. И както всеки път, Ротгар пропъди съня с вик на неверие, измъчван от спомена за една нощ сладък, съвършен, безумен екстаз, само за да се намери с широко отворени очи, измъчван от мисълта за хладнокръвното предателство на Мария.

Преди десет нощи тя трябваше да дойде при него. За първата нощ я беше извинил, за втората също. Цели десет черни, унизителни, смразяващи нощи той беше чакал, преди да осъзнае с болезнена яснота, че тя изобщо няма намерение да дойде.

Тя явно беше размислила в светлината на деня — не, в полумрака на колибата на дървосекача. Защо да се обвързва с него, лишения от оръжие, с изключение на ума, когато Гилбърт Криспин предлагаше силната си норманска ръка? Само да бе могъл тогава да се превърне на паяк и да подслуша разговора между Гилбърт и Мария в колибата. Когато рицарят беше излязъл оттам сам и ядосан, Ротгар бе почувствал твърда увереност, че планът им е проработил, сигурен, че тя е успяла да го манипулира, горд с нея, дори смеейки се вътрешно при следващите й думи, когато се бе обърнала към Гилбърт с „милорд“.

Вече не му беше до смях. Тя беше нарекла Гилбърт „милорд“, свой господар, и повече не беше погледнала Ротгар от Лангуолд, не го беше удостоила с омайното си присъствие.

Стените на обора още ехтяха от вика, с който се събуди. Отпусна се на купчината сено, където спеше. Само животните наоколо помръднаха леко уши при шумния му изблик; само гъмжащите в сеното паразити бяха обезпокоени от въртенето му. Подобно на всичкия добитък на Лангуолд, и той беше удостоен с място в обора, а ако решеше да прекара часовете за сън обзет от мечти и измъчван от мисълта за собствената си глупост, нямаше кой да му се възпротиви.

Поне тази нощ беше спал повече от достатъчно. Слънцето нямаше скоро да отвори окото си, но тук-там някоя птичка вече процвърчаваше, за да оповести началото на новия ден.

А може би съдбата му се надсмиваше. Съблазнен от една магьосница, така че дори насън самата мисъл за нея го караше да пулсира и да изгаря от жажда. Съблазнен от спомена за лъжите, които канеха от медените й устни, така омагьосан, че една част от него все още таеше надежда, че нещо й е пречило да дойде през всяка от тези безбройни и безкрайни нощи, че наистина ще му обясни всичко.

Не. Десет дълги нощи бяха прекалено много. Прошепнатите им планове как да заблуждават Гилбърт не бяха нищо друго, освен илюзия, толкова несъществуващи, колкото и синът, който тя бе обещала да му роди. Десет нощи той беше гнил тук, в обора, очаквайки обясненията й, докато тя не правеше нищо друго, освен да седи край обсебения си от демони брат. Жена, склонна да намери един миг, за да остане насаме с него, би могла да го направи много пъти досега; жена с нейния авторитет би могла просто да нареди да й го доведат за разговор насаме. Или за още една баня вместо вмирисаната на конска пот помия, която беше получил, за да отмие от кожата си поне малко от кръвта на нападателите. Или, по-вероятно, за наказание. Или може би тези очаквания си бяха достатъчно наказание. Дали църквата някога щеше да измисли подобно унижение за онези, които се сдружаваха с разни магьосници?

Предупредителното конско изпръхтяване, последвано от приглушеното тупане на стъпки, прокрадващи се по пръстения под, отклони вниманието му. Без да обръща внимание на безпомощното си състояние, дължащо се на оковите, той бавно се надигна, внимавайки да не дрънчи с железата, и се подпря на стената.

— Ротгар?

Не разпозна ниския гърлен глас, затова не каза нищо.

— Милорд? — повика го друг, по-близо до него.

Напомни му на друг глас, друга нощ, в другия край на двора, в кокошарника, още едно унижение, измислено от Мария.

— Брит? — прошепна Ротгар.

— Без имена, милорд — чу се отговор и една сянка пропълзя в тъмния обор, бързайки да стигне до него. — Макар да сме тук с тъмни

цели, можем да го обърнем и към добро. Положете си веригите на земята. Ще ги пресека с брадва.

— И със сигурност ще ме усмъртиш — измърмори Ротгар. — Не вярвам и на собствените си ръце в тая тъмнина.

Все пак простря веригите си на пода, извивайки горната част на тялото си колкото можеше повече, и направи гримаса, когато въздухът рязко се разтвори и звукът от рязкото спускане на брадвата процепи тишината.

— Мамка му!

Брадвата, твърде тъпа за тази цел, успя само да зарови и веригата, и главата му в отъпканата пръст.

— Изправете се, пак ще опитам, милорд.

— Не, Брит — каза Ротгар и една надежда, която едва се осмеляваше да си признае, надигна глава у него. Отсъствието на Мария го убеждаваше, че тя няма нужда от него; защо да не се възползва от тази възможност? — Донеси камък. Можем да сложим веригите на него и брадвата да има какво да захапе.

Когато Брит отиде да търси подходящ камък, Ротгар се заслуша в уж невинните протестни действия, които тихомълком се разиграваха в обора. Някой извеждаше охранените бойни коне от яслите и ги пускаше свободно в двора с тупване по задниците, независимо че можеше да си счупят някой крак в тъмното. Една кофа тупна на пода. Нечии ръце ограбваха млякото на кравата, а после едно плисване оповести разливането му. Шумолене, последвано от раздиране на плат, намекваше, че ножове разрязват чували със зърно. Глупаци! Нима не виждаха, че ограбването на норманите означаваше, че самите те и животните им ще бъдат лишени от храна точно сега, без зимата още да е отминала докрай?

Брит, превил се под тежестта на камъка, долови гневното ръмжене на Ротгар.

— Махни го — нареди Ротгар. — Изчезвайте всички, веднага.

— Но, милорд…

— Вън! — изрева Ротгар толкова силно, колкото прецени, че може да си позволи. — Мислите ли, че ще се съюзя с шепа безумни негодници като вас? Не помните ли нищо от това, което ви обяснявах в двора на имението?

— Но ние нямаме избор! Принудени сме да правим това, милорд…

— Вече… не съм… вашият лорд. — Ротгар едва измъкваше от себе си думите. Пое си дъх, дълбоко, накъсано, прокара ръка по лицето си. — Вашият лорд лежи в леглото си със своята лейди под покрива на имението.

— Но ти си Ротгар от Лангуолд — протестира Брит.

— Да, това съм — съгласи се Ротгар и внезапно спокойствие се разля из него.

Беше Ротгар от Лангуолд и, боже господи, щеше да бъде Ротгар от Лангуолд. Трябваше да забрави главозамайващите мечти да запази Мария за себе си. Отговорността на лорда беше преди всичко към неговия народ. Може да не беше успял да спече ли жената, може да не беше вече в състояние да владее земите си, но щеше да се погрижи тези дебелоглави, слабоумни селяни да доживеят да видят техните синове да израстват високи и здрави. Никакви мъчения, никакви магии не можеха да го привържат по-силно към каузата на норманите.

— Тези вредителства трябва да престанат, Брит — продължи той вече с по-мек глас. — Нападението в гората беше сериозна грешка. Можеше да убиете лейди Мария.

— Потърси другаде, ако искаш да намериш копелетата, които са постъпили като последните страхливци — настоя упорито Брит. — Хората от Лангуолд нямат нищо общо с това. Ти едва наскоро си дойде тук, Ротгар. Подобни предателства и измами идват само от норманите, нямаш си представа.

Ротгар въздъхна. Брит беше потвърдил подозренията му, че саксонци не са участвали в горското нападение. Реши да не говори повече за това.

— Вече съм с норманите и вие трябва да сторите същото. Брит изсумтя презрително и раздрънка веригите на Ротгар.

— Виждам колко ценят подкрепата ти. По-добре се разправяй с тях като нас. Поне могат да се спечелят някакви пари.

След това загадъчно твърдение селяните се изпариха в предутринната дрезгавина. Странните думи на Брит увиснаха като лека мъглица във въздуха. Ротгар се излегна в сеното и реши да се престори, че спи, когато произшествията от тази нощ излязат наяве. Мария можеше да го извика да дава обяснения. Тръпка на вълнение

пролази по гръбнака му при мисълта, че би могъл отново да я види. Прогони я, предвиждайки как тя може да му се подиграе, да го дразни с плановете, които си бе мислил, че двамата ще кроят заедно.

Но щеше да й покаже, че поне той има намерение да удържи на думата си. Щеше да се погрижи замъкът на Хю да бъде построен.

Щеше да се помъчи с всички сили да не вижда триумфа в очите й, когато я помоли да му позволи да помага на селяните в строежа на замъка, ускорявайки с това окончателното отчуждаване на собствените му земи. Тя нямаше да се изненада, в това беше сигурен; нима не го тласкаше в тази посока още от самото начало?

Огромни количества лангуолдско пиво всяка вечер намираха пътя си към стомасите на норманите. Стивън, който беше на прага на смъртта, и Робърт, чийто стомах беше станал много слаб сред раняването, вече не участваха във всекидневното напиване, но количествата изпито пиво не намаляваха, въпреки че сега броят на надигащите меховете мъже беше намалял с двама. Ако не друго, най-малкото мрачното настроение, тегнещо над опушената зала на имението Лангуолд, като че ли увеличаваха жаждата на здравите мъже.

Мария би могла да се оплаче, че опиянените от пивото мъже не са толкова бдителни. Но напротив, тя усети, че пак така е обект на неотстъпното наблюдение, което беше наредила с оглед на Ейдит. Независимо колко пиво се изпиваше, нечие бдително око — на оръженосец, на паж, а най-често на самия Гилбърт — я следеше из целия Лангуолд така сигурно, както отсеченият крак на Стивън го приковаваше на сламеника пред огъня.

Тази сутрин, единадесетата след прекрасната й нощ с Ротгар, не обещаваше промяна в досегашното състояние, никаква възможност да му обясни поведението си, защото норманите вече бяха започнали да се разсънват.

Обилната консумация на пиво както изглежда налагаше изискванията си на тялото и когато зората започна да просветлява в небето, мъжете се надигаха от топлите си легла, за да отговорят на повика на неотложната нужда. Скрита зад тънката преграда на стенния килим, тя чуваше как се разсънват: приглушени стенания, шумно изпуснат въздух, нокти, дращещи по космата кожа, и шумни прозевки.

Остър вик процепи утринните шумове:

— Конете! На двора са! Оборът е опустошен!

Ротгар!

Поредната пречка, която Филип ще прошепне на ухото на Уилям.

Омотана плътно в завивката си от вълчи кожи, Мария надникна през процепа между килима и стената. Мъжете подскачаха на един крак, нахлузвайки панталоните си, и бързаха да грабнат оръжията. Уолтър, чийто вик бе предизвикал суматохата, ги караше да бързат колкото могат. Залата закънтя от виковете им — може би за не повече от един-два мига, — но скоро там останаха само двамата ранени, Стивън и Робърт.

За първи път, откакто се беше върнала от колибата на дървосекача, тя се намери сама и ненаблюдавана.

Проклинайки мрачината на тясната си ниша, Мария посегна към ризата и роклята и ги нахлузи през главата. Нямаше време да слага панталони. Напъха крака в чехлите, потърси куката на стената, където окачваше наметалото, с което беше заменила повредената си изящна мантия. Ротгар лежеше окован в същия този обор, за който Уолтър беше вдигнал тревога. Може би пакостите бяха част от план за неговото освобождаване; може би той лежеше мъртъв, с череп, разцепен от същия невидим нападател, който беше разбил главата на Хю, или от бандата, която се беше опитала да ги убие на поляната пред колибата.

— Моля те, не го оставяй да умре — замоли се тя. — Не и преди да му обясня защо толкова дълго не идвах при него.

Не и преди да му кажа, че го обичам.

Осъзнавайки това, тя се закова на място. Притисна се до стената, избягвайки блесналия от треската поглед на Робърт. Още я душеше вина, задето му бе отказала малка доза от лекарството на Хю; нямаше да се изненада, ако господ я накажеше, позволявайки на Робърт да прочете чувствата й по лицето и да вдигне тревога, да изкрещи пред целия свят, че тя иска да избяга, за да отиде при възлюбения си.

Мария обичаше Ротгар от Лангуолд. Невъздържан смях се надигна в гърлото й.

Достойнството му пред лицето на всичко случило се. Изгарящата любов, която и двамата изпитваха към това място, наречено Лангуолд. Загрижеността му за неговия народ, страстта му към нея, доверието му

в нея. Ръката й тръпнеше от спомена за момента, когато той се беше изправил пред своите селяни редом с нея. Беше й казал, че е силна, беше показал такова доверие в нея, каквото никоя жена не би очаквала от мъж. И допирът му изпълваше кръвта й с огън, какъвто тя никога не се бе осмелявала да си представи. Ако онези, които бяха опустошили обора, го бяха освободили, тя щеше да се погрижи да излекува Хю и после щеше да тръгне да го търси. Ако беше загинал в обора, и с нея щеше да стане същото.

— Лейди Мария.

Една тънка ръка със стоманена хватка спря безумния й бяг към мястото, където се намираше Ротгар. Мария извика в знак на протест.

— Тихо, милейди — прошепна гласът и ръката я придърпа в сянката.

Очите на Мария се разшириха в изненада.

— Ейдит! Точно сега ли намери…

— Сега е моментът. Напоследък сър Гилбърт следи всяка ваша стъпка.

Мария почувства срам пред многозначителния, но необвиняващ поглед на Ейдит. Щом тя самата се огъваше под тежестта на подобно следене само от няколко дни, как се беше справяла Ейдит през всичките тези месеци? Дължеше на съпругата на Хю поне един миг от времето си, макар че кръвта й гореше от стремеж да продължи напред, да тича, докато стигне до Ротгар. Сякаш усещайки нетърпението й, Ейдит й пусна ръката.

— Лекарството на Хю — каза Ейдит без излишни думи, оглеждайки се наоколо, сякаш се страхуваше да не я чуят. — Отдавна е време да престанем да му го даваме.

— Но магьосникът ми каза да изразходвам цялото шишенце. Остава още малко. Трябва да вървя, Ейдит.

Ейдит нетърпеливо поклати глава и възпря Мария с леко докосване.

— Знам какво му трябва, милейди. Разпознавам признаците. Умът на Хю се е върнал, но лекарството притъпява болките му. Трябва да бъде отбит, също като дете, което плаче за гърдата на майка си — болезнено, но необходимо.

— Откъде знаеш такива неща?

Мария изгледа Ейдит с подозрение. Толкова сериозно ли беше подценила интелигентността на тази жена?

— Научих това в манастира, точно както научих да говоря и вашия език — каза Ейдит, вдигайки леко рамене. — Абатисата избра мене да усвоя познанията й за лечителското изкуство. Почти бях завършила обучението си, когато Ротгар ме отвлече.

Леко петно върху ореола на нейния саксонски рицар, но самата Ейдит го разсея.

— Отначало не бях съгласна, но сега вече е друго.

— Обясни ми какво трябва да направим, докато вървим — каза Мария, подчинявайки се на импулса, който я тласкаше към Ротгар.

Ейдит, задъхана от усилието да не изостава от бързите крачки на Мария, докато в същото време й обяснява, каза, че дозата постепенно трябва да се намали, стражите трябва непрекъснато да внимават Хю да не се самонарани, да му се дава много вино, разредено с вода, и вкусни неща за ядене, за да задоволяват апетита му и той да не си иска лекарството.

— Трябва да спра да си поема дъх, милейди — изпъшка Ейдит, облягайки се на стената. Мария изхъмка нетърпеливо. Ейдит прехапа устни. — Има едно растение. Настойка от листата му ще намали огъня, който ще гори в кръвта му.

— Можеш ли да намериш сега това растение? Снегът още покрива земята.

— Монахините сигурно имат запаси от него в манастира. Мога да взема назаем и да им набера през пролетта.

— Значи трябва да излезеш извън имението и да идеш там, където си била толкова щастлива — каза Мария. Ейдит кимна. Мария спря за миг, за да размисли, да прецени ситуацията. — Мога ли да ти вярвам, че ще се върнеш?

— Сега това е моят дом — каза саксонката с достойнство, което се процеждаше от всяка нейна дума.

Само да можеше да се довери на Ейдит! О, каква радост, какво успокоение беше да споделя загрижеността за Хю с още някого! Но студеният плисък на действителността в миг вледени сетивата й.

— Ще кажеш ли на монахините какво е истинското състояние на Хю?

— Не.

Това не беше ли изречено с твърде голяма готовност? Тя нямаше време да размисля.

— Гилбърт ще се усъмни, ако те изпусна от поглед.

Ейдит се изчерви.

— Сър Гилбърт обеща лично да ме съпровожда, ако реша да изляза на чист въздух. Съмнявам се, че ще разбере за какво точно са лекарствата. Но бих предпочела някой друг от вашите хора да ме придружава. Сър Гилбърт ме плаши.

Мария твърде добре познаваше това чувство, но не се решаваше да го сподели с Ейдит. Страхът й от Гилбърт като че ли увеличаваше страха й за Ротгар; тя отново тръгна напред, увличайки Ейдит със себе си, и двете забързаха през дългата зала на имението.

— Вземи Уолтър със себе си. Гилбърт няма да заподозре нищо, а аз вярвам, че Уолтър ще има грижата да се върнеш при нас.

— Но вие не ми вярвате — беше горчивият отговор на Ейдит. Мария спря нерешително.

— Уолтър има моето доверие. Много години се е бил заедно с баща ми, а после дойде с нас, за да се бие редом с Хю, точно когато брат ми се беше отчаял, че не може да намери почтени мъже да му пазят гърба. Ако Уолтър не те наблюдава, можеш да издадеш нещо пред монахините. Как да обяснявам, когато цяла армия монахини се яви в Лангуолд и настоява да те върна при тях?

Ейдит впи очи в пода.

Тонът на Мария стана по-мек, макар че й се искаше да крещи против това забавяне.

— Нека започнем да си вярваме една на друга, Ейдит. Да, ще започнем да намаляваме дозата на Хю. Никой няма да знае, само ти и аз ще споделяме с Фен бремето на грижите за Хю. Понеже силите ни много намаляха, мъжете искат да вършат повече мъжки работи. Така подобрението на Хю ще бъде известно само на нас.

Ейдит отново кимна и лицето й сякаш просия.

— Това е за добро. И най-вече, трябва да държим в тайна оздравяването на Хю. Страх ме е какво може да стане с него, докато е още толкова безпомощен, ако някой от вашите хора разбере, че умът му се е възвърнал.

— Можем да се доверим на Уолтър.

— Има нещо в него, на което малкият Фен не вярва. Както и аз. И той е норманин.

— И аз също.

— Но вие сте сестрата на Хю.

— Да, аз съм му сестра. Трябва да наглеждам имотите му, докато той отново бъде в състояние сам да го върши.

Изгаряше я неудържимо желание да види Ротгар и затова не осъзнаваше, че последният саботаж в обора на Лангуолд говореше за бунт против Хю. Сякаш за да събуди чувството й за отговорност, стенанието на Стивън отекна под сводовете на празната зала. Стремежът да се озове колкото може по-скоро при Ротгар трябваше да отстъпи пред изискванията на Лангуолд, пред нуждите на рицарите на Хю. Сърцето й се заблъска бурно в гърдите, когато спря пред вратата, за да изпълни задълженията си, преди да последва пътищата на сърцето си.

— Ейдит, знаеш ли как да облекчиш страданията на Стивън?

— Има някои неща, които мога да опитам. Нищо не е сигурно.

— И на Робърт. Жълта гной се отцежда от раната му, месото около нея е зачервено и горещо на пипане.

— Знам една настойка, която може да помогне — сви вежди Ейдит. — Забелязах, че и сър Гилбърт има рана на врата.

Мария вдигна рамене. Гилбърт настояваше тя да се грижи за ранените, въпреки че нямаше нужните умения.

— Нищо от това, което правя, като че ли не ускорява оздравяването му.

— Може би оръжието, което е причинило раната, е било потопено в отрова. Има настойки, които могат да извлекат отровата. — Ейдит си пое дълбоко дъх, сякаш да си придаде сили за това, което се канеше да изрече. — Има и билки, които успокояват и подсилват кръвта. Когато рана се наложи с такава билка, човекът става сънлив и може да не забележи всичко, което става наоколо му. Ако билката се прилага повече време… може съвсем да отстрани човека.

Настъпи миг мълчание, в което Мария трескаво прехвърляше през ума си възможните последици от думите на Ейдит. Удобен начин да манипулира Гилбърт… защо сега, когато само неговата силна ръка удържаше Лангуолд?

Не беше съвсем така. Все още разполагаше и с Уолтър. А благодарение на предупреждението на Ротгар повечето от оръженосците и Дънстън бяха останали невредими.

— Тези билки могат ли да се дават така, че човекът да не умре, а само да е възможно някой друг да го контролира?

— Лечението може да спре, ако се стигне пред прага на смъртта — каза Ейдит. — Да се отиде по-нататък би било непростим грях.

— Разбира се — съгласи се Мария с едва чут глас. — Но ако не се прилага до крайна степен, човекът след време ще се възстанови, нали?

— Разбира се — отвърна като ехо Ейдит.

Мария осъзна, че въпреки че говореха за чудовищни неща, да докарат някого до ръба на смъртта, за първи път се чувстваше удобно в присъствието на Ейдит. Усмивка се плъзна по устните на саксонката, макар че и тя изпитваше подобни чувства.

— Не се държах добре с тебе — каза Мария, изричайки думите със стегнато гърло. — Защо ми предлагаш тази помощ?

— Защото искам съпруга си — каза Ейдит, а искреността в очите й напълно се съгласуваше с тази в гласа. — Досега само за кратки мигове зървах мъжа, който се таи вътре в него, и мисля, че ще ми хареса, когато излезе оттам.

Откакто разбра колко много беше пострадал Хю, Мария съзнателно потискаше спомена за истинския си брат, за веселия, мил и силен мъж, който заслужаваше толкова много от живота, който заслужаваше съпруга като Ейдит. Лека руменина обагри бузите на Ейдит, сякаш още не беше свикнала с мисълта, че харесва съпруга си. Мария си спомни как нейните бузи бяха пламнали по същия начин, когато за първи път разбра, че обича Ротгар. Това, че и тя, и Ейдит са се влюбили в едно и също време, беше странно успокояващо. Тя импулсивно стисна ръката на Ейдит.

— Ще го харесаш много, наистина. Обещавам ти.

Събудена надежда забушува у Мария, докато набързо се разделяше с Ейдит. Когато беше уредила почти насила брака между нея и Хю, изобщо не беше подозирала какъв ще е резултатът. Ако можеше да се случи и на тях, ако Ротгар останеше жив, ако не беше взел дългото й мълчание за предателство, ако и той я обичаше, ако билките на Ейдит помогнеха да контролира Гилбърт, докато Хю се

възстанови… о, толкова много пречки трябваше да се преодолеят, но тя изхвръкна навън с леко сърце.

Мария се втурна в обора, с разпусната по раменете коса, а гънките на всекидневното наметало на майка му свободно обгръщаха стройната й фигура. Ротгар обърна глава към стената и потърка устната си. Брадичката още го болеше от юмруците на Гилбърт и той би предпочел Мария да не види кръвта, която усещаше, че се стича по челюстта му. Може да беше лъжлива магьосница и интригантка, но предателското му тяло не се трогваше от това; то запулсира при вида й, но гордостта му налагаше той да скрие физическата и емоционалната си болка.

— Жив е! — изпъшка тя, останала без дъх от тичането.

— За съжаление — изръмжа Гилбърт и ритна Ротгар доста силно. — Ставай, саксонецо. Трябва да даваш обяснения.

Ротгар не бързаше. Надигна се, държейки лицето си обърнато към стената, като бавно бършеше сламките и праха, полепнали по него. Накрая му остана само да се обърне към нея. Внимаваше изражението му да е строго неутрално и държеше главата си леко обърната надясно, за да скрие най-лошите последици от действията на Гилбърт, но обсипаните й със златисти точици очи се разшириха, когато го погледнаха, пълните й меки устни се открехнаха, кожата й побледня. Това доказателство за загрижеността й не намали болката, но го накара да се почувства по-добре.

— Какво стана?

— Разбойници — каза Гилбърт. — Пуснали са конете. Малки повреди в обора и по-големи по твоя саксонец.

— Те са му направили това?

Гласът на Мария прозвуча скептично. Отначало лъжата на Гилбърт повдигна силни думи на протест до устата на Ротгар, но той ги преглътна. Гилбърт не си беше дал труда да огледа щетите, нанесени в обора; беше се нахвърлил право върху Ротгар, може би решен да открие къде е все пак съкровището. Ротгар беше обещал, но по-вероятно просто за да си отмъсти.

По-добре беше Мария да мисли, че е бил нападнат от група разбойници, отколкото, че го е пребил един човек. Независимо че

ръцете му бяха оковани — жените не можеха да разберат неудобството, на което един мъж би бил подложен поради това ограничение.

Мария продължително изгледа разбитото му лице и след това позволи на погледа си да се плъзне по ръцете на Гилбърт. Ротгар се усмихваше, но устата му беше започнала болезнено да се подува. И макар че не беше могъл да се противопостави на ударите на Гилбърт, беше държал устата си затворена, отказвайки на норманите удоволствието да го чуят да вика, и твърдият му саксонски череп беше понесъл силата на норманския юмрук. Одраните кокалчета и широката кървяща ивица показваха къде кожата на Гилбърт беше загубила двубоя със зъбите на Ротгар. Всеки можеше да види, че Гилбърт лъже, отказвайки да поеме вината за побоя над Ротгар.

Но тя не оспори твърденията на нормандеца. И изражението на Гилбърт от предпазлива загриженост се превърна в злорад триумф. Ротгар усети как го пробожда остро разочарование.

Гилбърт се наведе и вдигна веригата на Ротгар.

— Виж тук, Мария — каза той и посочи към блестящото петно, където тъпата брадва на Брит беше оставила следа върху тъмния метал. — Ясно е, че някой се е опитвал да го освободи, но той твърди, че е спял през всичкото време, докато са ставали безобразията тук.

— Точно така — излъга самоуверено Ротгар. — Един кон стъпи на веригата.

— Същият кон ли ти настъпи и лицето? — запита Мария.

— Не, беше съвсем друго животно.

Нека се чуди какво ли означава това. Мария му се усмихна.

Не беше съвсем усмивка; по-скоро нещо бегло, скрито, кратко проблеснало, след като дългите коси погледи я бяха убедили, че Гилбърт не може да я види. Ръката, отпусната до тялото й, трепна, пръстите се устремиха към него, сякаш копнееше да го докосне, да излекува болката, която нейният рицар му беше причинил. Ротгар се упрекна за глупавото си фантазиране.

Гилбърт не се отделяше от Мария, раздавайки същевременно отсечени заповеди на своите хора, като нареждаше на едни да изловят конете, а на други да се погрижат за по-дребните ще ти, нанесени на обора.

— Ние, норманите, често сме оставени на милостта на нашите… животни — каза Мария, хвърляйки предпазлив поглед към Гилбърт. —

Зависим от тях толкова много, че когато се изплъзнат от контрол, трябва да се държим с тях снизходително, докато успеем отново да ги овладеем.

— А ако животното стане непокорно и реши вече да не се подчинява на волята на господаря си? — запита Ротгар.

Макар Гилбърт да следеше всяка дума от разговора им, като че ли не се безпокоеше от това, което казваха. Това накара Ротгар да се запита дали не чете твърде много неща в намеците на Мария.

Тя разсея тревогата му, като хвърли още един бърз поглед към Гилбърт, преди да му отговори.

— Всеки знае, че непокорните трябва да се унищожават. Това е работа, към която трябва да се подхожда много внимателно, иначе непокорникът ще причини толкова ще ти, че няма да има какво да се спасява.

Ръцете й извиваха ръба на наметалото. Тялото й като че ли леко се беше наклонило към него, очите й бяха широки кафяви езера, обагрени със златисти точици, и молеха той да я разбере. Сякаш изминалите дотук дни бяха изчезнали, сякаш отново бяха само двамата в колибата на дървосекача. Той й прости за веригите, за ужасната скука в обора, за обещаните обяснения, които така и не беше получил. Стисна веригите; ако не бяха зазидани в стената, щеше да ги изтръгне, да ги метне около врата на Гилбърт и да дърпа, докато не го чуе да изпука. И докато мислите му бяха заети с това напълно нехристиянско желание, в обора се появи отец Бруно.

— Отче! — приветства го първа Мария.

Старият свещеник се огледа и на лицето му се изписа силно разочарование.

— Обещахте да го освободите от кокошарника — упрекна я той.

— Огледай се, старче — изсъска Гилбърт, — това да ти прилича на кокошарник?

Отец Бруно не обърна внимание на подигравката, загледан в следите от опустошенията, като цъкаше неодобрително с език.

— Твърдоглави глупаци — измърмори той и обърна вниманието си към Мария. — Точно това ви предупреждавах, че може да се избегне. Просто с брак.

Мария вдигна предупредително ръка и хвърли тревожен поглед към Гилбърт.

— Отче Бруно…

— Вижте какво причини норманската ви горделивост. Видях един от конете ви да куца, сякаш си е навехнал крака в заледения торф. Куп отсечени дърва са подпалени на строежа на замъка…, още ли не знаете за това? Толкова ниско ли щяхте да паднете заради брака със саксонеца?

— Отче Бруно — шепнеше умоляващо Мария.

— Какви са тия приказки за брак с англичанин? — запита Гилбърт със страшно намръщено лице, опровергаващо мекия тон на гласа му.

Старият свещеник, увлечен в тирадата си, като че ли най-накрая забеляза напрежението в обора: стреснатото изражение на Мария, охлузеното от удари лице на Ротгар, едва сдържаната ярост на Гилбърт.

— Не, нищо — заекна той. — Нищо не съм искал да кажа. Зле се изразих.

Мария само едва доловимо отпусна рамене и не каза и дума в потвърждение на факта, че бе сключила сделка с Ротгар, точно както я беше посъветвал отец Бруно. Ротгар усети разочарованието отново да лизва сетивата му.

— Не мисли повече за това, любезни отче — каза Гилбърт с глас, в който явно се долавяше неискрена веселост. Привлече Мария към себе си с една ръка. — Тя не може да се омъжи за англичанин…, обещана е на мене.

— Не!

Отривистият вик на отец Бруно заглуши едва прошепнатия протест на Ротгар.

— Кажи му, че е вярно, скъпа.

— Вярно е — прошепна Мария след дълго колебание, гледайки към върховете на чехлите си.

— Тя може би изглежда твърде скромна, защото нашият годеж датира едва от няколко дни — поясни Гилбърт с такъв самонадеян тон, какъвто Ротгар никога досега не беше чувал. — Никога няма да забравя прекрасната утрин, когато тя се съгласи — не, примоли се — да стане моя съпруга. Аз самият бих избрал по-подходящо място за годеж от една проста дърварска колиба, но знаете колко упорити са жените, когато искат нещо, и как човек не може да им откаже.

Сърцето на Ротгар падна в петите. Кога най-сетне щеше да престане да се прави на глупак по отношение на тази жена? Нима не беше предвиждал промяната, която се бе случила с нея, след като бе прекарала известно време насаме с Гилбърт в колибата на дървосекача? Сега знаеше до какво е довело всичко това. Тя сигурно го мислеше за безподобен глупак — само с няколко коси погледа и с добре подбрани думи го беше накарала отново да й повярва.

Гилбърт беше назовал колибата тяхна годежна стая. Това означаваше, че докато той си е мислел, че Мария играе своята роля в заблудата, която бяха планирали, тя и Гилбърт…, той затвори очи и изскърца със зъби, за да прогони картината, която измъчваше ума му. Нощта, която дори сега го държеше във властта на своята магия, за нея не е била нищо друго, освен развлечение, нещо, с което да си запълни времето, докато истинският й годеник урежда нещата в своя изгода.

Спомни си как беше влетяла в обора преди малко, без никой да я следва по петите, достатъчно свободна, за да е могла да дойде при него и по-рано, ако е искала. Но тя си бе стояла в имението, нощ след нощ. С Гилбърт. Нейният годеник.

— Сега, като се замислих, отче — изрече Гилбърт, — смятам, че ще е най-добре да ни венчаете веднага.

— Гилбърт, ти обеща… — започна Мария, но един поглед от норманина я накара да замълчи.

— Тя се бои, че може би носи дете от саксонеца — обърна се Гилбърт с поверителен тон към свещеника. — Той я е изнасилил, това похотливо куче.

Мария се изчерви силно.

— Не! — извика отново отец Бруно, този път с несигурен, треперещ глас, докато очите му се стрелкаха от Мария към Ротгар, после към Гилбърт. — Не може да е вярно, милейди.

Пръстите на Гилбърт силно стиснаха ръката на Мария над лакътя; тя се притисна към него с лек вик и зарови лице в рамото му.

— Кучият син сам ми се похвали. Нали, Мария? — измърмори Гилбърт.

— Милейди? — повтори отец Бруно.

— Той…, той получи удоволствието си от мене — изрече тя приглушено, а думите й падаха като мъртви сред внезапно настъпилата в обора тишина.

— Той ви е изнасилил? — Съмнението в гласа на отец Бруно зовеше за отрицателен отговор. Свещеникът се обърна към Ротгар. — Синко?

Тя още стоеше близо до Гилбърт и като че ли искаше да се прилепи до него, когато ръката му властно обгърна раменете й. Нещо помръдна в паметта на Ротгар, едно противно тъмно петно, загрозяващо бледата, нежна кожа на ръката й, точно над лакътя, близо до мястото, където сега почиваше ръката на Гилбърт, но умът му нямаше възможност да се запита защо си спомня това, зачуден от необяснимите й действия. Колко лесно преиначаваше тя думите му, предназначени да й осигурят защита, за да постигне целта си да подпечата съдбата му! Държеше се здраво за Гилбърт; нямаше значение дали го прави от любов към норманина, или за да запази брат си — признанието й пред свещеника означаваше, че тя е загубена за него.

— Ротгар? — настоя отец Бруно.

— Може да го нарече както иска — отговори Ротгар на подканването на свещеника.

Отец Бруно издаде недоволно сумтене и се отдалечи на няколко крачки от него, сякаш непорочното му тяло се страхуваше от заразяване. Странно вцепенение като че ли хвърли воала си върху тялото и ума на Ротгар. И беше добре дошло.

Медният вкус на кръвта изпълваше устата на Мария, но тя не можеше да престане да притиска устни към зъбите си. Ако го направеше, със сигурност щеше да изкрещи истината и всичко щеше да бъде загубено: животът на Ротгар, Лангуолд, собственото й отчаяно прикритие.

— Добре — прошепна Гилбърт на ухото й и се изсмя ниско, триумфиращо.

Отпусна ръката й и в краката й бавно започна да се възвръща сила, макар че тя установи, че още се налага да се държи за него, докато не успее да остане здраво стъпила на краката си и докато събере сили да понесе упрека в очите на Ротгар.

Думите, нейното неизменно най-силно оръжие, сега се увиваха около нея като въже, спъващо краката на уловен в примка див заек. С

всяка изречена от устата и дума примката се затягаше все по-здраво. Зайците, които ритаха достатъчно силно, успяваха само да се задушат до смърт и умираха в стремежа си към свободата, но така или иначе свършваха като апетитно парче месо на нечие блюдо.

Гилбърт я наблюдаваше с жадността на човек, който само чака да забие ножа си в апетитния, охранен млад заек.

Тя се отдели от Гилбърт и се хвърли на колене в краката на отец Бруно, който гледаше безмълвния Ротгар с широко отворени от смайване очи.

Думите й задушаваха; кръжаха безумно в мозъка й, отваряйки нова пътека за спасение. Но трябваше ли да продължава да опитва, щом беше толкова явно, че Ротгар я смята за предателка? Макар да изглеждаше, че се е уловила в собствената си примка, Хю все още управляваше, а Ротгар все още беше жив.

Имаше надежда.

Зайците, които се отпускаха безволево, парализирани и неспособни да се опитат да избягат, имаха същата съдба като онези, които се бореха да се изтръгнат от примката. Докато понякога — много рядко, но все пак — ритащият заек успяваше да се отскубне.

— Ще чуете ли изповедта ми, отче? — запита тя.

Ако успееше да остане за минутка насаме с него, можеше да го помоли да обясни на Ротгар…

— И моята — добави Гилбърт. — Трябва да се освободим от греховете си, щом ще се женим.

— Не! Само моята.

Мария впери умолителния си поглед в смаяните очи на свещеника.

— Мария — изрече Гилбърт със заплашителна нотка в гласа.

— Само искам да кажа, че моите грехове са такива, че трябва да говоря насаме с отеца.

— Не мисля. — Макар че Гилбърт стоеше зад нея, тя виждаше с мисления си взор упорития, решителен израз, който сигурно беше отпечатан на лицето му. — Женим се днес, Мария, няма никакви тайни между съпрузите.

Отец Бруно премига. Надявайки се това да е признак, че разсъдъкът му се възвръща, Мария изрече беззвучно, само с устни,

„Не, моля ви“, и усети, че й олеква, когато свещеникът едва забележимо кимна с глава, сигнализирайки й, че я е разбрал.

— О, не, не днес, сър Гилбърт — каза отец Бруно, поизправи се и накара Мария да се възнесе на крилете на надеждата. — Та сега са велики пости! И трябва да докажем, че вие двамата сте свободни да се ожените, че нямате непозволена степен на родство.

— Какво?

Смайването на Гилбърт се изписа по лицето му и Мария ясно го забеляза. Тя прикри благодарния си жест към свещеника, като сключи пръсти и наведе глава над ръцете си, все едно за молитва.

— Може да сте оставили съпруга някъде в Нормандия — заобяснява отец Бруно с търпеливостта, присъща на свещениците. — А кой може да каже дали не сте близък роднина на тази жена? През този период на покаяние църквата изрично забранява…

— Църквата — да върви по дяволите! — изрева Гилбърт. — А всеки измежду нас може да гарантира за останалото.

— Тогава отлагането ще бъде съвсем кратко — каза отец Бруно. — Думата на лорд Хю е напълно достатъчна.

Приглушен смях се чу от мястото, където седеше Ротгар. Мария размени поглед с Гилбърт; той отмести очи, явно не беше готов да разкрие пред свещеника истинското състояние на Хю. Очите на свещеника блеснаха разбиращо; Мария се запита колко в действителност е успяла да скрие от него, чудейки се дали не е отгатнал състоянието на нещата от кръжащите край тях недоловими движения.

— Хю още не се е възстановил от треската, за която ви разказах — изрече Мария. — Може да мине известно време, преди той да може да… даде одобрението си.

И слава богу, прибави тя мислено.

— Жалко — намръщи се съчувствено отец Бруно, но след това усмивка се изписа по лицето му. — Има и друг начин.

— Какъв? — запита Гилбърт, докато сърцето на Мария пропадаше в петите.

— Наближава Великден. В миналото възкресението на Христа се честваше тържествено. Всеки селянин имаше право да отиде в имението в събота вечерта, да присъства на тържеството в чест на края на постите и да помоли за някаква милост. Ако този обичай бъде

спазен от лорд Хю, може да се съглася да ви оженя след свещения ден, например в понеделника след Великден.

— Хю не е богат — каза Мария, трескаво търсейки в мислите си някакъв начин да убеди свещеника да не тръгва по този път, който й изглеждаше като даване на подкуп. — Всичките му средства са предназначени за строежа на замъка. Представете си, че Филип изтича да шепне на ухото на Уилям, че Хю дарявал селяните, а замъкът още стои недостроен. Уилям няма да…

Отец Бруно я прекъсна със снизходително махване на ръка.

— Желанията на народа са прости. Някой може да помоли да пасе още едно прасе в буковата гора на следващата есен. Друг ще поиска малко вълна, за да изтъче завивки за новородено бебе. Ще видите, милейди, отпускането на такива малки дарове ще направи много, за да привърже народа към вас. Ще се заемат по-усърдно със строежа.

— Този план ми изглежда добър — каза Гилбърт, кимайки в знак на съгласие. Прихвана с пръсти брадичката си и жестока усмивка хвърли светлина върху мрачните му черти. — А ако някой си науми нещо, което не е по възможностите на Хю, ще го убедя да поиска някаква друга милост.

Ръката на Мария още пулсираше от спомена за един от методите за убеждение на Гилбърт.

— Аз моля за първата милост — обади се Ротгар.

Гилбърт изруга и ръката му се стрелна към дръжката на меча. Мария се извърна, стресната от това, че Ротгар се включваше в разговора.

Той се облягаше на стената на обора, положил ръце на бедрата си, а веригите, оковаващи изпонараненените му ръце, се влачеха из сеното. Сенки скриваха следите от побоя, но тя беше видяла и знаеше какво се е случило. Може Гилбърт да беше размахвал юмруци, но тя му го беше причинила! Туниката му беше отворена отпред, разкривайки ясните очертания на шията му и няколко снопчета от твърдите, кълрави косми, които бе усещала под бузата си. О, само да можеше отново да почива на гърдите му, да му обясни всичко, за да може той да я разбере.

— Като ти чуя гласа, мечът ми изскача сам от ножницата — изсумтя Гилбърт. — Трябва да се научиш, че мълчанието е добродетел,

саксонецо.

— Както и усиленият труд — не му остана длъжен Ротгар. — Аз само искам да застана зад вашата кауза, нормандецо. Прати ме да работя на строежа. Ще се погрижа повече да не се нанасят никакви ще ти.

— Ха! Няма да направиш нищо друго, освен да изровиш съкровището и да се измъкнеш с него. Все едно да взема да пусна някой вълк сред овцете си.

— Съкровище ли? — премига отец Бруно.

Без да обръща внимание на свещеника, Ротгар се зае да отговаря:

— Не вълк, норманино, а добро куче, което ще насочва овцете, накъдето трябва и ще ги предпазва да не търчат право напред с глупавите си глави надолу към ръба на пропастта.

Гилбърт изфуча презрително. Отец Бруно кимна.

— Предложението заслужава да се обмисли, сър Гилбърт. Лично аз съм много разочарован от Ротгар, но хората още го уважават.

— Ще избяга при първа възможност и без съмнение ще вземе със себе си и съкровището, и голяма част от здравите селяни.

— Това ще ти бъде по-полезно, отколкото да ме държиш тук във верига — предизвика го Ротгар.

— Защо така си предлагаш услугите, саксонецо? Ротгар сви рамене с нарочно небрежен жест и каза:

— По-скоро бих се утрепал от работа, отколкото да умра от скука в тоя обор. — Плъзна погледа си по Мария. — А и от време на време тук се разнася странна воня, която ме отвращава до дън душа.

— Можете да го връщате тук за през нощта — предложи отец Бруно. — Или още по-добре, направете му малък заслон до строителните материали. Сложете страж да пази и него, и тях.

Ротгар беше изрекъл думата „воня“, гледайки към нея. Носът му се беше набръчкал, устните му бяха се бяха изкривили, сякаш самият й вид и мирисът й го оскърбяваха.

— Мария — побутна я Гилбърт.

Тя го погледна и премига, потопена в скръбта си.

— Това вмества ли се в плана ти за отмъщение?

— О…

Тя отпаднало потърси в ума си още думи, но те като че ли бягаха от нея. Нима Ротгар сам не беше предложил като част от плана тя да го

прати да работи на строежа на замъка? Не можеше да отгатне защо отново поставя този въпрос сега, когато като че ли беше склонен да вярва най-лошото за нея? Изглежда, беше забравил, че тогава й каза да направи това, което трябва.

— Предполагам, че това ще го унизи, да работи на строежа на замъка.

Или може би щеше да го ободри, да бъде заобиколен от собствения си народ, далече от вонята на нейното предателство.

Очите на Гилбърт се спускаха по нея със зле прикрито желание. Ротгар почти не я поглеждаше, а когато го направеше, ненавистта му я караше да отстъпва назад. В изражението на отец Бруно се четеше задоволство от възможността да се открие нещо полезно за народа на Лангуолд и свещеническа загриженост за доброто на всички. Тя се почувства като жонгльор, обречена, освен ако не успее да държи тези три трудно поддаващи се неща във въздуха, да не позволява никое от тях да докосва другите или да падне на земята. И нямаше нищо, което да й помогне, освен лечителското изкуство и неопитваните билки на плахата саксонска девойка, която имаше възможно най-оправданите основания да подкопава усилията й.

Мария изхвръкна от обора.

16

— Слушай. Ето пак.

Ротгар спря да копае, за да чуе какво му казваше Афлег. Всички други копаещи направиха същото, заслушани в странния, ехтящ крясък, по-смразяващ от влажния, остър вятър, който раздвижваше настъпилата тишина.

Това е Хю, помисли Ротгар. Втори вик процепи въздуха и неизказаната божа в него накара заслушалите се мъже да трепнат и да си разменят нервни погледи.

— Измъчват някой англичанин — прошепна Афлег.

Ротгар изсумтя неодобрително и започна отново да копае. Отначало се беше опитал да убеди селяните, че няма такова нещо. Запита ги: „Кого от нас са измъчвали? Аз не видях никакви затворници, докато бях там, и вижте, освободиха ме и мене.“ Но нямаше никаква полза. Тя вярваха, че норманите си нямат друга работа, освен да измислят разни изтезания, а не можеше да ги убеди, че не е така, без да издаде тайната на Хю.

— Тук ли да сипвам пръстта, ми… Ротгар? — запита един от селяните, Стиганд.

Задъхан от усилието, Стиганд вдигна напълнената лопата, очаквайки напътствия от Ротгар, както кученце очаква някой да му хвърли пръчка.

Десетки, стотици пъти на ден, откакто беше започнал да работи тук, го засипваха с безсмислени въпроси. Изправен пред недосетливостта на Стиганд, на Ротгар му се дощя да присъедини към стоновете на Хю и своя вик на досада. Ако беше на мястото на Гилбърт, и на него щеше да му се доще да ги бичува до смърт. В миналото, когато беше лорд, не виждаше ли глупостта им? Не си спомняше непрестанни колебания и недоумяващи погледи да са посрещали всяка задача.

— Ето тук, Стиганд — посочи той, възпирайки недоволството си, като трепна вътрешно при мисълта какво щеше да се случи след малко.

И както очакваше, десетина мъже с пълни лопати се завтекоха към същото място.

— Не тук, Тос — извика той, потискайки нетърпението си. — Ти и Уот започнете наново ето там.

Той подчерта думите си с бързо махване с ръка, а после прокара длан по лицето си, възпирайки упреците, които му се искаше да изкрещи, когато Тос и Уот му хвърлиха недоумяващи погледи и нерешително изхвърлиха товара на лопатите си на посоченото от него място.

Боже господи, човек би помислил, че не знаят, че строят замък.

Очите на Ротгар се разшириха от внезапното прозрение.

— Стиганд, Тос, Уот, елате тук. — Той махна към мъжете. — Всички елате по-близо.

Когато мъжете се подчиниха, той погледна към нормандеца Юстъс, който надзираваше строежа. Макар Юстъс да се намръщи на неочакваното забавяне, остана на мястото си, както беше правил много пъти, откакто разбра, че Ротгар може да кара хората да не спират да работят.

— Разбирате ли каква работа вършите тук? — обърна се Ротгар към Стиганд, но всъщност и към всички мъже, които обгръщаше с поглед.

— Че кой разбира? — отвърна Стиганд с донякъде войнствен тон. — Копаем дупка.

— Да — долетяха приглушени гласове.

— Глупава работа — обади се някой от задните редици. — Съсипваме хубавото пасище, ето това правим. Не ми се струва редно.

— Карат ни да отъпкваме силно пръстта, няма да бъде добре нито за посеви, нито за паша.

— Никой ли не ви е обяснил тази работа? — запита Ротгар.

— Лейди Мария ни събра веднъж — обади се Уот. — Тя говори нашия език и каза, че трябва да идваме тук всеки ден и да копаем.

— Да — потвърди Стиганд. И кимна към Юстъс. — Тогава оня ни заломоти нещо, взе да чертае нещо в пръстта.

И селянинът използва върха на лопатата си, за да нарисува кръг в твърдата земя.

— И после почна да тъпче отгоре, ето така — допълни Тос, удряйки в центъра на кръга с дръжката на лопатата.

Ротгар взе да разбира; кръгът представляваше онзи ров, който трябваше да бъде изкопан, а центърът беше хълмът, на който скоро щяха да се издигнат защитните стени и укрепената кула. Да се изнесе пръстта от рова и да се отъпче като хълм. Ясно беше за него, който беше виждал с очите си нормански замъци; но може би беше неразбираемо за простите селяни, които никога не бяха напускали пределите на имението Лангуолд.

— Какво според вас е искал да каже Юстъс?

Той не искаше да ги обиди, ако наистина бяха схванали замисъла.

Стиганд изсумтя и сви пръстите на едната си ръка, пъхвайки грубо между тях показалеца на другата.

— Ясно е като бял ден. Ще си правят удоволствие с жените ни, ако не изкопаем проклетата им дупка.

Хор от нестройни потвърждения, придружени от бляскащи, яростни погледи, посрещна думите на Стиганд.

Ротгар затисна уста с ръката си, за да скрие усмивката, появила се при представата как Юстъс отъпква земята, а мъжете си мислят съвсем различно нещо.

Мария беше нарекла тези хора твърдоглави и упорити. Той самият преди малко се беше усъмнил в интелигентността им. Хората от Лангуолд не бяха нито несговорчиви, нито глупави — просто никой не им беше казал с думи, които да могат да разберат, какво се очаква от тях.

Ротгар им обясни. Каза им, че пръстта, която изкопават от рова и трупат в центъра, постепенно ще образува висок хълм сред равнинните земи на Лангуолд. Показа как водата ще бъде отбита от река Лангуолд, за да запълни изкопа, и ровът ще стане трудно преодолима преграда за нападателите.

На ръба на рова ще бъдат издигнати отвесни стени, вътре в тях ще има втори пояс от укрепления, а между двата ще се оформи вътрешен двор. Животните ще пасат там в мирно време, а ако ровът бъде преодолян при нападение, вътрешният двор ще стане още една отбранителна линия.

В самия център на кръга щеше да се издига укрепената кула с големи складове на първия етаж, за да се съхранява реколтата от

имението през зимата и да бъде запазена от евентуални грабители. Норманите щяха да живеят в горните етажи на кулата.

Хората мълчаха дълго, след като Ротгар привърши с обясненията. Тогава Уот запита:

— Значи норманите ще са си на сигурно място с всичката ни реколта, ако някой вземе да нападне. Ами ние, ми… Ротгар?

— Имението ще си остане. Най-вероятно норманите ще го използват за черква. Но вашите колиби ще бъдат съборени…

— Не! Домовете ни!

— … и нови ще бъдат построени близо до замъка — извиси глас Ротгар, за да заглуши страховете на селяните.

— Нови колиби ли? — запита Стиганд, пак с израза на послушно кученце.

Другите мъже замълчаха изведнъж.

— Да — каза Ротгар, успокоен от настъпилата тишина. — Нови колиби, вътре с огнище. Норманите имат начин да отклоняват дима от огъня, така че колибата няма да бъде цялата в сажди. На жените ви това много ще им хареса.

— Моята Беси няма да иска да се мести. Хич няма да ще нито нова колиба, нито ново огнище — изсумтя Уот.

— Няма да има избор, ще трябва да се премести — каза Ротгар. — Норманите трябва да ви държат близо до замъка, за да ви събират и да ви защитят, когато дойдат нападатели.

— Кой да дойде, ми… Ротгар? Копелето Уилям не може да нападне нещо, дето вече го е завоювал.

— Някой ще дойде — продължи Ротгар, спомняйки си разказите за минали и по-скорошни нашествия. — Все някой идва.

— Че норманите откъде ще знаят, че са ги нападнали, ако стените ги обграждат и им пречат да виждат?

— Те ще поставят някого да наблюдава от върха на кулата. Този човек ще вижда всичко и ще даде знак навреме, за да ви събират всички вътре.

— Значи кулата ще е по-висока от колиба? — запита Стиганд.

— Колкото десет колиби или дванайсет, сложени една върху друга — отвърна Ротгар.

Над събраните мъже отново се спусна тишина, в която те се мъчеха да смелят замайващата новина. Един от по-младите мъже.

Джем, като че ли беше погълнат от изучаването на кръга и чертата, която Ротгар беше нарисувал на земята, за да изобрази река Лангуолд.

— Разбираш ли. Джем? — запита приветливо Ротгар.

— Да. — Джем сви вежди, вдигна очи към Ротгар, изчерви се и се намръщи силно. — Чини ми се, че водата в тоя изкоп… ров…, ще стане ужасно мръсна, няма да е годна за пиене нито за хора, нито за животни. Ами ако изкопаем дълбок канал чак до реката, и да го облечем с глинени плочи? И да може да се източва застоялата вода?

— Ей сега ще кажа това на Юстъс — отвърна Ротгар и потупа младежа по гърба.

Усети странна гордост, породена от неговите селяни; бяха се скупчили около кръга, говореха един през друг, внезапно поискали да вършат работа, която си струва, предлагаха нови неща и се смееха на собствените си недоразумения.

Ротгар почувства как космите на тила му настръхват; Юстъс, без съмнение, вече се дразнеше заради толкова дългото прекъсване на работата, но на Ротгар не му даваше сърце да пресече вълнението на хората. Все пак чувството, че някой го наблюдава, не го напускаше и той хвърли поглед през рамо.

Сбруята на кобилата лъщеше на слънцето. Косата на Мария, пусната както обикновено, се развяваше леко под ветреца. Като я видя, сърцето му се разтанцува, пулсът му се ускори; във вълнението на мига беше лесно да забрави предателството й, дощя му се да сподели токущо станалото с нея.

Ела и виж, Мария, копнееше да я повика той. Те имаха нужда от мене да им обясня. Сега вече ще ти построят хубав замък. А Филип може да се пукне. Може би беше права да ме накараш да остана тук.

Но един нов, сърцераздирателен вик, долетял откъм покоите на Хю, отекна над Лангуолд и още една фигура на конник вплете силуета си в пейзажа. Бойният кон на Гилбърт Криспин се извисяваше над кобилата на Мария и когато норманският рицар се наведе, за да я целуне, едва не падна на земята; по-скоро щеше да падне, ако Мария не беше вдигнала ръце, за да го задържи. Ротгар се обърна, не искаше да види как тя прегръща нормандеца, а когато отново се осмели да погледне към тях, не видя нищо друго, освен гърбовете им и блясъка на подковите, докато двата коня се отдалечаваха, галопирайки един до друг.

Гилбърт гледаше как Мария изважда ръка от глиненото гърненце, наблюдавайки как светлите, млечнобели бучки мехлем се топят от топлината на тялото й и се стичат като ясни, бляскащи ручейчета по кожата й. Наклони глава и оголи врата си, за да може тя да го намаже, копнеейки скоро да почувства успокоителния ефект на лекарството. Напоследък му се струваше, че в кръвта му бушува огън, изтощава силата му, замъглява зрението му и замайва ума му с мъгляви, неразбираеми видения.

Както сега… за момент му се стори, че ръката на Мария, с палец, притиснат към останалите пръсти, придобива плоската, триъгълна форма на змийска глава, свитите й пръсти са закривените змийски зъби, а мазилото капе като отрова в раната му.

И тогава отново усети пръстите й по кожата си, хладни върху подутото място, където саксонското копие го беше одраскало. Усещаше как жизнената му сила пулсира под твърдия й допир, където тя втриваше мехлема в почти оздравялата му рана. Той се усмихна; Ейдит сигурно също беше влюбена в него. Иначе защо бе предприела това дълго пътуване с Уолтър, за да вземе лечебната настойка от монахините?

Отпусна се назад с въздишка, наслаждавайки се на манипулациите на Мария. Какво щеше да прави, за да се облекчава, когато раната се затвори, пресичайки достъпа на мазилото? Тогава тя щеше ли да иска да го докосва, без да използва раната като претекст? Затвори очи, представяйки си как билковата настойка се смесва с кръвта му, капка по капка, как се разлива из тялото му, овладя го благословено вцепенение, притъпяващо паренето, което понякога го караше да пожелае да си свлече кожата. Също като змия.

Ах, може би това обясняваше защо ръката на Мария му напомняше на змийска глава. Той разтърси глава, за да отхвърли обезпокояващата го мисъл.

— Не знам кое повече ме успокоява, дали лекарството, или твоето докосване — каза той и отдавна забравена нежност се прокрадна в гласа му, докато се наслаждаваше на допира на пръстите й. — Смея ли да се надявам, че ставаш по-благосклонна към мене, Мария?

— Не се случва всеки ден нормански рицар почти да се сгромоляса върху мене — отвърна тя толкова весело, че той не би могъл да се обиди от това, че тя му припомни за вчерашната унизителна загуба на равновесие посред бял ден, пред очите на оная саксонска сбирщина.

— Не знам какво ми стана — измърмори той. — Никога не са ме сваляли от седлото на турнир и изобщо не съм падал от коня си ей така, без никаква причина.

Унижението му щеше да бъде по-малко, ако саксонецът Ротгар не се беше случил там да го види. И вече щеше да си е получил заслуженото, но същата онази слабост, която едва не събори Гилбърт от седлото, възпря меча в ръката му.

Мария прилежно изтри пръстите си във вълнения парцал, затъкнат в саксонския колан, който напоследък беше решила да носи. Коланът й отиваше, макар очевидно да беше правен за жена с по-едър ръст. Той се спускаше ниско на хълбоците й, подчертавайки тънката й талия. Инкрустираната със скъпоценни камъни кама, висяща в ножница на колана, беше красива играчка, червените и белите камъни проблясваха в треперливата светлина на огъня, очертавайки примамваща линия от кръста към нейната женственост. Веднага щом се отървеше от това странно вцепенение, което владееше тялото му, той щеше да екзекутира Ротгар от Лангуолд пред всички обитатели на имението. Тогава Мария със сигурност щеше да преодолее отвращението си, предизвикан от допира на саксонското копеле, и той щеше да бъде свободен да последва пътеката, очертавана от тази кама.

Гилбърт почувства как топлината на мислите му се разгаря в него, заплашвайки да надмогне успокояващото действие на мехлема.

— Може би просто бях пленен от вида ти, годенице моя. Изглеждаше много привлекателна, Мария, с коса, развявана от вятъра и със замъка Лангуолд, добиващ очертания зад гърба ти.

— Трябваше да те оставя да паднеш на земята. И като се удариш здравата по главата, да престанеш да ходиш по петите ми.

И сякаш за да отнеме жилото от думите си, тя още веднъж потопи пръсти в мехлема и ги долепи до кожата му.

— Можеше да не загубя равновесие, ако не се беше дръпнала, когато посегнах към тебе — възрази Гилбърт. Усети как пръстите й трепват по кожата му и затвори очи, залутан в спомените от миналото,

когато искаше само едно: да се хареса на тази жена. — Струва ми се, че нещо не е наред. Страхувам се за теб, Мария. Никога не съм искал да се отдръпваш при допира ми.

Това беше най-доброто извинение, което можа да намери, че продължаваше да нанася синините, които загрозяваха прекрасната й кожа. Но, божичко, тази жена понякога го подлудяваше. Той задържа дъха си, очаквайки някаква реакция от нея, някакво неохотно признание, че му прощава, но пристигането на Уолтър сложи край на тази надежда.

— Имате посетители — съобщи Уолтър с кисела гримаса, докато се приближаваше към тях.

— Ти какво, да не си станал пазач на вратите — озъби се Гилбърт, недоволен от нахлуването му.

— Защо не. И без това какво друго да правя — изръмжа Уолтър, без да обръща внимание на сарказма.

— Горкият Уолтър — обърна се Гилбърт към Мария с подигравателна въздишка. Кипящият огън в кръвта му го караше да се чувства замаян. Твърдоглавият, самонадеян, бащински настроен Уолтър беше удобна мишена за подигравки. — Гордостта му е наранена, че му отказват достъп до Хю — първо Фен, сега и Ейдит. Не че обвинявам Хю. Ейдит не е толкова красива като тебе, любов моя, но лицето й е по-приятна гледка от това на твоя стар рицар. Дори идиот може да забележи разликата.

Това беше грешка. Обикновено Мария сериозно се засягаше от обидите по адрес на Хю, но сега като че ли не забеляза какво се беше изплъзнало от устата на Гилбърт.

— Недоволен ли си, Уолтър? — запита тя с приятелска загриженост, която възбуди ревността на Гилбърт.

Грижеше се прилежно за раната му, говореше с него, дори се смееше, но нежността и великодушието й сякаш винаги бяха насочени към други. И ето я сега как разговаря без притеснение със стария, побелял Уолтър, който изобщо не заслужаваше това.

О, да, той би могъл да разклати малко илюзиите на Мария за нейния скъпоценен сър Уолтър, но войниците не разнасяха клюки за подвизите на другарите си. Не и ако им е мил животът.

— Не се страхувай, Мария. Той си взема удоволствието, когато му е угодно — задоволи се да каже Гилбърт.

Лицето на Уолтър бе зачервено, издаващо, че прекарва дълго време на открито, изложен на хапещите зъби на вятъра. По-червен ли изглеждаше от обикновено поради неговата шега? Уолтър да се изчервява? Глупости. Самата тази мисъл накара Гилбърт да се изсмее на глас.

— Сегашното състояние на Хю изисква повече присъствието на Ейдит — обърна се Мария към Уолтър, без да обръща внимание на веселото настроение на Гилбърт. — Напоследък не понася никой друг човек, освен нея, Фен и мене.

— Тоя Фен най-много ме дразни. Не мога да остана и за миг насаме с Хю, откакто спаси това тъмнокожо горско създание — каза Уолтър, хвърляйки оскърбен поглед към Гилбърт. — Най-напред яздех с баща ви, после с милорд Хю, в добри и лоши времена, и ми е много тежко да го чувам как стене от болка. Хю винаги е разчитал на мене.

— Мога да си спомня един-два пъти, когато отсъствието ти може да е било по-скоро благословия, отколкото помощ — подхвърли Гилбърт. — И, Уолтър, ти не си бил винаги толкова прилежен. Хайде, Мария, питай го за нощите, когато е отсъствал, за да бъде с любимата.

Тогава Мария вдигна ръка от врата му и докосна ръкава на Уолтър. Цялото добро настроение на Гилбърт се изпари; ако имаше повече сили, би откъснал главата на тоя противен дъртак. Но туптенето в краката известяваше завръщането на бушуващия огън, мъгла се спусна пред погледа му, запуши ушите му, не можеше да вижда и да чува ясно. Сякаш от голямо разстояние ги чу да си говорят.

— Вярно ли е, Уолтър? Намерил си си любовница?

Триумфална усмивка размърда устните на Уолтър. Боже господи, човек би могъл да си помисли, че е открил голямата си любов! Гилбърт лениво се запита как саксонската курва на Уолтър би нарекла онова, което се случваше между тях.

— Да, милейди — каза Уолтър. Странно изражение се мярна по лицето му. — Отдавнашната ми мечта май е на път да се сбъдне.

Гилбърт се отпусна назад с презрително изсумтяване.

Както я гледаше през кълбящата се мъгла, Мария му изглеждаше по-красива от всякога. Усмивка озаряваше очите й, приятно чувство смекчаваше чертите й.

— Чудесно е, че си влюбен, Уолтър. Сега можеш да се ожениш и да си създадеш дом. Освен ако не избързвам?

— Не съм мислил за женитба — изрече бавно Уолтър, — но може би няма да е зле. Тогава няма да ме е страх, че ще я загубя.

— О, Уолтър, сигурна съм, че тя няма да знае как да покаже обичта си — пошегува се Мария. — Можеш да поискаш къщичка, докато замъкът се построи.

— Благодаря ви, милейди, но тя си има собствено жилище.

Гилбърт се опита да се поизправи, но усилието му се стори твърде голямо. Противно му беше да слуша как Уолтър се хвали със завоеванията си, нещо в него му шепнеше, че не е редно Мария да сияе от щастие за възможния брак на Уолтър, а всяко напомняне за нейния брак с него да я кара да помрачнява.

— Ти май беше станал портиер — обърна се той към Уолтър. — Ако така си решил, поне си върши работата както трябва. Кой търси компанията ни?

— Две сбръчкани стари монахини — каза Уолтър със странно изражение на лицето, макар че все още се усмихваше на Мария.

— Стоят вън и грачат като някакви врани, молят за вашето благоволение да ги приютите за два дни. Щели да спят в обора. Щом бил подходящ за божията майка, и на тях щяло да им бъде добре там.

— Монахини. — Мария си пое дъх, дълбоко и на пресекулки. — Трябваше да ги очаквам, но се надявах… — Тя поклати глава и изопна рамене. — Отец Бруно ще ми вземе главата, ако ги настаня в обора. Трябва да бъдат наши гости тук, в къщата.

Отшумяващото въздействие на мехлема позволи на Гилбърт да се замисли по-дълбоко над нежеланието на Мария да приеме христовите дъщери, особено по време на великия пост. Кръвта продължаваше да бушува в него. Успя да събере сили не само да кимне към Мария, но и да даде с ръка малък, едва забележим и предварително уговорен знак на оръженосеца си, сигнал, че трябва да я наблюдава. Не му дойде на ума да се замисли над смешната, натрапчива представа за ръката на Мария като змийска глава, която забива отровните си зъби във врата му.

Макар да се беше замисляла понякога над това, сега Мария беше напълно убедена, че господ е против нея. Не можеше да има друго обяснение.

Защо точно в деня, когато мехлемът на Ейдит беше дал очаквания резултат, Гилбърт трябваше да се строполи в ръцете й точно пред погледа на Ротгар? И защо сега, когато владееше Гилбърт с помощта на мехлема, две божии дъщери идваха да издигат препятствия пред устрема й към нейния любим?

Освен ако Ейдит не я беше предала…

А ако я беше издала пред монахините какво всъщност представляваше мехлемът? Дали внезапната слабост на Гилбърт бе само естествена реакция на уморен мъж?

Доброто възпитание предполагаше тя да посрещне монахините в залата и да им предложи храна. Всички знаеха колко усърдно постят монахините, поради бедност или от истинско духовно усърдие. Тези двете като че ли бяха прекарали многобройни дълги дни в пост и на колене.

— Заповядайте — подкани ги Мария, докато ги настаняваше край дългата маса до огнището, поднасяйки им блюда с резени бекон, сирене и уханни самуни хляб.

Макар тя да нямаше апетит, самата миризма беше достатъчна, за да напълни устата й със слюнка. Ако имаше късмет, те щяха да се увлекат в храната и гледката щеше да разсее пазачите й, така че тя да има време да отскочи до Ротгар.

Монахините наведоха глави и започнаха да се молят, макар че по-младата от двете хвърляше замечтани погледи към блюдата.

— Заповядайте, пийнете — и Мария постави димящи чаши с греяно вино пред тях. — Сигурно сте измръзнали и ожаднели от пътуването.

— Топяхме сняг в устите си — отвърна по-младата с тих и плах глас.

Старата й хвърли строг поглед, за да я накара да замълчи.

— Аз съм абатисата на Марстън — каза тя, обръщайки се към Мария с глас, изпълнен с естествена увереност на човек, чиято единствена дума е в състояние да накара хората да хукнат да изпълняват. — Оценяваме вашата щедрост, но може да не желаете да споделим с вас трапезата ви, когато научите повода за нашето посещение.

Раменете на Мария хлътнаха. Какво ли ще искат монахините… — бродирана олтарна покривка, редовна доставка на масло и яйца,

един-два бута от заклани прасета? Никой не би могъл да им откаже храна и питие.

Освен ако Ейдит не я беше предала.

Нямаше смисъл да се отлага неизбежното. Мария направи усилие гласът й да прозвучи приветливо.

— Сър Уолтър каза, че имате намерение да молите за някакво благоволение от брат ми по случай Великден. Бих могла да заместя Хю — той разбира много малко английския език. Може би мога да ви изслушам сега, защото иначе залата става твърде шумна.

— Искаме Ейдит — каза абатисата, потвърждавайки най-лошите страхове на Мария. — Искаме да я отведем със себе си, за да може да даде обет.

17

Какво имаше предвид Мария, запита се Ейдит, че я молеше да се отдели от Хю, но не идваше лично? Бяха се уговорили, че една от двете винаги трябва да бди над него.

Не мина много време, преди да разбере.

Когато Ейдит нахлу в залата, Мария стоеше неподвижна, с каменни очи, съвсем лека червенина обагряше необичайно бледите й бузи.

— Имаш посетители, Ейдит — изрече Мария, отстъпвайки настрана, за да покаже неочакваните гости.

— Преподобна майко!

С отворена от вълнение уста Ейдит разпозна заплашителната фигура на абатисата на Марстън и плахата сестра Мери Невинна до нея.

Ако Ейдит беше издала състоянието на Хю, армия монахини със сигурност нямаше да се яви тук, но и тези бяха напълно достатъчни. Не беше нужно да се преструва, коленичейки в краката на абатисата — краката й се подгънаха от само себе си. Не трябваше и да прекланя глава за благословията на монахинята — би направила всичко, само и само да избегне красноречивия обвинителен поглед на Мария, който викаше: „Ти ме предаде!“ така недвусмислено, сякаш го беше изрекла с думи.

— Изглеждаш добре, дъще — каза абатисата.

— Не очаквах да ви видя тук, майко — отвърна Ейдит, поглеждайки за миг към Мария с надеждата, че тя я разбира.

Мария се усмихна невярващо.

Гилбърт Криспин се беше изтегнал удобно до огъня, а крайниците му потрепваха от време на време с характерните спазми, издаващи въздействието на мехлема. Бурканчето стоеше близо до лакътя му, матовата му повърхност го правеше незабележимо, но не и за онези, които знаеха, че монахините са определили точно тази форма на бурканчето и точно този оттенък на глазурата за ясно определени

цели. Точно както човек, добре запознат с въздействието на мехлема, нямаше нужда да види как бива прилаган, за да разбере, че е влязъл в действие.

Гилбърт изпъшка, помръдна с ръка и едва не събори бурканчето на пода. Абатисата го хвана ловко, претегли го на дланта си и лека усмивка се мярна на лицето й.

— Безпокоя се, Ейдит, че не ме посети, когато се отби да вземеш билки.

— Вие се молехте, майко, и не исках да ви разсейвам.

Ейдит се изправи, но продължи да държи главата си покорно сведена. Позата й напомняше за безкрайните часове, които бе прекарала така, многото месеци, прахосани в напразни копнежи да се върне в любимия манастир, всекидневното покаяние. Болящи колене, натрапчив студ, постоянно свит от глад стомах, напевни молитви в знак на благодарност за лишенията. Как можеше Мария да помисли, че тя някога ще пожелае да се върне към монашеството?

Но сега Мария я гледаше с презрение.

— Тревожех се за тебе, дъще. До мене достигнаха слухове, че тук не ти е добре. — Ръката на абатисата, странно тънка и гладка за жена, която никога не беше отделяла и капка гъша мас или бучица масло, за да го втрие в кожа, загрубяла от миене, пране и търкане, обгърна бурканчето. — Когато сестра Мери Агнес ми каза, че си искала от този мехлем, помислих си най-лошото.

Над малката групичка се спусна тишина, нарушавана само от съскащото дишане на Гилбърт и развълнуваното ахкане на сестра Мери. Нима Мария не виждаше, че само ако направеше две крачки, Ейдит щеше да се изравни с монахините; те щяха да я обградят и щяха да станат три срещу Мария, останала сама?

Но ако тя направеше това, Хю, който за първи път след раняването си лежеше неупоен и сам, нямаше никога да си спомни името й.

— Вярвайте ми, отварата намира своята най-добра употреба и няма да се получи трайно увреждане. Аз съм много щастлива тук, майко. Който и да ви е говорил обратното, ви е излъгал.

Абатисата вдигна едната си вежда.

— Казаха ми, че все още си девствена, дъще. Ако е така, бихме могли да обявим този насилствен брак за фиктивен и ти ще можеш да

се върнеш при нас.

Лицето на Ейдит пламна, сърцето й подскочи. Колко пъти, заключена заедно с нереагиращото същество, за което я бяха насилили да се омъжи, тя се бе молила дано някак, по някакъв начин монахините да чуят молбите й? Когато съзнанието на Хю започна да се връща, тези нейни молитви секнаха.

Строгото лице на абатисата изразяваше любов и загриженост. Толкова лесно беше да каже: „Не, майко, зле сте чули, двамата с Хю се любим всяка нощ“, но втълпеното послушание й забраняваше да лъже.

— Аз съм лудо влюбена в съпруга си — прошепна Ейдит. Нека всеки си мисли каквото иска. Мария трепна учудено, а очите на абатисата просветнаха с пристъп на алчност и напрегнато, задъхано очакване.

— Той не може да те има. Принадлежиш на нас — извика сестра Мери Невинна.

— Изобщо не ви е грижа за мене — изрече във внезапно прозрение Ейдит. — Искате зестрата ми.

И се наслади на нещо невиждано — абатисата на Марстън се изчерви, защото я уличиха. Но и доста бързо се окопити.

— Твоята зестра ни беше обещана — обърна се тя предизвикателно към Ейдит. — Имаме своите права. Най-напред този разбойник Ротгар те отвлече. А после тези нормански свине взеха всичко, без да дадат нищо в замяна. Не можем да вдигнем ръце против дук Уилям. Но нашата дума е достатъчна, ако ти се върнеш при нас девствена и положиш обета.

— Стига! — извика Ейдит.

Сълзи замъглиха опасно погледа й, тя затрепери, задето се бе осмелила да говори така на майката абатиса, но основателният й гняв като че ли се бе просмукал във всички пори на тялото й. Вече не можеше да понася да я дърпат насам-натам, сякаш не е нищо повече от кофа, препълнена с нещо, за което всички жадуват.

— Прави сте. Ротгар ме отвлече и само войната му попречи да се ожени за мене заради земите ми. Ти, Мария, направи същото. А вие, майко, не сте по-добра от тях.

Сви юмрук и изтри една сълза от ъгъла на окото си. Абатисата и Мария я гледаха така, сякаш изведнъж й бяха израснали три глави, и това още повече укрепи решителността й.

— Добре, всички можете да вървите по дяволите. Това, което имам…, което имах, принадлежи на моя съпруг. А той не се интересува от зестри, земи, богатства. Той… той мисли, че съм хубава, и харесва косата ми.

Притиснала ръка към устата си, за да заглуши стоновете, които вече не можеше да сдържа, Ейдит избяга от тях. При Хю. Вярно ли беше това? Наистина ли монахините имаха права, действителни права, които можеха да предявят, понеже Хю не беше изпълнил съпружеските си задължения?

Той вдигна поглед към нея, когато тя нахълта в свещеното пространство на спалнята им. Фен се вгледа в зачервеното й лице, в развълнуваната й гръд и с топла усмивка и многозначителен поглед тихо излезе от стаята. Пъхтейки от усилието, Ейдит спусна резето след него, залоствайки вратата, за да не допусне някой да се опита да влезе. Няколко свещи осветяваха стаята с целия си блясък. Макар че беше ужасно студено, Хю седеше, облегнат на таблата на леглото, гол до кръста, с постелка от вълчи кожи, метната небрежно през хълбоците и краката му. Трепкащата светлина на свещите хвърляше отблясъци по гърдите му, превръщайки твърдите кафяви косъмчета в златист мъх, подчертавайки ясните контури, които говореха за много часове, прекарани във физическа активност.

— Ей… Ейдит?

Усмивката, която озари лицето му при вида й, стопли сърцето й по-силно от слънчевите лъчи. Гласът му, богат и дълбок, освободен от заваляването, предизвиквано от лекарството, запали непознат копнеж някъде дълбоко в нея.

Нямаше да допусне да я отделят от него.

— Кажи го пак, Хю.

— Ейдит. Съпруго моя.

— Да — каза тя, разпускайки косата си, докато прекосяваше малката стая, за да легне при мъжа си в собственото им легло.

Може би понеже бяха девствени и положили обет да останат непорочни за Христос монахините не разбираха какво означават възторжените хлипания, ниските стонове и триумфалните мъжки викове, които се носеха от спалнята на Хю и Ейдит. Или може би

разбираха. Заети да погълнат колкото може повече храна от запасите на Лангуолд, монахините седяха с наведени над подносите глави и вече не отваряха дума пред Мария за девствени булки, анулирани бракове или имотни претенции.

Абатисата не споменаваше вече и за гърненцето с мехлем.

Мария би се зарадвала на някакъв светски разговор, който да отвлече вниманието й от звуците на страстта и от минаващото време. Онзи негодник Филип… къде беше сега, когато звуците, долитащи до залата, не оставяха никакво съмнение, че Хю де Кързън е мъж във всяко отношение?

Иди кажи това на Уилям, помисли си тя.

Тази ободряваща мисъл бе помрачена от увереността, че с всяка хапка, която монахините поемаха, Гилбърт все повече се връщаше към съзнателното си състояние. Още едно намазване с мехлема толкова скоро след предишното би могло да събуди подозренията му и сигурно кръвта му нямаше да понесе толкова голяма доза за такова кратко време. Сърцето й се сви — трябваше да мине още един ден, преди да успее да се срещне с Ротгар.

Норманите излизаха от залата един по един. Дори Уолтър, поглеждайки загадъчно към нея, се отправи към вратата, без съмнение насърчен от примера на своя лорд, за да потърси възлюбената на сърцето си. Спря, за да огледа нещо близо до вратата.

— Кой е там? — чу се мек глас.

Оръженосецът на Гилбърт излезе от тъмния ъгъл и направи жест към Мария. Момчето явно я наблюдаваше, но вместо да му се скара, Уолтър сви рамене и продължи по пътя си.

Това също се изплъзна от вниманието на монахините. Малко чудо. Дълбоките гънки на черните им воали обгръщаха лицата им като наочниците, които някои рицари слагаха на конете си, за да не гледат настрани. Само случаен блясък на око в светлината на огъня или на здрав блестящ зъб, захапващ парче хляб, издаваха присъствието на човешко лице в мрака на булата.

Най-накрая, със съвършено неподобаващо на монахиня оригване абатисата бутна настрана подноса си. Сестра Мери нерешително последва примера й.

Гилбърт въздъхна и се размърда на стола си.

Макар че самата Мария не би могла да заспи, ако беше погълнала такова внушително количество храна, сега махна с ръка към миниатюрната си ниша за спане и изрече любезно:

— Можете да споделите леглото ми, преподобни сестри. В нишата ще намерите известно уединение.

— Има ли място за трите ни? — запита абатисата.

— Едва ли — отвърна Мария. — Но не се тревожете за мене. Аз имам много да мисля тази нощ.

— Така е, дъще — съгласи се абатисата.

Лекото поклащане на главата й като че ли включваше едновременно бурканчето с мехлема, Гилбърт и стаята на Хю, откъдето се дочуваше приглушен смях. Но всяка мисъл, която тези гледки и звуци събуждаха в мисълта на монахинята, беше заслонена от обгръщащия главата й воал така сигурно, както шлемът на рицаря предпазва лицето му от противниците.

— Ето свещи, преподобни сестри.

Сестра Мери протегна и двете си ръце, но абатисата леко обхвана с пръсти лявата китка на по-младата монахиня.

— Само една, дъще. Свикнали сме да се събличаме на тъмно.

Монахините спуснаха килима, който Мария беше окачила, за да си осигури уединение. Слабата светлина на свещта се процеждаше покрай ръбовете на импровизираната преграда. Мария зърна парче тъмен плат на пода близо до единия ъгъл — вероятно някоя от монахините беше хвърлила расото си, без да си дава труд да го сгъне. След миг свещта загасна.

Едно саксонско момче дойде с наръч дърва за огъня. Мария го загледа как върши работата си, как след това изтрива ръце в края на туниката си и с подскачаща стъпка се отдалечава към кухнята.

Огънят запламтя по-силно, но тя се уви плътно в наметалото си, защото топлината му не успяваше да я сгрее. Студ пронизваше дълбините на душата й. Сама, както никога досега. Хю, макар очевидно да се възстановяваше, според нея още не беше напълно здрав. Ейдит — отказала се от девствеността си и от всяка възможност да се върне при монахините…, въпреки че всичко сочеше точно обратното, дали все пак можеше да й се вярва? Ако тя не беше казала на монахините, тогава кой? Никой друг саксонец, освен отец Бруно не беше говорил с нея от сватбата й насам, а верният Уолтър я беше

придружил до манастира, когато отиде да вземе мехлема гарантирайки нейното мълчание…

Лангуолд…, какво се бе случило с всички тях, след като намериха подслон под покрива му? Хю загуби разсъдъка си, дано не завинаги. Тя самата отказа лекарство на страдащ човек, сипеше лъжи наляво и надясно и още малко оставаше да отнеме живота на Гилбърт, някога толкова надежден и лоялен. Железният Уолтър, който трябваше да скочи в нейна защита, когато разбра, че оръженосецът на Гилбърт я следи, сега нехаеше за всичко, с изключение на новата си саксонска любовница.

Тези мисли като че ли часове наред кръжаха в ума й, като неизменно я водеха до едно и също заключение: от всички, които я обкръжаваха, само един никога не я беше лъгал, винаги беше спазвал думата си, беше се грижил за Лангуолд и населението му за своя сметка. Ротгар. Гърлото й се сви. Той я беше предупредил, че ще разбере за съюза й с Гилбърт, ако не дойде при него през нощта, тя сляпо беше дала съгласието си, без да се досети колко неотстъпно може да я наблюдава врагът й. Колко ли я мразеше сега Ротгар!

Залата изглеждаше странно обезлюдена. Тя беше накарала да пренесат Робърт и Стивън в две колиби, където жените от селото можеха да се грижат за раните им. Уолтър беше излязъл. Само Гилбърт, унесен в нездравия си сън до огнището, и онази свиня, неговият оръженосец, свит в сянката, бяха единствените други хора, освен нея в огромното помещение. Дори хрътките като че ли се бяха примирили, сякаш разбираха, че монахините не бяха оставили нищичко за тях; някои се задоволяваха да лежат, положили муцуни на лапите си, други се прозяваха и се чешеха, изтягайки се близо до огъня.

Шумовете откъм стаята на Хю и Ейдит бяха стихнали. Дишането на Гилбърт стана по-спокойно и равномерно. Откъм вратата се дочуваше леко похъркване.

Оръженосецът на Гилбърт беше заспал.

Съвършено безшумно, така че дори хрътките не се размърдаха, Мария се примъкна към нишата си, наведе се и зашари с ръце под килима за дрехата, която бе видяла да пуска монахинята. Бавно, инч по инч, я притегли към себе си. Сърцето й се блъскаше в гърдите, докато я обличаше, наместваше воала на главата си и връзваше въжето на кръста, черпейки смелост от спомена как дълбоките гънки бяха

скривали монахините от собствения й изпитателен поглед. Ако Гилбърт се събудеше или ако оръженосецът отвореше очи, със сигурност щяха да я вземат за една от монахините.

Вълнената дреха, толкова стара и износена, че черните й краища бяха станали ръждиви, я обгръщаше с миризмата на стар тамян, докато бързите й стъпки я водеха през кухнята към свободата, към Ротгар.

Гилбърт срита енергично оръженосеца си в ребрата.

— Къде е тя? — запита, когато младежът замига сънено насреща му.

— Кой… аз… милорд… — заекна оръженосецът.

— Лейди Мария. Спомняш си, че те поставих да бдиш над нея.

Оръженосецът ококори очи от страх; сви се, предусещайки, че ще последва още един ритник, но Гилбърт се извърна недоволно от него.

И едва не падна по лице.

Дяволите да я вземат тази слабост, която владееше крайниците му! Неприятни тръпки пробягваха в кръвта му и отнемаха силите му. Той отпъди това усещане, напрегна ума си да не му обръща внимание, също както не обръщаше внимание на рани, получени по време на битка. Защото точно това беше направила Мария, битка на две воли. А Гилбърт имаше намерение да излезе победител.

— Може да спи при монахините — предположи оръженосецът. Гилбърт се втурна към нишата, грабвайки по пътя една свещ.

Дръпна рязко килима и вдигна свещта. Две жени с късо остригани коси, по които си личеше, че са монахини, похъркваха тихичко в леглото. Никаква следа от Мария.

— Дяволите да я вземат — изруга Гилбърт.

Блъсна оръженосеца и младежът се просна на покрития с петна под. Залата му се стори забулена в натрапчив червен цвят; старата кървава мъгла сякаш отново беше обгърнала мозъка му, пулсирайки заедно с изгарящата от треска кръв, която тичаше по вените му.

— Ще я намеря, милорд — извика оръженосецът, докато се изправяше на крака.

Гилбърт го изпрати обратно на пода с нов ритник.

— Къде е Уолтър?

— При оная жена, сър Гилбърт.

Рицарят изсумтя.

— Тогава няма какво да се притеснявам. И аз ще си потърся лесни удоволствия за през нощта. Ти вземи да се наспиш и се приготви утре сутрин да отговаряш за небрежността си.

Оръженосецът пребледня и се сви на две.

Краката на Гилбърт го отнесоха до обора, но когато вдигна седлото, омекнаха под него. Той падна и седлото се стовари отгоре му. Като си поемаше дъх с големи усилия, застави силите си да се подчинят на волята и бавно се надигна до седнало положение със седлото между краката.

Всички рицари знаеха колко освежително е краткото подремване. Мъж, който можеше да открадне няколко мига сън, след това влизаше в битка с удвоени сили. Единственото по-добро средство за повдигане на мъжкия дух беше нощта, прекарана в обятията на някоя жена. Мария можеше още да се дърпа от него, но имаше други, които щяха да му угодят — доброволно или не. Гилбърт облегна гръб на стената. Щеше да подремне и да се събуди освежен. После щеше да си поиграе със своето момиче и като нов човек да се справи с Мария на сутринта.

Навесът на Ротгар, построен между наблюдателния пост на Юстъс и малката издутинка на хълма на бъдещия замък, се беше оказал изненадващо добър заслон срещу зимния студ. Малкото пространство улавяше топлината, отделяна от тялото му, и я задържаше вътре, така че единственото вълнено килимче, което му бяха дали, напълно стигаше, за да го топли през нощта. Дори в тези условия ставането в такава сурова нощ щеше да накара тръпки да пробягат по цялото му тяло, затова той решително притисна завивката към брадичката си, когато чу шума от камъни, съборени от нечии тромави стъпки.

Никога ли нямаше да се научат?

Малките вандалски постъпки не преставаха и нищо от това, което казваше Ротгар, като че ли не беше в състояние да убеди селяните да престанат да правят така. Тази сутрин пак се беше сдърпал с Брит на тази тема.

— Вредите само на себе си, когато подпалвате дървата, предназначени за замъка. Това означава, че трябва да режем нови — обясняваше той. — Норманите ще ни карат да работим, докато не завършим, дори ако това означава да работим и когато дойде време да се сее.

Брит само беше свил рамене, повтаряйки за кой ли път, че хората от Лангуолд нямат нищо общо, че тук били намесени тъмни сили, но това, че избягваше погледа на Ротгар, само потвърждаваше, че знае повече, отколкото казва.

Драскането отвън наруши мислите на Ротгар достатъчно се беше свивал в топлината на постелята: време беше да отвори вратата и може би да изненада вредителя на самото местопрестъпление. Отхвърляйки килимчето, той се сниши и предпазливо отвори вратата, защото онзи отвън можеше да е въоръжен с брадва или меч.

Една монахиня пълзеше по земята под лунната светлина, а расото й се усукваше около тялото й, сякаш беше постила прекалено дълго.

Ротгар се отпусна назад и седна на пети.

Със сигурност монахиня не би могла да бъде отговорна за вредителските набези! Но защо ще идва тук посред нощ, дърпайки спъващото я расо и ругаейки по съвсем не монашески начин?

Лекият ветрец подхвана воала на монахинята и го отдръпна от лицето й. Кичур коса се изплъзна изпод него и се развя свободно.

Грешка. Монахините нямаха коса в истинския смисъл на думата; подстригваха се, за да потвърдят годежа си с бога.

Монахинята като че ли усети погледа му, макар той да знаеше, че е невидим в малкия си заслон. С радостен вик тя подбра полите си и се втурна към него, препъвайки се на всяка втора крачка. И макар че не виждаше добре нито лицето, нито фигурата й, нещо в него трепна и се събуди за живот.

Мария.

Беше се заклел никога повече да не я докосне, но наистина не можеше да я остави да падне, когато тя се спъна в една кълтичина, затова скочи и я притисна към себе си. Беше съвсем естествено да свали ужасния й воал, да освободи косата й, да се увери, че това наистина е Мария.

Лицето й, повдигнато към него, блестеше под бисерната светлина на луната. Той го обхвана с длани, занемял от красотата й, забравяйки всички грижливо обмислени гневни думи, които се бе упражнявал да изрича на нормански, острите обвинения, които беше смятал да й отправи, ако изобщо успееше да се доближи до нея.

— Толкова много имам да ти казвам — прошепна тя.

Протегна ръка и погали бузите му, по които небръснатата брада още не беше стигнала стадия на копринената мекота. Допирът й накара коленете му да омекнат; нямаше за какво да се хване, освен за нейното тяло и усети, че добива нови сили, когато тя го подкрепи.

— Сигурно си ме намразил, задето не дойдох при тебе — каза тя, заравяйки ръце в косата му.

— Да — прошепна той. — Мразя те. Наистина.

Притисна силно устои в нейните и я дръпна назад в уединението на тесния заслон, повличайки я към постелята, която толкова неохотно бе напуснал преди няколко мига. Езикът му, устните му, безполезни, когато трябваше да изригва заплахи и обвинения към нея, се показаха умели в далеч по-приятните си сегашни задачи.

След един безкрайно дълъг миг Мария се облегна на гърдите му, отпуснала глава на рамото му, а косата й се разливаше като водопад върху двамата.

— Трябва да хвърля тая смрадлива рокля — каза тя.

Пулсът на Ротгар се ускори; слабините му, вече тръпнещи от копнеж, се стегнаха още повече. Кръвта бушуваше във вените му в настойчиво желание да разкъса дрехите й, да я почувства гола, мека и топла до себе си. Сред вихъра от еротични мисли внезапно се оголи едно светло петънце, точно колкото предупредителният глас да прошепне в ухото му: „Направи го, за да може тя да се върне при Гилбърт с твоето семе в корема.“

Страстта му изведнъж угасна. Пръстите му свиха желязна хватка около раменете й в последен опит да си я присвоят, после внезапно я отблъсна от себе си.

— Ротгар?

Никаква светлина не проникваше в заслона, дори тънък като косъм лунен лъч не осветяваше тясното пространство. Той се дръпна от нея колкото му позволяваше ограниченото пространство, радостен, че са в пълен мрак. Заслонът като че ли ехтеше със звуците на

непроизнесения и протест. Можеше да си я представи коленичила там, пред него, с разтворени търсещи ръце, с широко отворени очи, пълни с напиращи сълзи. Дори тази представа беше достатъчна да събуди у него желанието отново да я привлече в прегръдките си и да утеши болката й; сякаш винаги щеше да бъде подвластен на нейната воля.

— Можеш ли да запалиш огън? Не… не те виждам — изрече тя.

— Това е моят затвор. Не са ми направили огнище.

— Ротгар, моля те. Трябва да ме изслушаш.

— Щях да те слушам безкрай, ако беше сметнала за нужно да дойдеш при мене, както се разбрахме. Добре те изслушах, когато Гилбърт говореше за брак и ти не каза нищо, за да отречеш. Остави отец Бруно да си мисли, че съм те обезчестил.

С трепване на сърцето Ротгар разбра, че чака със затаен дъх тя да отрече обвиненията му. Но Мария не каза нищо. Чу се стържене на подметки по пръстта и тъп удар — опипваше стените на заслона, за да намери вратата. Тя се открехна под натиска й и лунната светлина проби мрака. Видя я застанала под лунния лъч.

— Погледни ме — заповяда му тя, сякаш очите му не я бяха последвали по собствена воля. — Кажи ми какво виждаш.

— Магьосница — отговори той веднага. — Лъжкиня. — Преглътна, думите излизаха трудно, като сълзите, засъхнали в сребристи ручейчета по бузите й. — Жена, трепереща в нощта, макар че вятърът едва ли би могъл да бъде по-студен от измамното й сърце.

Брадичката й трепна, сякаш я беше ударил.

— Какво очакваш да видя? — изрева той, свивайки пръстите си в юмруци, за да потисне подтика да посегне към нея, да я привлече към себе си, да й каже, че това, което наистина вижда, е жената, която обича повече от всичко на света, противно на всякакъв здрав разум, застанала там под лунната светлина.

Изстена и се свлече до стената.

— Виждаш ли срама ми?

— Срам за какво? — запита той, уморен и унил, усещайки как гневът му се оттича заедно с думите.

Тя беше направила това, което трябваше, да оцелее; жена, играеща опасна игра, в свят, управляван от мъжете. Какво значение имаше, ако бе решила, че той вече няма място в живота й? Нали беше жив.

— Ейдит обича Хю — изрече тя.

Пристъпи, за да се приближи към него, и се отпусна на колене, срещайки погледа му.

Значи Ейдит беше намерила любовта. Мрачна усмивка изви ъгълчетата на устата му, когато си спомни как го беше молила да я върне в манастира…, когато мислеше, че Ротгар от Лангуолд ще стане неин съпруг. Струваше му се, че жените изобщо не го намират привлекателен.

— Това е причина по-скоро за радост, а не за срам.

Тя хвана ръцете му в своите. И макар че нейните бяха малки и крехки, той усети, че му дават опора и спокойствие.

— Тя го обича. И когато заплахата надигна глава, тя не прибягна до лъжи и интриги, за да постигне своето. О, колко зле съм се отнесла с нея! Мислех я за глупава и непривлекателна, но тази нощ тя спи в прегръдките на съпруга си, когото обича.

— Ако според тебе да си в леглото със съпруг е толкова хубаво нещо, тогава защо си тук, Мария? Ако правилно си спомням, забрави сделката си с мене и се сгоди за Гилбърт Криспин.

Ръката й трепна и стисна неговата още по-силно.

— Но аз обичам тебе, Ротгар.

Беше преживял моменти, когато получаваше внезапен удар в корема или падаше от галопиращ кон, или удряше главата си в греда, или изобщо по някакъв начин всичко внезапно спираше. Но никога причина за това не беше ставата радостта, която сега разливаше в него замайващото си опиянение, така че можеше само да се усмихва глупаво в тъмнината и да повтаря: „Ти ме обичаш?“

В отговор тя се сгуши в ръцете му и устните й намериха неговите.

— Ужасно трудно е да обичаш мъж, който те мрази — прошепна тя.

— Наистина е ужасно трудно — съгласи се той и изпъшка, когато тя притисна ръка към онази част от него, която най-лесно можеше да го опровергае. Устните му се разтвориха, за да посрещнат нейните, той пъхна език в меката, влажна топлина на устата й, опиянявайки се от вкуса й. Езикът й срещу неговия му напомни колко умело си служеше тя с думите, как можеше да извърти ситуацията

така, че да послужи на нейните нужди. — Да можех само да ти вярвам, сладка лъжкиня такава.

— Трябва да ми повярваш — и тя обхвана лицето му в дланите си.

— И какво трябва да повярвам, че си заговорничила с Гилбърт и си ме очернила пред свещеника с най-добри намерения?

— Да, точно така.

Тя като че ли се наслаждаваше на сарказма му.

— Само жена може да мисли по такъв извъртян начин. Тя стисна пръсти около пулсиращата му мъжественост.

— Жена ли? Боже господи, а аз мислех, че разигравам твоята хитра измислица.

Ротгар се засмя, близостта й го развеселяваше. Ръцете му, уморени и схванати от усиленото копаене през деня, се заровиха в гънките на наметалото й, търсейки нейната топлина. По дяволите… беше облякла още една рокля и туника под расото на монахинята.

— Беше прав, Ротгар, да предложиш тази хитрост — каза тя, без да обръща внимание на търсещите му пръсти, облягайки се на него, сякаш искаше да пренесе силата на аргументите си през кожата му. — Макар че трябваше да си измислям неща извън предвидените, Хю се поправя с всеки изминал ден, а двете с Ейдит държим Гилбърт под контрол с отварата…

Хихикането на Ротгар се разрази в гърлен смях.

— По-добре да внимавам какво ям и какво пия в твое присъствие, сладката ми. Човек би казал, че упояваш всеки мъж в Лангуолд.

— Не ме разбра. Престанахме да упояваме Хю и започнахме да обуздаваме варварската природа на Гилбърт с един мехлем.

— Точно от каквото се страхувах — прошепна Ротгар срещу косата й, когато ръцете му най-накрая намериха кожата й, гладка и гъвкава под грубата вълнена материя. — Едно твое докосване, един поглед и се превръщам във варварин.

— Престани! — извика тя, изтръгвайки се от ласките на ръцете му. — Ротгар, трябва да чуеш какво имам да ти казвам!

— Говори тогава.

Той въздъхна, облегна се на сламеника и я притегли към себе си, задоволявайки се само леко да я прегърне през кръста.

И тя започна да му разказва една удивителна история. Ротгар я слушаше в безмълвно смайване, докато тя описваше спречкването си с Гилбърт в колибата на дървосекача и как неохотно беше обещала да се омъжи за рицаря, за да го укроти. За затворничеството й в Лангуолд Хол, което й беше попречило да дойде при него, както беше обещала. За видимото постепенно възвръщане на разсъдъка на Хю, за съюза й с Ейдит, насочен против Гилбърт.

— Толкова сме близо, Ротгар — каза тя накрая. — Една седмица, а може би по-малко, и Хю ще може да заеме полагащото му се място. Но Лангуолд точно сега е ужасно уязвим. Тези тайнствени нощни набези и унищожаването на запасите може да са знак, че предстои нещо още по-лошо. Стивън вече няма да може да се бие. Остават само трима рицари, на които да разчитаме.

— Но ти каза, че тровите Гилбърт — напомни й Ротгар.

— Налага се — беше отговорът. — Напоследък изглежда променен. Страхувам се от това, което може да направи. Ейдит казва, че мехлемът може да го убие, и без колебание бих го сторила, ако бойните ни сили не бяха толкова намалели. Трябва да внимавам, да използвам мехлема само колкото да го държа полубуден и замаян, но достатъчно бодър, за да се отърси и да скочи в наша защита, ако се случи най-лошото, преди Хю да се е възстановил.

— Ти наистина ли ще го убиеш? — запита Ротгар, не можейки — или не искайки — да си представи Мария хладнокръвно да втрива отровния мехлем в нищо неподозиращия врат на Гилбърт.

— Аз… — Гласът й секна и той усети как раменете й се отпускат несигурно. — Не знам.

— Наблюдавам Гилбърт Криспин и съм го виждал само да реве и да вилнее. Изглежда, е добър в бой, но не усещам у него способност да ръководи хора.

— Така е — съгласи се Мария. — Само тъпче онези, които не могат да му се противопоставят. Един ден, когато Фен ми помагаше да изкъпя Хю, открихме по него синини. Оттогава Фен не позволява на никой рицар да остава насаме с Хю, дори и на Уолтър, но имам сериозна причина да подозирам, че когато Гилбърт беше отстранен от Хю, това сложи край на малтретирането.

Ротгар си спомни безпомощното, почти карикатурно подобие на мъж, играещо си със своята кукла; припомни си насиненото лице на

Хелуит, грозното петно над лакътя на Мария; пред очите му изникна жилестото, закалено в битки тяло на Гилбърт Криспин, надвесил се над безпомощните си жертви. Усети огромен, безсилен гняв.

— Никога повече няма да те докосне — закле се Ротгар. — Ти ми принадлежиш.

Тя утихна, сгушена до него, сякаш задържаше дъха си от страх той да не си вземе обратно тези думи.

— Значи ми вярваш?

— Ах, Мария, толкова нощи прекарах да проклинам твоето отсъствие. Самоубеждавах се, че не е възможно да вярвам на думите ти. Ревността ме разяждаше, мислех как ти и Гилбърт сте заедно. Но когато дойде в прегръдките ми, когато ми каза, че ме обичаш…

Той се изсмя късо, безрадостно. Никога не се беше поддавал дотолкова на женски уловки, чувстваше се така, сякаш здравият му разум става жертва на сърцето. Но лежеше тук, прегърнал тази жена, готов да отхвърли всички съмнения, повелите на честта си, само и само да й помогне да запази собствените му земи за друг човек.

Но тя щеше да бъде негова. И това замайващо, възхитително обещание правеше сделката честна. Усети как Мария се размърда; близна нежно брадичката му, намирайки устните му в тъмното, и всички съмнения отлетяха от неспокойния му ум.

— Ще ме любиш ли сега? — запита тя.

— Дръзко момиче — изрече той, привидно ядосан. — Все ти първа искаш удоволствия.

Представи си я как се изчервява. Тя се отдръпна в пристъп на внезапна плахост, но Ротгар отново я притегли.

— Толкова си красива — измърмори той. — Никак не ми се иска да те любя само в някакви мръсни землянки върху отъпкан пръстен под. Трябва да сме в хубаво легло, със силен огън и купища кожени завивки. Точно така си те представях, легнала върху кожите, с коса, разпусната по раменете.

— Харесваш ли косата ми? — Той усети как ръката й докосва косата и леко, като перце, посягайки към нея в нерешителен жест. — Мислиш ли, че съм хубава?

— Прекрасна си — изрече той, хвана ръката й и я привлече към устните си.

— И на мене ми харесва да те гледам — каза тя.

— Наистина ли?

Той замря, притиснал леко устни към дланта й. Често се беше питал какво виждат другите, когато го погледнат в лицето; струваше му се чудата прищявка на бога човек да може да гледа всичко друго, само не и собственото си лице. От време на време се беше зървал, обикновено в кофа с вода; веднъж се огледа в блюдо от ковано желязо, по-лъскаво от другите. Но видя само някаква бледа кожа, синкави петна на мястото на очите, диво стърчаща кафяво златиста коса и брада, скриваща по-голямата част от лицето му; всичко това му казваше само едно — че прилича на повечето мъже.

— И аз развивам необикновена любов към отъпкани пръстени подове — подметна тя.

Той се засмя с нисък, гърлен, триумфален смях, отекнал в гърдите му, докато я притискаше към сламеника. Макар че естественият мъжки подтик го караше да съблече всичките си дрехи и да свали от нея всякакви там рокли и туники, за да разкрие гъвкавото й, гладко тяло за ненаситните си очи, непоносимият студ го възпря.

Това беше незадоволително съвкупление, откъдето и да го погледнеш. Мария беше вдигнала полите си над кръста, но дрехите скриваха гърдите й от търсещите му устни и очи. Той самият, освободил мъжествеността си през отвора на панталоните, не можеше да получи горещите й, страстни ласки по цялата си дължина. Краката й се увиваха около кръста му, но той усещаше само натиска, не и това, което искаше да почувства, допира на кожата й до хълбоците и гърба му.

С други думи, никога досега не се беше чувствал толкова неудовлетворен.

— Обичам те — прошепна тя срещу устните му, когато той навлезе в нея, сливайки дъха си с нейния. Думите й предизвикаха в сърцето му странен трепет, породен от страстта. — Обичам те — повтори тя и нежна топлина, несвързана с физическото напрежение, обгърна и двамата. — Обичам те — изпъшка тя за трети път, когато тласъците му я изместиха опасно близо до ръба на сламеника.

Сладката й мекота се сви около него с разтърсващи пулсации, той изруга пречещите им дрехи, искаше коремът й да се допира до неговия, за да усеща по-плътно разтърсващите спазми, които я оставяха задъхана и стенеща в изстъпление.

— И аз те обичам — прошепна той срещу горещата й шия, когато най-накрая се отпуснаха изтощени, изчаквайки кръвта им да се охлади и сърцата да се усмирят.

Мария го прегърна плътно.

— Утре е велика събота — каза тя. — Двете с Ейдит се надяваме Хю да е достатъчно добре, за да седи на масата, когато селяни дойдат да го поздравят. Само това може да върже пакостния език на Филип.

— И аз се надявам на присъствието на Хю — каза Ротгар, — защото искам да го помоля за най-ценното нещо.

— И кое е то? — запита тя, играейки си лениво с косъмчетата, стърчащи над ръба на туниката му, докато сърцето й туптеше до гърдите му. — Златото, което обеща на Гилбърт?

— Има злато, но е много малко. Старият бик, който пасе на ливадата…, преди години се нарани на едно прекършено от буря дърво. Когато оздравя, на мястото на раната остана кожна гънка като джоб, увиснал от врата му. Златото е скрито там, Мария, дванадесет златни монети. Чакат смелчага, който ще се реши да хване за рогата стария бик. Малко съкровище, но недостатъчно, за да спечеля всички, от които имаш нужда заради Хю.

— Достатъчно е, за да се откупиш от Уилям, Ротгар! — възкликна Мария. — Чувала съм, че правят така. Може би…

Той я накара да замълчи с пръст, поставен на устните й.

— Имаме време да се тревожим за тези неща по-късно. Нямам нужда от позволението на Хю, за да взема това злато. Не, единственото злато, което ме интересува, грее в косата ти и блести в очите ти.

Тя трепна и се засмя леко, кратко, от което той разбра, че думите му са й харесали.

— Значи ще искаш Хю да ти върне Лангуолд?

— За тебе Лангуолд ли е по-ценен от всичко, свързано с Хю?

— Май е така за всички останали мъже — каза тя. — Лангуолд, винаги Лангуолд. И за Хю, и за тебе, и за Гилбърт…, защо иначе копелето Филип ще си пъха носа навсякъде и ще търси какво да донася на Уилям, ако не за да вземе Лангуолд за себе си? Напоследък дори подозирах Уолтър, че хвърля завистливи погледи към земите.

Ротгар обаче нямаше намерение да завижда на Хю заради Лангуолд.

— Ще му кажа само: „Нормански лорде, ровът за твоя замък беше изкопан и стените започнаха да се строят преди два дни. С изключение на няколко достойни за съжаление случая, хората на Лангуолд те приемат като свой господар. Сега, когато си достатъчно здрав, за да управляваш сам, те моля да ме освободиш и да позволиш сестра ти Мария да замине с мене.“

Лунните лъчи, влизащи през вратата на навеса, падаха право върху главата на Мария, настанена на рамото му.

— И тогава ще ти задам същия въпрос — продължи той. — Кажи ми сега, Мария, какво ще ми отговориш? Можеш ли да се откажеш от дома, за който толкова дълго си копняла, и да тръгнеш по един несигурен път? Няма да имаме нито дом, нито средства за живот, докато не си намеря някаква работа.

Ротгар си спомни как беше замряла в мълчание преди броени минути. Сега беше негов ред да чака с разтуптяно сърце и напрегнати нерви какво ще му отговори Мария.

Луната освети извивката на устата й, когато тя се усмихна.

— Най-напред трябва да кажа на брат ми как ти и аз, двамата заедно спасихме Лангуолд за него. Как мъдрото ти ръководство накара стените на замъка да се издигнат, как силната ти ръка възпря нападателите на поляната. И тогава, Ротгар, ще ти кажа: „Изглежда, всичките местения в по-младите ми години са имали определена цел, да ме подготвят за това, което ми предстои. Да, бездомен, безпаричен, скитащ саксонецо, ще дойда с тебе.“

— Дългичък, но прекрасен отговор — каза Ротгар, прегръщайки я още по-плътно, потънал в омайното усещане, че всичко е възможно, когато тази жена е до него.

18

Ротгар я изпрати до двора и я целуна за последно, но и на него, както на нея никак не му се искаше да я пуска от ръцете си.

— Трябва да вървя — прошепна Мария. — Ти трябва да се връщаш в навеса, да не би Юстъс да се събуди, а аз не бива да предизвиквам гнева на Гилбърт с отсъствието си. О, Ротгар, ако бог пожелае, Хю ще седи на трапезата в празничната вечер и това ще е последният път, когато се разделяме.

— Ако брат ти е оздравял толкова, може би трябва да дойда с тебе — изрече Ротгар с напрегнат, дрезгав и тревожен глас. — Цял ден ще се мотая като безумен, ще се притеснявам за сигурността ти. И никак не ми харесва да си представям как Гилбърт те докосва или ти го докосваш, независимо по каква причина. Ако Хю наистина е готов, намери ми меч, Мария, и това ще е краят на Гилбърт Криспин и на всичките ти трудности.

— И ще създадеш много други.

— Да. — Думата увисна във въздуха като унил, противящ се звук. — Едва ли мога да очаквам моят народ да прехвърли верността си към Хю, ако съсека неговия рицар.

Мария се облегна на него, вкусвайки за един кратък миг усещането как нейната мекота се притиска към твърдите мускули на тялото му. Усети мимолетен трепет, когато ръката му обгърна тила й и задържа главата й облегната на рамото му; почувства топлия му дъх, когато устните му потърсиха челото й; долови туптенето на сърцето му до гърдите си.

— Така е по-добре — каза тя. — Трябва да залъгваме Гилбърт, само още един ден, и да наредим нещата така, че Филип да няма какво да говори на Уилям против Хю.

— Тогава върви — отвърна той; хрипкавите му думи идваха някъде издълбоко. — Тръгвай сега, иначе изобщо няма да те пусна да си идеш.

Мария нямаше нужда да предпазва главата си от студа с монашеския воал, докато бързаше през безмълвния двор на Лангуолд Хол. След като се отдели от него, сетивата й някак се притъпиха и в главата й останаха само трескавите мисли, изпълнени с тревога, която омагьосващото му присъствие временно беше прогонило. Например дали монахините спят до разсъмване, или религиозните им задължения ги карат да станат от сън в тихия промеждутък между пълната тъмнина и бледото сияние на ръба на небето, предизвестяващо идването на слънчевите лъчи?

Ускори крачка. Дрехата, която допреди няколко часа беше я отвращавала с миризмата си, сега носеше трайни следи от мириса на Ротгар. Колкото и да не й се искаше да се откаже от единственото нещо, което й напомняше за него, трябваше да върне расото на монахинята и да отправи кратка молитва дано притежателката му вече да не е открила, че го няма.

Вмъкна се тихо в залата. Огънят, от който след дългата нощ беше останала само купчинка тлееща жарава, хвърляше оранжево златисти отблясъци по почернелите от пушека стени. Една хрътка наостри уши, подуши, за да улови миризмата й, после отново положи глава на предните си лапи и извинително размаха опашка.

Покритият с плочи под като че ли нямаше край и само една сгушена под някакви завивки фигура нарушаваше необятността му. Столовете и пейките около голямата маса се търкаляха наоколо преобърнати и празни.

Мария преглътна и стисна по-здраво расото. Надяваше се да намери Гилбърт все още спящ, както го беше оставила, а оръженосецът му да хърка зад вратата. Това, че ги нямаше, предвещаваше катастрофа. Трябваше да измисли някакво оправдание, за да обясни отсъствието си. Сети се за параклиса на Лангуолд, сиромашко и занемарено място. Щеше да каже на Гилбърт, че е прекарала там цялата нощ в молитви, и се надяваше господ да й прости и тази лъжа.

Тогава по-скоро усети, отколкото да види, присъствието на друг човек в сенките. Мария се обърна рязко и се озова лице в лице с една от кухненските прислужнички. Облекчението и взаимната им изненада бяха толкова големи, че двете се сблъскаха, издадоха лек, приглушен вик и изпуснаха това, което носеха в ръце. Вързопът на Мария тупна

на пода като мръснокафява купчина, а бохчата на момичето се отвори и оттам изпадна купчина листа и клонки.

— Зеленина, милейди, за великденската украса — обясни момичето и клекна да събере клонките. Преди да се изправи, погледна изотдолу към Мария и прехапа устни. — Хората вярват, че така карат зимата по-бързо да си иде. Освен ако не забраните, милейди, да я пръснем наоколо, както сме правили досега.

Норманските свещеници, обосновавайки претенциите на Уилям към Англия, изтъкваха полуварварските обичаи на саксонците да украсяват олтарите и богослужебните маси със зеленина. „Така те почитат старите си богове наред с истинския наш господ!“, твърдяха те и разказваха за лудите танци около огньовете на Белтейн, за дървесните божества и преклонението пред слънцето.

Бодливият лист на едно клонче зеленика улови отблясъците на жаравата в огнището. Замръзнали червени плодове проблясваха над восъчните листчета на едно английско цвете, чиито храбри стръкчета беше забелязала да подават главички над снега. Какво нередно би могло да има, ако малко живи цветове разнообразят унилия изглед на Лангуолд на този ден, когато брат й можеше да се запознае със своя народ, когато споменът за чудесната нощ с Ротгар още изпълваше сетивата й?

— Ще ни трябва още зеленина. Още доста — каза Мария и коленичи, за да помогне.

Точно така я завари абатисата — коленичила на пода, с ръце, пълни с клончета от зеленика и върба. Сестра Мери вървеше зад нея, както обикновено, но този път поради това, че не можеше да види къде стъпва. Вниманието й беше заето от светлосинята рокля, която беше облякла — една от любимите рокли на Мария. С всяка стъпка младата монахиня дърпаше тънката прилепваща материя от кръста си и я наблюдаваше как уляга обратно на място, подчертавайки фигурата й така, както коравото вълнено расо никога не би могло. Друга от роклите на Мария беше несръчно увита около главата й, а ръкавите висяха, завързани под брадичката, като краищата на забрадките на селянките.

— Някой е откраднал расото и воала на сестра Мери — каза абатисата, поглеждайки с презрително набърчен нос към зеленината в ръцете на Мария.

Купчина зеленикави клонки лежаха върху взетите на заем дрехи на сестра Мери Невинна.

Преди малко Мария беше се възхищавала на способността на Ейдит да разрешава проблемите, без да прибягва към лъжи; сега се виждаше как трескаво търси някакво правдоподобно обяснение за факта, че беше взела дрехите.

— Не се тревожете, преподобна майко — каза тя, издърпвайки расото, за да скрие зелениката под него. Погали вълната, търсейки думи. — Ето ги дрехите. Когато сестрата ги свали снощи, краищата им паднаха на пътеката. Аз… аз ги настъпих, когато минавах оттам. Помислих, че някоя от прислужничките ще може да почисти последиците от моята тромавост.

— Божиите дъщери сами се грижат за дрехите си — каза абатисата, издърпвайки расото от Мария. — Върви, дъще, и се облечи подобаващо — обърна тя вниманието си към сестра Мери, която взе дрехите и се отдалечи към нишата на Мария с бавни, колебливи стъпки.

Няколко саксонски жени и девойки бяха влезли в постепенно просветляващата зала, понесли купчини ярка зеленина. Плахите им погледи се местеха от коленичилата им господарка към внушителната монахиня, извисила ръст над нея.

— Да не възнамерявате да им позволите да пръснат тук тази зеленина? — запита абатисата.

— Какво ще навреди това, преподобна майко? — запита Мария, като се изправяше на крака с водопад от зеленика и върба в ръцете, добре съзнавайки, че като се обявява в защита на украсата, се съюзява с жените против абатисата. — Те нямат намерение да богохулстват. Просто така са свикнали.

— Тогава нека се дръпнем, за да продължат с украсяването — изрече абатисата и одобрително пламъче в очите й опроверга строгото изражение на лицето.

— И аз самата не виждам нищо лошо в този обичай — продължи тя с тих глас, когато двете с Мария останаха сами, наблюдавайки как развеселените, бъбрещи си жени разстилат зелениината наоколо. — Подведоха ме да вярвам, че вие, норманите, търсите всякакви демонични значения в този обичай.

— Можехте да ме попитате — отвърна Мария, внезапно освободена от притисналия сърцето й страх, че може да е обидила монахинята.

— Както и вие можехте да ме попитате дали може да вземете на заем расото на сестра Мери.

Бузите на Мария пламнаха така, че сигурно биха могли да съперничат по червенина на горските плодове по накъсаните клонки.

— Извинявам се, преподобна майко — прошепна тя. — Беше прибързано действие. Ако имах време да помисля…

— Щяхте да направите същото — довърши изречението й монахинята, без в гласа й да се прокрадне намек за двоен смисъл или явен гняв.

След миг заговори на неуверен, но сносен нормански, сякаш не искаше разговорът им да бъде разбран от жените в залата.

— Не съм сляпа, милейди. Виждам какво става тук. Дойдох, смятайки, че ще намеря Ейдит едва ли не затворничка, омъжена против волята й за някакъв чудовищен варварин. Но видях, че вие сте в това незавидно положение, а Ейдит е доволна от съдбата си.

— О, майко, не беше винаги така. — С внезапно блеснали в очите сълзи Мария посегна към топлата, суха ръка на монахинята, питайки се дали неочакваното й желание да изповяда всичко пред отец Бруно няма да намери удовлетворение, ако се довери на абатисата. — Отнесох се зле с Ейдит, като я накарах да се омъжи за брат ми. Това, че сега съм в такова положение, е справедливо наказание.

— Ами — възрази абатисата, поемайки ръката на Мария в двете си длани. — Ейдит не беше по-подходяща да стане монахиня, отколкото сте вие, дъще моя. Ако тя имаше истинско призвание, щях да вдигна тревога веднага щом Ротгар от Лангуолд я отвлече. Щяхме да я върнем и тя щеше да положи обета си.

— Но сега дойдохте за нея. Помислих, че тя ви е помолила.

— Вестта за положението на Ейдит дойде от друга уста, милейди, от някого, който явно е имал свои собствени интереси. Но аз все пак се почувствах длъжна да проуча нещата за благото на Ейдит. Ако бях установила, че тя държи да бъде божия невеста, ако я бях видяла необичана или малтретирана, щях да й предложа подслона на нашата обител и закрилата на монашеските одежди — каза абатисата

със загадъчна усмивка. — Точно както сега предлагам същото и на вас, дъще.

— Страхувам се, че от мене не би излязла добра монахиня — каза Мария, съзнавайки, че докато Ротгар от Лангуолд стъпва по тази земя, никакъв обет за целомъдрие няма да я удържи далече от него. — Бихте ли ми казали кой е издайникът?

— Де да можех, дъще. Той стоеше в сянка и говореше с дрезгав шепот, за да скрие истинския си глас, но съм сигурна, че ще го разпозная, ако го чуя отново. Няма да му вярвам, ако отново дойде да ми разправя разни лъжи.

— Благодарна съм ви, преподобна майко, и съм ви много задължена.

— Уви, ние сме бедни монахини — каза абатисата, обръщайки към Мария открития си, разбиращ поглед. — Зестрата на Ейдит, ако не присъствието й, означават много за нас. Ето защо дойдох, дъще, да видя с очите си жената, за която се говори, че управлява Лангуолд вместо брат си и която би могла да разбере нашите скромни нужди.

— Когато чух, че стоите пред портите, се надявах, че може би ще ме молите за месо или олтарни покривки, такива неща.

— Месо, да, но по-скоро завивки вместо олтарни покривки и някое и друго чувалче брашно — отвърна абатисата. — А когато можете да отделите малко мляко и яйца, ще можем да правим кремове за сестра Катрин, която наскоро загуби и последния си зъб.

— Не е кой знае какво искане — каза Мария, убедена, че щедростта на Лангуолд може да се простре и върху малката обител.

— Не и между разумни жени — съгласи се абатисата. — Но някой мъж може да мисли другояче. Сега трябва да вървя да се погрижа за сестра Мери. Де да беше станало така, че някой неженен и жаден за земи лорд да ни беше нападнал, преди тя да положи обета си. — Абатисата се сбогува, стискайки успокоително ръката на Мария. — Благодаря ви, дъще. И помнете, че когато имате нужда от духовна подкрепа. Той я притежава в изобилие; Той, Който чува молитвите ни. — И добави с хитро, съвсем светско намигване: — Той решава какви треви ще растат по тази земя и той е дарил жените с колене, а мъжете с едни висящи неща, от които биха могли да изпитат силна болка, ако мине много време, преди нечии молитви да получат надлежния отговор.

Саксонките, шепнещи и плахи, докато Мария говореше с абатисата, се оживиха, когато тракането на броеницата й заглъхна по коридора. Смеейки се и дърпайки Мария да се присъедини към тях, те започнаха да украсяват Лангуолд Хол според осветената от вековете традиция. Сръчни ръце в миг изметоха вонящите боклуци от пода. Кучетата се мотаеха в краката им, захапвайки игриво метлите, сдърпваха се за отдавна изоставени по ъглите кокали, търкаляха се по пресните дървени стърготини, щедро посипани по пода и размесени с благоуханни билки и борови иглички в чест на настъпващия свят празник.

Млади момичета тичаха от една жена към друга, поднасяйки им комати хляб, парчета сирене и кани с прясна вода, за да не спират работата си заради закуската. Бледо, хилаво момче, което Мария често беше забелязвала да се мотае наоколо с отнесен поглед, седна в ъгъла и започна майсторски да свири на лютнята, която обикновено висеше, прашна и забравена, на стената в нейната ниша. Чистият му треперлив глас поде припева на старинната песен, след миг към него се присъедини още един глас, после трети, четвърти и накрая всички запяха заедно. Дори Мария, кацнала нестабилно на едно ведро, за да опъне гирлянди от бръшлян между два свода, предназначени за не толкова весели неща, си затананика мелодията, напрягайки уши, за да разбере думите.

Внезапно сред оживената група се появи Гилбърт Криспин.

Веселата песен секна, пръстите на момчето дръпнаха нервно и объркано струните. Един след друг замлъкнаха пеещите гласове, докато накрая остана само един. Жената присви очи, за да види какво е предизвикало внезапното стихване, и издаде пронизителен вик, когато късогледите й очи различиха Гилбърт.

Очите на Гилбърт, известни с ястребовото си зрение, се спряха на Мария с уверения, безскрупулен поглед на пернатия хищник.

— Къде беше снощи? — запита той, пристъпвайки с олюляваща се походка към нея.

— Свири! — заповяда Мария на момчето, молейки се то да има смелостта да задърпа отново струните на лютнята, докато тя призова цялата си смелост, за да излъже, че е прекарала нощта в параклиса.

Първите неуверени звуци й заприличаха на шума, предизвикан от човек, спънал се във ведро, но една жена, застанала между нея и

Гилбърт, смело поде мелодията подканвайки с жест останалите да се присъединят към нея. Черпейки сили от неуверените им, плахи гласове, Мария продължи да се бори с отчаянието, което заплашваше да я овладее.

— Не мислех, че ще имаш нужда пак да те намажа — каза тя. — Затова отидох да отдам почит на моя господ.

Което не беше съвсем лъжа, защото очите й се спираха на тялото на Ротгар със страстно обожание всеки път, когато лунен лъч паднеше върху него, макар че едва ли би му го признала.

Гилбърт, по чието лице се четеше съмнение и желание да й повярва, изглеждаше така, сякаш също беше прекарал нощта в подобни занимания. Сламки стърчаха от туниката му и разрошената му коса, от него се носеше ужасна воня, сякаш беше задоволявал страстта си на някой пръстен под, засипан с всякаква гнилоч.

— Не се ли сети да ме потърсиш в параклиса? — запита тя, скръствайки ръце, и наклони глава, като го загледа внимателно изпод полуспуснатите си клепачи.

— Не, не се сетих — призна Гилбърт с мрачна гънка около устата и изражението му се смекчи, явно благодарение на покорната й поза. — Трябваше да помисля за това… безумен звяр живее в мене и надига глава, когато усети, че мога отново да те загубя. Кълна се, че ужасно ме е срам, като си спомня какво мислих и правих тази нощ.

Той пристъпи към нея с тромаво и неуверено движение. Оръженосецът му излезе от ъгъла и побърза да застане до него, с насинено око и подута устна, доказателство, че беше платил скъпо за това, че е проспал нощното й измъкване. Хвана господаря си под ръка и го поведе към ниска пейка до огъня.

— Мария — повика я Гилбърт с толкова слаб глас, че тя едва го чу през песента на жените. — Бих искал сега да се погрижиш за раната ми.

— Да, добре.

И тя въздъхна. Но когато посегна към бурканчето, на негово място намери само топяща се следа, сякаш снежец. А на пода, сред пръснатите глинени парченца лежеше изцъкленото тяло на хрътка и една топчица мазен мехлем течеше на струйки по подутия й изплезен език.

Ротгар нарами едно празно ведро и заедно с другите мъже, носещи подобен товар, се запъти към отворените порти на Лангуолд. Някои хвърляха бегли, предпазливи погледи към него, сякаш се срамуваха, че така се радват на норманския празник в замъка, който някога беше негова собственост, но Ротгар не обърна внимание на нетърсеното им съчувствие.

Ако трябваше да каже истината, то опъваше нервите му.

Ротгар дори повече от тях копнееше да нахлуе през тази врата. Че някога му беше принадлежала, това нямаше кой знае какво значение изобщо нямаше значение, — в сравнение с жената, която го очакваше зад нея.

През целия този безкраен ден той беше хвърлял погледи към имението, терзаейки се от разстоянието между него и замъка, с отчаяната увереност, че нещо ще стане не както трябва. Как щеше да види и чуе, ако наистина се случеше така? Колко самонадеян беше, като я уверяваше, че двамата могат да надхитрят Гилбърт само с няколко добре скроени лъжи! Планът, привидно толкова добре измислен под прикритието на нощта, изчезваше като предутринна мъгла под светлината на деня.

Във въздуха проехтя предсмъртно квичене на свиня, която колеха за тазвечерния празник. Погледът му бе привлечен от оживлението около обора и той разпозна синкавочерната коса на Гилбърт Криспин, застанал сред група мъже. Уязвимостта на Мария се стовари върху му със силата на внезапен юмручен удар в корема. Вместо да го понесат към нея, за да й помогне, краката му като че ли бяха враснали в земята; пръстите му бяха изгубили всякаква чувствителност, свити в безполезни и безпомощни юмруци, отпуснати край тялото му.

Но денят беше отминал. Слънцето беше извървяло пътя си по небето, един мъчителен инч подир друг. Викът на Юстъс: „Денят свърши!“ беше освободил Ротгар от самоналоженото му задължение и той беше отпуснал лопатата и хукнал в отчаян бяг към имението, свестявайки се едва когато мъжете завикаха подире му, напомняйки му да вземе едно ведро.

Не вървеше да нахлуе там ей така, запотен и изцапан от работата, и да настоява да се срещне с Мария.

Насили се да изчака на опашката за празни ведра; за негово щастие мъжете от Лангуолд, нетърпеливи да започнат да празнуват, скоро се присъединиха към него. Веселите им закачки сякаш прикриваха трескавото му мълчание; те се тълпяха около вратата, а той безмълвно и без никакви угризения си пробиваше път напред, докато не се намери начело на първите, които прекрачиха прага.

Видя Лангуолд Хол такъв, какъвто най-много го харесваше, с цепеници, струпани до огъня, ароматизиращи въздуха с чистия, остър мирис на бор. Стотици свещи прибавяха екстравагантния си блясък към подскачащите пламъци в огнището, разпръсквайки необичайно сияние, което правеше дори потъмнелите от пушека стени да блестят под отрупалата ги зеленина. Отец Бруно стоеше близо до огнището, с чаша бира в ръце, грейнал от свещеническа гордост.

Ротгар сложи ведрото си на пода. Още един мъж направи същото, а други двама поставиха отгоре една дъска, правейки импровизирана маса. Очите му обаче през пялото време преравяха залата в търсене на Мария.

— Не тука, простаци такива, ей там — извика сърдито една жена. Затисна устата си с ръка, когато разпозна Ротгар. — Извинете, милорд. Не ви видях…

Предложението на Ротгар да премести ведрата потъна в радостните викове на жените, които го обкръжиха във весела групичка. Той се преструваше, че се усмихва, отправяше нищо незначещи, безсмислени възклицания в отговор на благопожеланията им, докато погледът му жадно поглъщаше всяка далечна фигура, а ушите му се напрягаха да чуят нещо над непрестанния ромол на възбуденото саксонско бръщолевене.

Настъпи раздвижване в далечния край на залата, близо до малката ниша, която Мария беше избрала за свое обиталище. Две монахини, истински, както предположи, пристъпиха в кръга светлина. Между тях вървеше неговата Мария, облечена в рокля от тъмнозлатиста вълна. Воалът с подбрадник в същия цвят, украшение за глава, каквото повечето жени носеха, за да прикриват оредяла коса или белези от шарка по лицето, само скриваше нейните разкошни, гъсти, лъскави плитки, но той знаеше, знаеше как изглеждат те, разпуснати свободно по раменете й, познаваше сметанената гладкост на кожата й, знаеше колко лесно ръцете му можеха да обгърнат тънката й талия,

така примамващо загатната под златния колан и искрящата от скъпоценни камъни малка кама.

Още една група мъже влезе през вратите на залата. Нормани. Филип Мартел, Гилбърт, Уолтър, Дънстън, придружени от оръженосците и пажовете си. Дрънчене на метал съпровождаше всяка тяхна стъпка, броните им блестяха под ярката светлина. Вървяха мълчаливо, взрени пред себе си със свирепо, недоверчиво изражение, което крещеше по-силно от всякакви думи, че те не одобряват това празнично събиране. Осъждащото им мълчание се наложи на тълпата като лед, запечатващ повърхността на езерце, и постепенно едно смутено, принудено мълчание се възцари сред празничната суетня.

Начело на групата стоеше Гилбърт Криспин, стиснал дръжката на меча в облечената си с ръкавица ръка, сякаш копнееше да го размаха над плътно сгушилата се група саксонци. За миг Ротгар усети пристъп на отчаяние. Нима Мария го е изиграла с приказките си за раната на врата и бавната отрова, и слабостта, която уж пълзяла по крайниците на рицаря?

Отеквайки весело над смълчаните хора, в залата се разнесоха думите на Мария:

— Честит Великден, милорд!

Ротгар откъсна поглед от Гилбърт, насилвайки се да се обърне към нея, да види със собствените си очи дали изражението, с което поздравяваше Гилбърт, съответства на въодушевлението в гласа й.

Тя не гледаше към Гилбърт. За миг огромните й златистокафяви очи срещнаха тези на Ротгар, а после, с блестяща усмивка, тя се обърна и направи дълбок реверанс пред брат си Хю.

— Не вярвам на очите си! — изрече дрезгаво Филип. — Увериха ме, че това не е възможно…

— Дръж си езика! — излая Уолтър.

Саксонците ахнаха като един. Никой не беше виждал своя лорд Хю де Кързън толкова отблизо. Настроението на Ротгар веднага стана по-весело, когато си спомни слуховете, разпространявани от Мария, за буйния характер на брат й, което накара тълпата да отстъпи назад в страхопочитание. Ейдит стоеше гордо до Хю, изчервена и здраво стиснала ръката му, без съмнение обърквайки онези, които вярваха, че Хю проявява наклонности на монах.

Хю протегна свободната си ръка към Мария и измърмори на нормански:

— Не ставай глупава.

— Говори на техния език — отвърна тя, докато той й помагаше да се изправи.

— Честит Великден — извика Хю, възвръщайки празничното настроение.

Тълпата се раздели, пропускайки Хю и Ейдит, които бавно стигнаха до голямата маса, а после отново сключи обръча си около тях. В настъпилото разместване Ротгар се озова до Мария.

— Иска ми се да можех да те целуна — прошепна тя. — Хю ще иска да съм до него; не владее толкова добре саксонския, а познанията на Ейдит са по-скоро в религиозния език. Не… не ме гледай, докато говорим.

Той изпълни молбата й, но намери ръката й. Тя обви пръст около палеца му и той го притисна към бедрото си.

— Нека тръгнем сега. Хю изглежда достатъчно добре. Никой няма да забележи, ако се измъкнем в бъркотията. — Собственият му опит да говори шепнешком му се стори като викане, сякаш всеки наоколо можеше да ги чуе. Продължи да се взира в Хю, но игличките, които почувства по тила си, му напомниха, че и Гилбърт е някъде наблизо. Гласът на съдбата проехтя в мисълта му. — Хайде — повтори той. — Нямам търпение да те изведа далече оттук, иначе нещо ужасно ще ни сполети. Брат ти със сигурност вече може сам да дава заповеди, нали?

За миг тя се забави с отговора; и ако не беше лекият натиск на пръста й около палеца му, той можеше да помисли, че се е стопила сред тълпата.

— Не знам — изрече тя най-накрая и гласът й прозвуча съкрушено.

— Мария?

Зовът на Хю се извиси над музиката и бъбренето край тях.

— Не мога да го оставя точно сега. Той не познава тези хора; може да се изплаши и да позволи демоните отново да овладеят разсъдъка му.

Освободи пръста си, но той отново го хвана.

— С него си сега, но искам с мене да си завинаги. Кажи „да“, Мария.

— Мария! — извика отново Хю.

— Кажи, че ще заминеш с мене довечера — и Ротгар я стисна още по-здраво.

— Ще заминем довечера, упорит саксонец такъв — изрече Мария, сподавяйки усмивката си.

— Иска ми се да можех да те целуна — повтори думите й той, питайки се защо не усеща вълнение, а само мрачно предчувствие за нещо завинаги изгубено.

Устните им не се докоснаха, но когато Ротгар се осмели да погледне към нея, тя го гледаше косо през присвитите си клепачи, извила устни в съблазнителна усмивка, която накара устата му да трепне и изпрати гореща вълна към слабините му. Флиртувайки с него, Мария се подиграваше на страховете му.

— Като помисля за това, не ми се иска да се отделям от тебе точно сега — изрече тя. — Мисля, че Хю може да има нужда от нас до себе си, за да му помогнат да разбере исканията на тези хора.

Тя хвана ръката му, този път открито, и двамата се запровираха през тълпата. Сърцето на Ротгар сякаш забрави да бие. Не би позволил нищо да й се случи, докато стои до нея.

— Кой е той? — запита Хю, когато двамата застанаха пред него, а в гласа му се усети несъмнена хладина.

На Ротгар му се стори, че трудностите този път са неизбежни, Ейдит застина, щом го видя; Мария държеше здраво ръката му, усмихната и изчервена, с леко изкривен подбрадник.

Ротгар реши да отговори сам; в края на краищата, това беше първата им среща.

— Наричат ме Ротгар.

Хю се вгледа в него. Ротгар се възползва от възможността да направи същото. Бледото лице на Хю и дълбоките бръчки покрай очите намекваха за физическите изпитания, но златистокафявите очи, толкова подобни на очите на Мария, блестяха умно и проницателно. Смахнатото, замаяно подобие на човек, премятащо кукли в ръцете си, като че ли беше изчезнало завинаги.

— Мъжът, който някога управляваше това имение, също се казваше Ротгар.

— Аз съм този мъж.

— Вярно ли е? — обърна се Хю към Мария.

— Да — беше отговорът й.

— Тогава защо не е мъртъв?

— Без него нямаше да има замък, Хю, и твоите рицари до един щяха да са мъртви. А тези хора, вместо да празнуват тази вечер в твоето имение, щяха да кроят планове как да го подпалят и изравнят със земята.

— Вярно ли е?

Този път Хю погледна към Ротгар за отговор.

— Може още да има някои, които искат да го изравнят със земята, но повечето хора тук те приемат като свой нов господар.

— Защо се намеси в моя полза?

— Защото ги обичам. — Изречено така просто, звучеше като смехотворна причина да изостави рожденото си право, доброволно да се откаже от свободата си, да стои тук, когато всичко у него го подтикваше да сграбчи ръката на Мария и да избяга в нощта. Но това беше самата истина. — Те не разбираха какво се очаква от тях. Не разбираха, че е неизбежно някой като тебе да дойде тук. Аз само исках да ги предпазя.

— Както баща предпазва заблуденото си дете?

— Точно така — каза Ротгар, смаян от това, колко бързо Хю беше схванал ситуацията.

— В такъв случай съм ти много задължен. Ще помисля и ще ти се отблагодаря както подобава.

Гилбърт се промуши между Ротгар и Мария, разделяйки стиснатите им ръце, преди Ротгар да успее да каже на Хю каква награда желае. С голямо усилие той възпря юмрука си да не се забие в мокрото, бледно лице на Гилбърт. Пот струеше по челото на норманина; косата му беше залепнала за черепа; изглеждаше задъхан, прекалено уморен за усилието, което току-що беше положил. Може би в края на краищата имаше нещо в приказките на Мария за бавната отрова. Но дори да беше така, стори му се уместно да си държи езика зад зъбите и да отправи молбата си към Хю по-късно, далеч от ушите на Гилбърт. Гилбърт беше запасал меч на кръста си; Ротгар имаше само двете си ръце, уморени от целодневното копаене.

— Не очаквах да те видя на днешното събиране — обърна се Гилбърт към Хю.

— Честит Великден, Гилбърт. — Хю тупна нормандеца по рамото, очевидно щастлив, че вижда своя рицар. — Господи, струва ми се, че е минала цяла вечност, откакто не съм те виждал.

Така си и беше, помисли Ротгар, осъзнавайки, че Хю няма никаква представа, че Гилбърт е заговорничил против него.

— Седни, седни.

Хю се пресегна, дръпна един стол и го потупа с подканващ жест. Гилбърт седна. Поглеждайки триумфално към Ротгар, той хвана ръката на Мария и я дръпна към себе си. Тя се помъчи да се освободи, но безуспешно.

Хю се вгледа в тях, набръчквайки чело. За миг смущение се мярна в погледа му; той тръсна глава, сякаш да го прогони.

— Нека започнем — чу се гласът му.

Хората от Лангуолд се наредиха на опашка, за да измолят по някоя милост от новия си господар. И това, което първоначално беше само претекст на Мария да задържи Ротгар до себе си, скоро се оказа успешно решение. Грубият селски акцент изкривяваше саксонския език до такава степен, че тя в повечето случаи не можеше да разбере какво искат хората. Ротгар превеждаше, възвръщайки постепенно увереността си, докато Гилбърт, свил се на стола, по едно време пусна Мария и прибра ръката си, която легна безволево на скута му.

— Тряб’а здра’ покр’ф, мног’ т’че.

— Може ли да получи нови дъски за покрива си? — разгада въпроса Ротгар.

— Коня ’мря. К’бил’та тряба д’са плоди — изрече като скоропоговорка селянинът. — Ням’ с кой.

Мария обърна широко отворени очи към Ротгар.

— Може ли да заведе кобилата си при бойните коне? Неговият жребец умрял.

Хю удовлетворяваше всички искания с щедро махване на ръката. Както беше обещал отец Бруно, никой не искаше нищо прекалено. Когато опашката от просители намаля, откъм кухнята се разнесе изкусителният аромат на прясно приготвена храна. Последният проситель, една жена, увита в гъст воал и огромно наметало, пристъпи напред. Свали воала от главата си. Мария и Ейдит едновременно

извикаха; Ротгар почувства как стомахът му се преобръща, как цялата омраза и лоши предчувствия неотвратимо си пробиват път.

Беше Хелуит, с подуто и обезобразено почти до неузнаваемост лице. Засъхнала кръв личеше по долната й устна; когато проговори, думите й засъскаха от празнината на прясно счупен зъб.

— Кой ти направи това?

В ужаса си Хю се обърна към нея на нормански. Като го чу, Хелуит трепна и с несръчно движение се освободи от наметалото си. Лявата й ръка висеше безжизнено, плътта между китката и лакътя се издуваше неестествено там, където счупените краища на костта ясно личаха под кожата.

Гилбърт, изтръгнат от вцепенението си, изправи гръб. Хелуит насочи брадичка към тях, но не каза нищо.

— Кой ти направи това? — повтори Ротгар с думи, които тя можеше да разбере, едва изкарвайки някакъв звук от гърлото си.

Той знаеше кой го е направил; но по-добре беше Хю да го чуе от устата на самата Хелуит.

— Мамо!

Малкият Хенри се изтръгна от прегръдките на жената, която го държеше. Уви ръце около крака на майка си, но отскочи уплашен, когато тя изкрещя от болка. Разплакано, детето се заоглежда наоколо в паника, докато погледът му не спря на Ротгар. То изстена и се хвърли в прегръдките му.

— Милорд. — Хелуит протегна в умолителен жест здравата си ръка към Хю. — Моля, бъдете милостив. Нося норманско дете в утробата си и нормандец ми причини това.

— Накарайте я да замълчи! — изгърмя Уолтър, очевидно не можейки да повярва, че някой от неговите хора се е държал така брутално с една беззащитна жена.

Възмутен ропот посрещна думите на Хелуит и заглуши гласа на Уолтър.

— Кой? — повтори Хю, извисявайки глас, за да бъде чут.

— Това не е негова работа, жено — намеси се Филип.

Гилбърт се отпусна на стола си, разтърсвайки глава, като поглеждаше с изпълнени със страх очи към Уолтър, сякаш се боеше, че по-възрастният рицар ще го накаже заради деянието му.

През месеците плен у норманите Ротгар беше научил много нормански ругатни. Изля ги до една върху главата на Гилбърт заедно с най-цветистите оскърбления, които знаеше на родния си език, без да го е грижа за околните.

— Мръсно копеле — изрева накрая, когато изчерпа запасите си.

Стомахът му се свиваше болезнено при мисълта какво би могъл да направи този нормански нерез на Мария, ако я докопа. Чувството му за отговорност тежеше над главата му като воденичен камък, като укор, задето се беше вдълбочил толкова в собствените си работи, че не е защитил жената на покойния си брат. Отец Бруно си проправи път през тълпата.

— Не можете да оставите това ненаказано, лорд Хю.

— Махай се — заповяда Гилбърт на Хелуит и направи заплашително движение към нея.

Отец Бруно трепна, но Хелуит остана на мястото си.

Ротгар стисна рамото на Гилбърт, за да го възпре; как му се искаше в този момент в ръката му да беше имало меч… Но понеже нямаше никакво оръжие, трябваше да се задоволи да впие пръсти в брънките на ризницата, докато не напипа мускул под тях. Отново трепна, като си представи тази тренирана в битки сила против крехкото тяло на Хелуит. Стисна още по-силно, изпитвайки непреодолимо удоволствие от стона, който болката изтръгна от Гилбърт.

— Ти ли направи това, Гилбърт?

В гласа на Хю се долавяше едва сдържана ярост.

— Не — изрече Гилбърт, отпускайки се назад на стола, за да се отърве от хватката на Ротгар.

Очите му се стрелкаха насам-натам, сякаш търсеше подкрепа от враждебната тълпа, свит от страх пред буреносното изражение на Уолтър, и накрая погледът му, убийствено блеснал, се спря на Хелуит, а след това, изпълнен с обещание за мъст, срещна този на Ротгар.

— Тогава кой?

— Да, към кого ще насочиш пръст, ако не към себе си? — отекна гласът на Уолтър, от чиито думи капеше застрашително предупреждение.

— Хайде, Гилбърт, посочи някого от другарите си — подразни го Филип.

Лицето на Гилбърт потъмня.

— Няма да посоча никого. Не й обръщайте внимание. Само създава интриги — фалшива, умилкваща се усмивка прекоси лицето му. — Няма да пренебрегнеш съвета на верния си войник по повод несвестните обвинения на една вражеска курва, нали, Хю?

— Моля ви, лорд Хю, въздайте право — настоя Хелуит, без да обръща внимание на заплахите на Гилбърт.

— Говори, жено — заповяда Хю, изпращайки пълен с ненавист поглед към сгърбената фигура на Гилбърт.

Всички очи в залата се отправиха към съсипаната, пребита саксонка. Никакъв звук, освен няколко съчувствени хлипания не попречи на гласа й, макар и слаб и треперещ от болка, да се извиси и да стигне до всяко ухо.

— Трябва да имам закрила, милорд. За себе си и за детето, което нося.

— Ще я имаш — обеща Хю. — Заклевам си.

— Искам него. — И тя насочи треперещия си пръст.

Но силното треперене на ръката й правеше невъзможно да се различи кого сочи в действителност.

— Гилбърт ли? — запита Хю. — Искаш да го накажа заради това отвратително деяние?

Хелуит поклати отрицателно глава.

— Сама ще отмъстя за себе си, милорд. Моля ви за съпруг, за да ме закриля, мене и децата ми. Моля за позволението ви да се омъжа за Ротгар от Лангуолд, още тази вечер.

19

Мога да направя това.

Съвършената яснота, безкрайната простота на тази мисъл за момент прогониха цвърчането и чуруликането, които заплашваха отново да овладеят сетивата на Хю.

Привидно безкрайната опашка от просители преди пребитата саксонка беше минала пред него като насън, изкълченото им произношение не му позволяваше да различи смисъла на думите, който беше усвоил, научавайки техния език. Схващаше тук една дума, там цяло изречение, но какво разбираше от дъски за покрив, грънци или кошове за жито? Затова се беше съгласявал с всичко, без да го е грижа какво точно обещава, разбирайки само, че съпругата му стиска ръката му и се усмихва с плаха гордост, а сестра му милосърдно одобрява всичко.

Трябваше да послуша съвета на Ейдит да се оттегли в стаята си след тържественото представяне и да остави Мария да се оправя с тези хора. Но тогава беше влязла онази жена. Едно място близо до тила му беше изкрещяло в агония при вида на подутото й лице; бе почувствал собствената си глава разбита и туптяща само при мисълта какво ли е изпитала тази нещастница. Горката, горката женица. Не можеше да откъсне поглед от нея, макар че светлината на огнището изведнъж му се стори много по-ярка, сякаш пронизваща черепа му чак до дъното на очните орбити с неприятна, позната болка.

— Искаш да се омъжиш за Ротгар?

Той повтори молбата на саксонката само за да бъде сигурен.

— Всъщност тя не го иска наистина — избъбри задавено Ротгар. — Аз изоставих задължението си да бдя над нея, но се кълна, че никога повече няма да пострада.

— Мое право е да искам това — настоя жената, хвърляйки яростен поглед към Ротгар, стиснала решително устни.

Това мога да направя. Но трябва ли?

О, какво не би дал за един миг разговор насаме със съпругата си! Но не, някакво неясно и неприятно нещо, свързано с Ейдит и Ротгар, витаеше наоколо, недосегаемо за мисълта му. Мария стоеше вцепенена, вгледана в саксонката, а лицето й беше пребледняло. Нима я беше страх, че той няма да й даде закрилата си? Съпругата му, сестра му, тази саксонка… така уязвима пред собствените му хора, не само Гилбърт… Уолтър, дори привидно безобидните млади оръженосци… жени, военна плячка, но толкова глупаво, толкова ненужно беше мъжете да злоупотребяват с тези, които не могат да им откажат. Трябва да говори с всички, от най-нископоставения оръженосец Робърт до верния Стивън. Но къде ли са тези двама неблагодарници?

— Имам това право — повтори саксонката.

За миг му се стори, че тя се олюлява, сякаш всеки момент щеше да припадне. Съчувствени ръце се протегнаха да я подкрепят. Едно дете се откъсна от ръцете на Ротгар от Лангуолд. Оръженосецът на Гилбърт се втурна и моментално хвана ръцете на Ротгар, защото веднага щом се освободи от детето, саксонецът направи движение, сякаш се канеше да се хвърли върху Гилбърт и да го смаже. Ротгар се задърпа да се изтръгне от оръженосеца, а детето се затича към жената, взирайки се в лицето й… личицето му беше така обезпокоително познато, приличаше на, на…

— Как е името ти, жено? — запита Хю.

— Наричат ме Хелуит.

— И защо се спря на този мъж?

— Защото няма други. Всички мъже в Лангуолд са женени или мъртви, след като отвърнаха на бойния призив на Харолд. Освен това, момчето го обича.

Момчето — ето какво го безпокоеше; момчето, толкова приличащо на Ротгар, жената, която твърдеше, че има право да иска Ротгар за съпруг, детето, което се притискаше към Ротгар като клонка бръшлян, вярващо само на него в мига, когато всички други му вдъхваха страх. Възможно ли е да са баща и син, господар и любовницата му? Дължеше много на този Ротгар, сам го беше признал. Ако някога е имало нещо между тези двамата, бракът можеше пак да разпали пламъка.

— Не, Хелуит. Ще се грижа за тебе и за момчето, но не мога да се оженя за тебе.

Ротгар пак се помъчи да се освободи от оръженосеца. Хелуит не обърна внимание на думите му.

— Имам нужда от мъж, да ме закриля, лорд Хю, да се грижи за земята, която ми е дадена.

Това мога да направя!

— Тази Хелуит наистина ли има земя? — обърна се Хю към Уолтър.

— Да, няколко акра безплодна земя в гората и една колиба. Но те моля да не обръщаш внимание на искането й.

Доверенят му рицар говореше така, сякаш в гърлото му бяха заседнали камъчета. Нищо чудно.

След като години наред беше усъвършенствал умението си да преследва саксонците, честта му на рицар беше засегната от това, че подобно богатство се дава на бившия враг, но Уолтър, непритежаващ земя ерген, не можеше да разбере колко голям беше дългът му към Ротгар. И докато тези мисли се гонеха в главата на Хю, Уолтър моментално сбута Гилбърт по тила.

— Не го прави, Хю — обади се Гилбърт.

— Нямаш право! — изскърца Филип. — Лангуолд не може да се реже като парче еленско. Тя няма право на никаква земя! Уилям ще разбере за това, когато му кажа…

— Излез оттук, Филип — изрева Уолтър, — иначе ще изтърсиш нещо толкова глупаво, че няма как да се забрави.

Хю не им обръщаше внимание. От Ротгар беше получил земя, дори съпруга; някой ден, дай боже — и син. С един великодушен жест можеше да възстанови справедливостта. Според декрета на Уилям жалките акри на Хелуит без съмнение бяха върнати на Хю, но той можеше да ги даде на Ротгар, колибата също, без съмнение доста по-малка от Лангуолд Хол, но достатъчен подслон, освен това и една хубава женичка за съпруга, и син здравеняк. Спалнята зовеше Хю, примамваше го с обещанието за сладък отдих, спасение от шума, от светлината…

— Свещенико! Ела насам!

Отец Бруно се приближи към Хелуит.

— Ротгар от Лангуолд, застани до невестата си!

За учудване на Хю Мария издаде лек вик на отчаяние и се свлече на пода. Жени и сватби — винаги непредвидими неща. Но и той на

собствената си сватба се бе олюлявал, упоен и почти неразбиращ. Оръженосецът на Гилбърт, невероятно бърз в ръцете, пусна Ротгар и с плавно движение подхвана Мария. Рефлекси на роден рицар… трябва да се погрижи за обучението му. Приближи се и Уолтър, сякаш не вярваше, че той е способен сам да се оправи с настъпилата бъркотия.

Гилбърт заговори нещо несвързано за съкровища, обявяване на годеж в черквата, нещо за кръвно родство, твърдеше, че свещеникът е казал, че никой не може да се жени преди Великден.

— Помислете, милорд — настояваше рицарят, прибягвайки до титлата, която отдавна не бе употребявал към Хю. — Този мъж е ваш враг. Жената само създава неприятности. Те ще заговорничат против вас, от това ще произлязат всякакви злини.

— Мисля, че това по-скоро разрешава проблеми, а не ги създава. Ще поговорим надълго и нашироко с тебе, но по-късно — каза Хю, знаейки, че Гилбърт ще отстъпи, както винаги, когато бъде предизвикан.

Верен на себе си, Гилбърт изсумтя възмутено и излезе от залата с неуверена, накуцваща походка, съвсем различна от обичайните му уверени крачки. Копнеещ за тишината на спатията, която споделяше с Ейдит, Хю обърна глава, която вече много го болеше, и се вгледа в свещеника.

— Трябва ли ви специална книга, отче?

— Не и за тази церемония — отвърна отец Бруно.

Хю зърна, че младият оръженосец, който винаги забелязваше кога има нужда да се направи нещо, беше уловил Ротгар за лакътя и го водеше напред, а той, със сковани крачки и посивяло като пепел лице, пристъпваше към Хелуит. Ротгар без съмнение не можеше и дума да каже, поразен от великодушието на Хю, но Хю нямаше нужда от изблици на благодарствени чувства заради това, че е изплатил дълга си. Струпалите се саксонци се усмихвала и кимаха, одобрявайки развоя на събитията.

Ротгар се изтръгна от оръженосеца и застана пред Хю леко разкрачен, сякаш готов за бой, което накара Хю да удвои вниманието си, но същевременно и болката в главата му се засили. Усмихнатите, кимащи саксонци усетиха, че се готви сблъсък, и замряха.

— Каза, че си ми задължен, лорд нормандецо — извиси се ясният глас на Ротгар. — Моля те да ми дадеш сестра си Мария за

съпруга.

Смаяното ахкане, което се изтръгна от устата на стълпилите се саксонци, не можа да заглуши оскърбения вик на Хю. Езикът му се заплете, напразно търсейки думи, с които да изрази възмущението си, докато саксонецът спокойно заговори:

— Ще закрилям Хелуит и сина й, но обичам сестра ти.

— Тихо! — изрева Хю, най-накрая добил отново дар слово. В главата му се надигна страшно думтене, сякаш стотици планински джуджета млатеха с кирките си по дъната на очните му ябълки. Нима всеки тук в залата смяташе да му налага волята си още в първия ден на властването му? А сестра му… и тя ли се беше сдушила с този негов враг, че той е толкова самоуверен? Започна да се задушава, не забелязваше тревогата на Ейдит. — Много си самоуверен, саксонецо. По-скоро ще я пратя в манастир, отколкото да я омъжа за такъв като тебе.

— Хю, моля те… — започна Мария, но той я накара да замълчи с яростно махване на ръката.

— Какво… нима имаш намерение да ми кажеш, че обичаш това победено псе, Мария? Вече веднъж те омъжих за беден и безимотен мъж. Няма да го сторя отново. Сега нещата са различни, сестро. Имам земи и пари и мога да направя нещо по-добро за тебе.

— Хю…

— Стига! Още една дума и ще му отсека главата.

— Обичам я, лорд нормандецо. Не прави…

Хю затисна уши с дланите си.

— Ако я обичаш, дръж си езика зад зъбите, иначе ще й извия врата. Мъртва или в манастир, за мене разликата е малка. — Свали ръцете си, когато Ротгар пребледня и отстъпи крачка назад. — Така е много по-добре, саксонецо. — Присвил очи, за да отпусне на джуджетата с кирките по-малко светлина, той метна свиреп поглед към поданиците си. — Дадох заповедите си. Свещенико, имаш да извършваш бракосъчетание. Няма да търпя повече отлагания.

Хю посегна и хвана ръката на Ейдит. Трябваше всичко това да се свърши и двамата да избягат в усамотението на спалнята. Туптящата му глава и растящата умора, която обхващаше крайниците му поради непривичното усилие, навярно нямаше да му позволят да вкуси тази нощ съпружеските радости; гледайки обезобразената Хелуит, съдеше,

че и на Ротгар ще му е съдено да прекара нощта по също толкова целомъдрен начин. Значи Мария харесва този мъж. Добре, че той си възвърна властта над себе си и ще може да намери по-подходящ човек за нея. Като цяло, днес беше свършил добра работа. Никой не би могъл да се справи по-добре.

Хората от Лангуолд, мрачни от самото начало на норманското нашествие, се хванаха за набързо уредената сватба като за оправдание, за да удвоят веселието си. Без да показват особено страхопочитание, обикновено присъстващо при изпълнението на свещената церемония, те запяха и затанцуваха, изказвайки на висок глас одобрението си, така че думите на отец Бруно, който обвързваше Ротгар и Хелуит за вечни времена, едва се чуваха в оглушителната шумотевица.

Не че Мария искаше да чуе тези думи. Самият отец Бруно изглеждаше смутен от врявата и мърмореше фрази, каквито тя никога не беше чувала по време на сватбена церемония, запъваше се, щом стигнеше до името на Ротгар, и открито намигаше с по-далечното си око към Ротгар, но може би саксонците именно така полагаха обвързващите ги клетви.

Нямаше никакво значение. Докато умът й се рееше, отказвайки да възприеме това, което очите виждаха, докато устните й продължаваха да мълвят беззвучни, празни думи на отрицание, отец Бруно направи кръстния знак над венчаната двойка, запечатвайки ненарушимите клетви.

Край. Хю и Ейдит се оттеглиха към светая светих на спалнята си. Време беше Мария да сподави протестите си, които я задушаваха, неизречените: „Трябваше да бъда аз!“ и „Трябваше да заминем, още тази нощ!“ Твърде късно беше да се вслушва в предчувствието за нещо лошо, за което намекваше Ротгар, твърде късно беше да си пожелава да се бяха измъкнали тихомълком в нощта.

Щеше да отнесе в гроба си образа му — застанал пред свещеника, с наклонена към Хелуит глава. В ума й завинаги щеше да бъде отпечатано как Ротгар впива пръсти в рамото на Гилбърт, прегърнал с другата си ръка детето на Хелуит, как Ротгар тръгва да се нахвърли върху Гилбърт, възпрян само от намесата на оръженосеца.

Мария знаеше, че Ротгар я обича; смелият му сблъсък с Хю го доказа, но връзките, които го приковаваха към жената, която вече беше негова съпруга, се простираха далеч отвъд всичко, което Мария би могла някога да познае с него. Тя си спомни деня в двора, момченцето, което го нарече „татко“, загриженият, тревожен поглед на Ротгар към набразденото от сълзи лице на Хелуит.

Беше загубен за нея.

Тя чу гласа му да вика: „Сара, Гуинет“ в притихналата вече зала. Жените побързаха към него. Заеха се с Хелуит и той я остави в ръцете им с въздишка на нежно съжаление, изпращайки я с поглед, докато жените я отвеждаха от залата. Сякаш излизането на Хелуит беше някакъв сигнал, селяните насядаха около набързо направените маси. Кухненските прислужници внесоха в залата димящи подноси с храна и скоро никой вече не забелязваше, че само Ротгар и Мария стоят вгледани един в друг през цялата дължина на огромната зала на имението.

Той направи една крачка към нея; тя направи една крачка към него. После още една. И още една. Колко висок изглеждаше той! Колко широки бяха раменете му, колко добре оформено беше тялото му, как невъзможно бе да допусне, че същата тази прекрасна, мъжествена фигура беше едно и също с онзи прегладнял нещастник, който се бе озовал в краката й толкова неотдавна. Но дори тогава тя беше привлечена към него точно така, както и сега.

— Сара умее да намества кости, а Гуинет ще успокои страданията й с билки — каза той, когато двамата се озоваха достатъчно близо, за да говорят, без да викат.

— Не знаех, че имат такива умения — каза тя, трепвайки болезнено от този празен разговор, но безпомощна да промени нещата, освен ако не отпуснеше на воля сълзите, които напираха в очите й. — Имаме нужда от техните услуги за Стивън и Робърт.

— Ще ги получите в бъдеще.

Настана кратко, неловко мълчание.

— Страх ли те е, Мария?

Да! — копнееше да изкрещи тя. От Гилбърт, от живота без тебе. Но каза само:

— Сега като че ли Хю вече е готов да ме защитава.

— Да ме беше послушал — намръщи се Ротгар, привидно, без да се трогне от усилията й да скрие страховете си.

Думите му излизаха замъглени и дрезгави, сякаш трябваше да минават покрай някаква бариера.

— Ротгар, обичаш ли я?

— Да обичам Хелуит? — Той отмести поглед, съсредоточавайки се върху огъня. — Изпитвам уважение, може би, и възхищение пред силата й.

Думите му падаха като камъни върху сърцето й. Уважение, възхищение — тези чувства лесно можеха да се замъглят с времето и да се превърнат в любов. Не страст, може би, но някакво усещане за удобство, чувство за принадлежност.

Бракът й с Ранулф беше нещо такова. Така че тя добре знаеше как ще вървят нещата между Ротгар и Хелуит. Отначало помежду им може би щеше да има леко притеснение, особено ако бяха приключили по-раншния си съюз с недотам дружелюбни отношения. Ротгар щеше да прекара няколко нощи, загледан през акрите на Лангуолд към стените на имението и към замъка, мислейки за Мария.

Докато Хелуит оздравее.

Някоя нощ Хелуит щеше да го посрещне отново в леглото си. Други деца щяха да дойдат, за да се присъединят към момчето, и един ден Мария щеше да зърне Ротгар сред тълпата загрубели от тежък труд и измъчени от грижи селяни, питайки се каква ли е била тази страст, която сега като че ли заплашваше да я убие; той щеше да погледне към нея, изтощен и невесел, и щеше да си помисли, че неговата Хелуит е съвършената жена.

Но Мария би могла да споделя една незаконна страст с него, да търси начини да го приема нощем в леглото си, да го вземе за личен телохранител. Греховни, нечестиви мисли, но възбуждащи кръвта й, каращи сърцето й да бие диво и неравно.

— Трябва да ида при нея и да видя как е.

Гърлото на Мария болеше от усилието да сподави мъката си, от старанието да прогони тези греховни, непочтени видения. Той винаги щеше да трябва да отива при Хелуит; винаги щеше да се грижи за състоянието й.

— Върви — изрече тя с пресипнал и дращещ глас.

Той изпусна дъх, неравен и треперещ, все едно някой го беше ударил в корема с облечен в бронирана ръкавица юмрук. За първи път, откакто стана съпруг на друга жена, вдигна поглед към нея. Безнадеждното отчаяние, замъгляващо сините му очи, така безпогрешно отразяваше агонията, сграбчила сърцето й, че тя усети, че всеки миг може да припадне от силата на споделеното чувство. И — о, какъв срам! — прониза я внезапно яростно желание, което я накара да затрепери и да закопнее за вече забраненото му за нея докосване.

— Изглежда, сме обречени да ни управлява предаността към братята. Ах, Мария… — гласът му се скъса и той отмести очи от нея, — знаеш, че обичам тебе.

Тя жадуваше да се хвърли към него, да усети дългите му силни ръце да я обгръщат за последен път, но осъзна косите погледи и беглите подсмихвания, насочени към тях. Бог да убие това постоянно внимание към нея!

— Лоялността към брат ми ме задържа тук с един ден повече Ротгар — каза тя, — но не знаех, че и ти имаш брат… и защо трябва сега да го споменаваш.

Той се изсмя кратко, невярващо.

— Не знаеше ли, че Хелуит е съпруга на брат ми?

— Откъде можех да знам? — прошепна тя, притискайки треперещи пръсти към устните си. — Значи детето, момчето, не е твой син?

— Жената на брат ми, синът на брат ми — отвърна Ротгар. — Не мога да повярвам… дори сега, когато всичко е извършено, че отец Бруно благослови този нечестив съюз. Мария, бог да ме прокълне завинаги заради това, което ще кажа, но никога няма да мога да бъда съпруг на Хелуит. Сърцето ми, душата ми, всичко в мене копнее за тебе. Трябва да има начин да бъдем заедно.

Между двамата лежеше само една педя под, нищо друго. Но Мария бе сигурна, че никога не е имало двама души, по-разделени един от друг. Усещаше топлината на Ротгар, мириса на почтен труд, излъчващ се от него, усещаше дори объркването му и любовта, която бликаше и я заливаше с невидими вълни. По-малко от една стъпка и гърдите й можеха да се притиснат към неговите…, но никога вече тя нямаше да го докосне. Лоялността, обстоятелствата, дори бог — всички се бяха съюзили, за да ги държат разделени.

Докато дойдеше нощта? Когато хората от Лангуолд ще са си легнали, когато божието небе ще е притъмняло — какво можеше да я спре да не отиде при Ротгар през нощта?

Сърцето й биеше толкова силно, че тя не забеляза, че Уолтър е застанал до нея, чак докато той не проговори.

— Да не би това саксонско куче да ви пречи да седнете на трапезата, милейди?

Уолтър се беше върнал на празненството и сега стискаше дръжката на меча си, готов да го измъкне, ако тя каже и една дума. Червендалестото му лице потъмня. Като повечето нормани и той беше възприел саксонския обичай да носи брада и зачервеното му лице неприятно контрастираше с посивелите бакенбарди. Изглеждаше извънмерно възбуден от събитията през този ден. Ръката на Мария, лишена от допира на Ротгар, за който толкова жадуваше, висеше като безжизнена, когато тя я отпусна върху тази на Уолтър, за да го успокои и да го възпре да не вади меча си.

— Не съм гладна, Уолтър. Остави го.

— Той трябва да е във вериги. Гилбърт е прав за него. Може да избяга и да събере разбойници, за да причинят всякакви пакости. Как можа Хю да направи това?

Омразата в гласа на Уолтър напомни на Мария за безрезервната вярност на рицаря към Хю.

— Женитбата с Хелуит ме държи по-здраво от всякакви вериги, нормандецо — каза Ротгар. — Трябва да си пазя врата, за да пазя и нейния. Давам ти дума, че няма да имаш неприятности с мене.

— Страхливец — изсъска Уолтър.

— Уолтър! Ротгар!

Двамата бяха настръхнали един срещу друг, омразата им беше почти осезаема във въздуха. Мария се хвърли между тях. Облегна се на Ротгар, затваряйки очи, вкусвайки допира му въпреки напрежението, което я разкъсваше отвътре. За един кратък миг той стисна раменете й и наведе глава, прошепвайки на ухото й толкова тихо, че тя не беше сигурна дали е чула правилно:

— Полунощ. Чакам те под навеса.

— Криеш се зад женска пола — изфуча Уолтър.

— Нещо, което научих от норманите — просъска в отговор Ротгар, издърпвайки Мария зад себе си, за да я защити.

Гласът на отец Бруно сложи край на словесната престрелка.

— Ротгар! Ако си свършил с разговора си, Хелуит има нужда от тебе. Успокой я, защото тя се тревожи за детето. Съпругата на Брит ще се грижи за него, докато Хелуит оздравее.

Уолтър пусна дръжката на меча. Ротгар стисна още по-здраво рамото на Мария, после бавно я отпусна, плъзгайки пръсти по ръкава й. Отправи към нея само един тревожен, горещ поглед и последва свещеника.

И я остави трепереща, жадуваща, копнееща за него.

Вълни от срам пробягаха през нея. Сигурно всички в залата бяха чули любовното признание на Ротгар, бяха станали свидетели на безсрамния начин, по който се беше прилепила към него, бяха усетили жаждата, която още я владееше. Зъбите й тракаха и тя обгърна отчаяно раменете си, сякаш за да се предпази от студа, когато единственото, което искаше, беше да се предпази от изкушението.

Полунощ. Под навеса. О, как радостно щеше да тича през полето, знаейки, че той я чака там!

Тя, Мария де Кързън Фицхърбърт, щеше доброволно да стане курва на един женен саксонец. Да краде монашески одежди, да престъпва божия закон, каквото и да е — само и само за да бъде с него. Но колко време щеше да мине, преди всеки да започне да презира безчестието на другия? Ротгар вече бе започнал да проявява подозрение към оправданията й в нощите, когато не успяваше да се измъкне. Сега неин ред ли беше — когато той нямаше да може да излезе на среща с нея, щеше ли да си го представя легнал в прегръдките на Хелуит, докато тя прекарва дълги, студени нощи сама в постелята си?

— Не.

Сигурно беше проговорила на глас, защото Уолтър, чиято червенина вече се оттичаше от лицето му, я изгледа озадачено.

— Милейди?

— Аз… Не мога да го направя — изкрещя тя безмълвно. — Не мога да бъда негова курва.

Но щеше да го направи. Отново и отново, когато той я повикаше, безсилна да остане надалече от него. Освен ако не намереше свещено място, където да се скрие, недосегаемо убежище, което да сдържа нечестивата й похот. Свято място като това, което същия този ден й

беше предложила абатисата на Марстън, същият манастир, с който я заплашваше Хю.

— Аз трябва да говоря с лейди Ейдит и после… трябва да се оттегля. Брат ми спомена, че ще ме прати в манастир. Много добре, още тази нощ ще отида в новия си дом заедно с абатисата на Марстън и сестра Мери.

— Ще ви придружа, милейди.

Уолтър, винаги предвидлив, като че ли усещаше отчаянието й, защото не я подкани да размисли. Вместо това той като че ли беше доста доволен, че ще я придружи до манастира; без съмнение, се боеше за безопасността й. Много добре, силната му ръка щеше да бъде добре дошла, ако ги нападнеха саксонски разбойници. Но нещо още по-важно, присъствието му щеше да потисне у Мария всяко желание да прекъсне пътуването си и да се върне, за да се хвърли в прегръдките на Ротгар. Знаеше, че не може да унизи брат си пред негов доверен рицар.

— Благодаря ти, Уолтър. Ще заминем веднага щом сестрите се нахранят. Мислиш ли, че ще ни трябва по-голям ескорт?

— Не се страхувайте, милейди — успокои я Уолтър. — Мога да се погрижа за вас.

Хелуит се беше отпуснала удобно в дъното на каруцата, двете лекуващи я жени пърхаха съчувствено около нея, подлагаха сено под шинираната й ръка и намествaха главата й да лежи удобно на пълната със сено торба. Ротгар се беше свил в края на пейката, отпуснал ръце край коленете си, и нямаше никакво желание да се присъедини към веселата компания на отец Бруно на далеч по-удобната седалка на каруцаря. Така натежал беше духът на Ротгар, така вцепенени бяха мислите му, че тялото му сякаш беше от камък. Дори подскачането на каруцата по заледените торфени буци не можеше да го помръдне от неустойчивата му седалка.

Последните отблясъци на деня напуснаха небосклона едва след като яркият фенер на луната освети пътя. Той гледаше унило как изровената, замръзнала пръст минава под него. Буците се натрошаваха под колелата на каруцата; мечтите му имаха същата съдба, всяко скърцащо, пронизващо гръбнака завъртане на колелата смазваше

надеждата му, стриваше на прах безнадеждната му любов. Оженен преди не повече от час и пътуващ към леглото на съпругата си, вече замисляйки изневяра и предвкусвайки я с цялата си душа. Какви други заповеди можеше да наруши, преди слънцето да изгрее над най-светия от дните?

Да не убива. Можеше да пренебрегне божията повеля „Не убивай“. Да намери меч и в един момент между бягството от съпругата и срещата с любимата да отсече главата на Гилбърт Криспин. Мъртъв, норманинът нямаше да бъде заплаха за Хелуит, за Мария, за Хю. Едно движение на китката, може би две, ако вратът на норманина се окажеше изключително жилав, и вече никой няма да се страхува от него.

Но дори десет, двадесет гилбърткриспиновци да легнеха мъртви в гроба, Ротгар пак щеше да си остане женен за Хелуит. А за това нямаше достъпно лекарство, нямаше магически меч, който да разсече нишката, свързана от самия бог.

Долови мириса на дим точно когато отец Бруно плесна коня с юздите и го подкани с пронизително изсвирване. Ротгар се хвана за страничната дъска, за да запази равновесие, и докато конят топуркаше към колибата, се зачуди на странностите на Хелуит. Дим се виеше над покрива. Огън проблясваше в цепнатините на прозоречните капаци. Как беше успяла, така пребита и подута, да стъкне такъв огромен огън? Нима болката беше притъпила сетивата й и я беше накарала да забрави да намали пламъците и да покрие с пепел жаравата, преди да се отправи на дългия път до Лангуолд?

Вратата на колибата се отвори. Осветен от огъня, на прага застана брат му Едуин.

— Ротгар! — извика Едуин.

Видът на брат му, когото беше смятал за мъртъв, и радостта в този така познат глас накараха Ротгар да застине безмълвен.

— Ах, ти си успяла, бедното ми момиче — зарадва се Едуин, минавайки с рамото напред покрай замаяния Ротгар, за да вземе Хелуит на ръце.

— Наистина успя — избоботи отец Бруно. — Имам да ти разправям надълго и нашироко.

— Първо я сложи на леглото и внимавай за ръката — предупреди го Сара.

Действайки бързо и умело, те внесоха Хелуит и я настаниха на сламеника, оставяйки Ротгар да стои до вратата в нямо учудване. Едуин се отпусна на коляно до нея, хванал здравата й ръка, докато тя изнемощяло му се усмихваше. Двете лечителки ги гледаха с любвеобилни усмивки на снизходителни майки, а отец Бруно потъркваше ръце пред огъня с изражението на човек, извънредно доволен от онова, което вижда.

— Боже господи, някой ще ми каже ли какво става тук? — изрева Ротгар, възвърнал си най-накрая дар слово.

— Ах, Ротгар — Едуин откъсна вниманието си от Хелуит и махна с ръка. — Седни. Подкрепи се, преди да тръгнеш.

— Да тръгна ли? — повтори Ротгар.

Едуин със сигурност не знаеше за уговорката му с Мария. Отец Бруно побутна един добре натъпкан вързоп към краката на Ротгар.

— Ето, Ротгар. Достатъчно за цяла седмица, бих казал. Ще можеш да стигнеш далече, преди да се наложи да потърсиш храна.

— Да не сте полудели всичките? Няма къде да отивам. Сега съм женен за Хелуит.

— Как можеш да мислиш така, Ротгар? Знаеш, че тя е съпруга на Едуин — навъси се неодобрително отец Бруно.

— Да, точно така си е, горкото ми момиче — потвърди Едуин. Ротгар насочи пръста си към отеца.

— Като знаехте, че Едуин е жив, как можахте да застанете пред мене и да изричате клетвите?

— Не съм. — И отец Бруно се изправи в цял ръст. — Цитирах любимия си пасаж от „Изповедите“ на свети Августин. Не познаваш ли разликата между това прочуто произведение и свещените брачни клетви, Ротгар?

Свещеникът би могъл да застане на главата си и да пее друидски химни — толкова внимание беше обърнал Ротгар на сватбената церемония.

Сега той потътри крак, навеждайки поглед със самодоволна усмивка.

— Ще призная, че имах известни угризения относно рели грозното намерение. С отец Болсовор спорихме по този въпрос, без да стигнем до заключение, макар и не специално по твоя случай, затова, за да е по-сигурно, през цялото време те наричах Едуин.

— Наричаше те Едуин, чух го — каза Сара.

— И аз чух — потвърди Гуинет.

— А аз ти намигах, Ротгар. Не видя ли…

— Стига! — извика Ротгар. И вече по-тихо: — Стига. Потърка очи със загрубялата си длан, усещайки как по тялото му се разлива трепет от последиците на това, което току-що бе чул.

— Значи не съм женен?

— Не си — потвърди отец Бруно.

— И брат ми е жив.

— Надявам се да е така — каза Едуин.

Всички зяпнаха, като чуха оглушителния радостен крясък на Ротгар, когато в същото време той подскочи и плесна с длан тавана за късмет. Мария! Тази вест щеше да отмие тъгата от очите й. Довечера, когато я прегърне, ще й обясни всичко.

— Защо? — запита той, съзнавайки, че една глупава усмивка разтяга устните му.

— За да те спасим, разбира се — каза отец Бруно. — Сам не се справяше особено добре.

Едуин обясни:

— Сега си тук, далече от ноктите им, и можеш да търсиш свободата си. Замислихме това тримата, тази сутрин. Горкото ми момиче трябваше да стиска зъби, за да не припадне от раните си.

Никога, помисли Ротгар, не е имало човек, така малко благодарен за опита да бъде спасен. Помъчи се да се усмихне с благодарност, усети вина пред оправданото очакване на Едуин, пред гордо изпъчилия се отец Бруно, пред изкривената от болка усмивка на Хелуит, но, боже господи, как искаше да го оставят сам.

— Помислихме и че Едуин може да се престори на тебе, когато ти заминеш — каза отец Бруно. — Двамата много си приличате. С малко късмет никой няма да забележи разликата.

Ротгар се съмняваше в успеха на този план, но пък човекът, който най-добре познаваше лицето и тялото му, щеше да бъде далече оттук, заедно с него. Хю го беше видял отблизо само един — единствен път, а и никак не беше вероятно Уолтър да вземе да се занимава с някакъв си селянин. Оставаше само Гилбърт.

— Бих казал, че Хелуит има повече сила и кураж от мнозина мъже — изрече Ротгар, отърсвайки се от съмненията и съжаленията си.

Докосна ръката на Едуин със сърдечен братски жест. — Сега трябва да ми разкажеш как изскочи от мъртвите.

Докато слушаше разказа на Едуин, той отново преживяваше безнадеждния поход на Харолд: трясъка на оръжията, задавящия железен вкус на кръвта, страха и болката, впиващи се в душите на бойците, докато облакът от нормански стрели покосяваше бойните им другари.

— Норманите ме сметнаха за мъртъв — каза Едуин. — Виждах, че всичко е загубено. Затова се запътих към дома.

По пътя се хванал с група разбойници, крадели храна и други неща, за да оцелеят, и причинявали всякакви възможни вреди на норманите по пътя си.

— Последните, с които се бихме, ни надвиха и ме хвърлиха в някаква воняща дупка, която те наричат „забравана“, оттатък пътя за Кенуик. Беше един сух кладенец с толкова гладки и стръмни стени, че и котка нямаше да може да се изкатери догоре. Казвам ти, Ротгар, имаше мигове, когато бих продал душата си за глътка чист въздух, за капка вода.

— Разбирам те, братко — каза Ротгар с прегракнал глас. — Май и двамата сме бягали от някакви нормански дупки.

— О, аз излязох оттам като свободен човек — обясни Едуин. — По случай Великден. Можеш ли да си представиш? Един техен свещеник казал, че трябва да ни освободят, беше преди две седмици, рекъл, че някакъв разбойник бил освободен по христово време, а норманите не бивало да бъдат по-малко милостиви. Казвам ти, мутрите им щяха да се сцепят на две, като ни видяха да си отиваме свободни.

— Откога си тук, Едуин?

— От вчера и демоните ми загризаха червата, като видях какво става тук.

Едуин наведе глава към Хелуит и положи лека целувка на челото й.

— Не мислех за никой друг, освен за горкото ми момиче — каза Едуин със задавен от сълзи глас, докато гледаше с виновна скръб стенещата Хелуит. — Долетях направо тук като патица, върнала се след зимата, и видях норманина с нея. Ох, трудно беше да се сдържа, Ротгар.

Гласът на Едуин секна, но той се изкашля и продължи.

— Исках да го убия, веднага щом се отдалечи на безопасно разстояние от нея и детето. Страхувах се какво може да им направи, ако нахлуя, когато може да се докопа до тях. Сърцето ми се късаше, като знаех какво става с жена ми. Чух я да вика и помислих, че той си доставя удоволствие. Кълна се, никога не съм мислил, че мъж може да причини такива чудовищни неща на една жена. Трябваше да знам. Господ да ми прости, но трябваше да знам.

— Откъде би могъл да знаеш? — изрече Ротгар, искайки по някакъв начин да утеши брат си.

— Трябваше да разбера още от самото начало, когато познах коварното му лице. Преди толкова месеци видях същия нормански кучи син да удря собствения си лорд по главата. Човек, който прави подобно нещо и после хвърля вината върху някой невинен, няма граници на безчестието си. — Една сълза се появи в крайчеца на окото му; Едуин не направи опит да я изтрие. — Горкият лорд Хю. Съмнявам се, че знае каква усойница е прибрал в пазвата си.

— Лорд Хю? Видял си как собственият му рицар го напада?

Ротгар си спомни неясните си подозрения, когато Мария му беше описала нападението, причинило болестта на Хю.

— Да, собственият му рицар. Разбира се, тогава не знаех, че това е нашият лорд Хю. Видях един нормански рицар с кестенява коса да пада, сякаш е ударен с кол, а оня нормански кучи син, дето го тресна по главата, ме сграбчи за врата и завика, че аз съм го направил. Тогава ме хвърлиха в дупката. Признавам, изплаших се, Ротгар. Ако го бях нападнал, докато беше при горкото ми момиче, щях пак да ида в „забраваната“ и господ знае какво наказание щеше да стовари на главата й. Само виж какво й е направил, просто ей така. Чух я да пищи предната нощ и намерих сина си сгушен отвън на студа тази сутрин. Трябваше да вляза вътре и да го сваря със свалени гащи.

Мислите на Ротгар се гонеха в главата му, овладени от страха за Мария. Едуин можеше да се бичува, че е постъпил като глупак, но Ротгар се чувстваше още по-глупаво от него, знаейки колко бездънно е безчестието на Гилбърт и как беше оставил Мария да се справя сама, въоръжена единствено с гърненцето с мехлем и с още недооздравелия си брат като защитник. Една мисъл, страшна и мъглява, прекоси ума му. Той се обърна към отец Бруно.

— Сега ще ми кажете ли, отче, какво знаете за разбойническите набези и вредителствата в замъка?

— А, това мога да ти го кажа аз. — Хелуит събра достатъчно сили, за да се надигне на лакът и да плюе на пръстения под. — Кучият син, норманинът, сам го прави с помощта на няколко разбойници от Стилингамския край. Плаща на наши хора да вършат безобразия и той да се забавлява.

— Същият норманин ли?

— Същият.

Това хвърляше нова светлина върху колебанието на селяните да кажат кои са виновните.

— Сигурно ще искате да разкажете всичко това, нали, Едуин? И ти, Хелуит?

— Само ни дай възможност и ще го извикаме от върха на същия тоя замък, дето ти им помагаш да го строят.

— Няма да чакате дълго — и Ротгар хвърли бърз поглед наоколо си. — Какво оръжие смятате да използвате против норманите?

— Пиката винаги ми е служила добре — и Едуин метна поглед към заострения кол, оставен близо до вратата.

— Какво ще правиш, синко? — запита отец Бруно.

— Това, което трябваше още отдавна да направя, отче — каза Ротгар, хващайки пиката, като знаеше, че отец Бруно не може да каже нищо, което да го накара да изпрати Гилбърт Криспин на по-милосърдна смърт от тази, която заслужаваше.

— Хелуит, ти искаше отмъщение — каза той, претегляйки пиката, като търсеше къде да я хване най-удобно. — Кълна се, че ще ти донеса сърцето му. И без съмнение ще е черно, толкова черно, колкото косата на омразната му глава.

Хелуит изстена:

— Черна ли? Не, под шлема косата му е цялата посивяла — каза Едуин.

— Косата на Гилбърт Криспин е черна като гарваново крило. Сър Уолтър е с посивяла коса.

— Да, тъкмо тоя побелял дявол цапна господаря си и изгори дървата за замъка, и тормозеше съпругата ми — кимна Едуин. — Кучият син на име Уолтър. В съюз с онова копеле Филип Мартел.

20

Макар че Великден отбелязваше неусетното преминаване на деня в нощ, вече беше съвсем тъмно, когато Мария и монахините събраха вързопите си и се запътиха към обора. Уолтър ги пресрещна в двора; фенерът в ръката му осветяваше истинска колекция от ездитни животни: кобилата на Мария, собственият му боен жребец, двете кротки магарета, принадлежащи на монахините, и в края на процесията Филип Мартел, яхнал един дорест скопен кон.

— Толкова рано ли изоставяш празника, Филип? — запита Мария, недоволна от натрапилата се компания за пътуването й.

— Не можех да ви оставя да тръгнете към абатството без никой друг, освен Уолтър като охрана, милейди. Напоследък нощите са много опасни.

— Сигурна ли сте, че искате тези мъже да ни придружават сега? — прошепна абатисата. — Със сигурност има и други.

— Никой, на когото да мога повече да вярвам — каза Мария, качвайки се на седлото. Беше толкова угнетена, че присъствието на Филип можеше да бъде понесено — не, приветствано, — тъй като означаваше, че той няма да си пъха носа в работите на Хю, докато е под нейното непосредствено наблюдение. Тя дръпна юздите на кобилата си, така че Уолтър и Филип да яздят пред нея. Вгледа се в тях. Никога не беше забелязвала колко си приличат двамата, с еднакво широки рамене, с почти еднакъв ръст, ако не се гледа разликата в конете, косите им блестяха със същия сребрист оттенък под лунната светлина. Но може би всеки мъж, облечен в броня, щеше да представлява подобна фигура в нощта.

Бързите коне скоро изпревариха магаретата. Мария отвори уста да извика на рицарите да забавят ход, но точно тогава пред тях от тъмнината изникнаха стените на замъка. Тъмният зейнал ров, купчините струпани дървета, навесът, където Ротгар обеща да се срещнат в полунощ. Тя извърна очи, заби пети в хълбоците на

кобилата, което я накара да подскочи, и се довери на животното да намери къде да стъпи в непрогледния мрак.

— Лейди Мария!

Гласът на абатисата се разнесе в нощния въздух. Отминала в безопасност навеса на изкушенията, Мария дръпна юздите. Кобилата тръсна глава и изсумтя недоволно, задето я задържат, докато конете на рицарите продължаваха напред в тръс.

Хваната между изостаналите далеч зад нея монахини и подскачащата далече напред светлина на фенера, която показваше къде са Уолтър и Филип, тя изведнъж се почувства ужасно уязвима. Луната като че ли хвърляше лъчите си право върху нея, осветявайки я изцяло. Вятърът рошеше короните на дърветата, караше клоните да се удрят един в други, разделяше сплетените вейки, за да позволи на лунната светлина да блесне в нечии наблюдаващи, очакващи очи.

— Горски създания — каза на глас Мария.

Вълци, подсказваше вътрешен глас.

Един облак забули небето, поглъщайки луната, и спусна непроницаем мрак над земята. Тополящите копита на магаретата се чуваха все по-близо и по-близо, а фенерът застана на едно място, сякаш Уолтър беше забелязал отсъствието й и я изчакваше. Луната се освободи от скриващия я облак и Мария хвърли тревожен поглед към мястото, където можеше да я чакат вълците.

На края на гората стоеше Фен. Видът му прогони страха от вълците. Фен никога не беше напускал Хю. Да не е станало нещо за краткото време, докато тя се беше отделила от брат си?

Кобилата, усещайки разсейването на Мария, захапа юздата и се понесе към норманските бойни коне. Внезапното движение свари Мария неподготвена. Тя дръпна юздите, но без никаква полза, и отчаяно се вкопчи в гривата на животното. Успя да хвърли бърз поглед наоколо си, надявайки се Фен да усети затрудненото й положение и да й се притече на помощ. Но тайнственото, изплъзващо се момче беше изчезнало в нощта, без никаква следа между дърветата, без шум от тичащи стъпки, който да издава присъствието му.

Може би изобщо не го беше имало там.

— Лейди Мария… виждали ли сте я?

— Скоро ще те накарам да забравиш, лейди Мария. Танцувай с мене, Ротгар.

Ротгар освободи ръцете си от момичето, отстъпвайки назад пред бирения дъх, който се носеше от нея. Наоколо хората се забавляваха, танцуваха, смееха се и се тъпчеха с храна и напитки.

— Лейди Мария, къде е?

Брит, със зачервено и доволно лице, тупна Ротгар по рамото.

— Умори ли се вече от брачното легло, Ротгар? Я се завърти с Гита. Нали я харесваше навремето, а?

— Лейди Мария…, трябва да говоря с нея.

Ротгар решително си запробива път през развеселената навалица, спирайки всички, които изглеждаха недотам пияни, но в отговор получаваше само вдигане на рамене и съчувствени усмивки, докато накрая се озова залитащ пред вратата на залата, повтаряйки името й отново и отново в ритъма на бумтящото си сърце.

Нишата й беше празна.

Ротгар не си даде труд да иска позволение, за да влезе в спалнята на Хю. Ейдит заслони очи от светлината. Хю спеше до нея.

— Мария. Къде е? Заплашва я ужасна опасност. Изричаше думите със стиснато, задавено гърло.

— Дойде точно преди Хю да заспи. — Мекият глас на Ейдит извика усмивка на спящото лице на Хю. — Отиде в манастира, заедно с монахините. Хю каза, че ще я върне, когато се вразуми.

Ейдит прикри в шепа прозявката си.

— Не я заплашва никаква опасност, Ротгар. Уолтър предложи да я съпроводи до абатството.

Уолтър се приближи към нея, когато тропотът на копитата на кобилата му подсказа, че Мария е в опасност. Той хвана юздите и накара животното да спре.

— О, Уолтър. — Мария се отпусна на седлото, сърцето й биеше неравномерно след дългия път в студената нощ. — Трябва да вървим по-бавно. Опасно е да се язди толкова бързо в тъмното. Освен това, монахините не могат да ни догонят.

— Те знаят пътя към абатството, милейди — каза Уолтър, макар че конят му продължи напред, за да стигне Филип.

С кокетно тръсване на глава кобилата потърка нос о носовете на двата коня точно когато Филип пришпори своя кон в бърз галоп. Уолтър грабна юздите от ръцете на Мария и подкани своя кон и кобилата да последват Филип.

— Не! — извика Мария, мъчейки се с една ръка да вземе юздите, докато търсеше да запази равновесие с помощта на другата. — Трябва да изчакаме абатисата. Тя се страхуваше.

— Те знаят пътя, Мария — каза Филип, повтаряйки думите на Уолтър. — Освен това, никой не ще се осмели да нападне монахиня.

— Дай ми юздите.

В отговор Уолтър пришпори коня си.

Сега Филип взе фенера и трепкащата му светлина се смеси с лунните лъчи. Той го хвърли в крайпътния ров и фенерът остана да блещука едва-едва в тъмнината.

— Лейди Мария! — Гласът на абатисата долетя като стон в нощта. — Тези мъже…

— Уолтър, моля те, дай ми юздите. — Сърцето на Мария подскачаше в гърдите й, ръката й отчаяно стискаше гривата на кобилата. Никога преди Уолтър не се беше държал така. — Страх ме е.

— Дръжте се здраво, милейди — каза Уолтър и дъхът му се разнесе като облаче наоколо. — Страхувам се, че може би ни преследват, а конят на Филип намира пътя си в тъмното.

Мария се почувства малко по-добре. Това, което й се бе сторило необичайно в поведението на Уолтър, сега й се видя като разумна предпазна мярка. Макар че Гилбърт не беше станал свидетел на заминаването им, възможно беше да се е скрил в тъмното и сега да ги следва. Слава на бога, че Уолтър беше тук, винаги загрижен за нейната безопасност.

Тя послушно се прилепи до гривата на кобилата.

— Лейди Мария! Той е… предателят… не му вярвайте…

Толкова слаб, толкова отчайващо тих беше този вик, че тя не можа да разбере всички думи.

— Мислех, че Стилингам е нататък, а абатството е надясно — каза Мария, когато групичката пое по лявото разклонение на пътя.

— Не се тревожи, Мария. Нашата цел е нататък — каза Филип, а Уолтър изсумтя утвърдително.

Сред дърветата се усети слабо раздвижване, леко шумолене на нападали листа. Не беше хищник, защото конете не обърнаха внимание на звуците. Това напомни на Мария за непонятното, призрачно появяване на Фен, но както и преди, тя не го видя, когато погледна през рамо.

Животът му беше изложен на опасност, ако откраднеше кон. Но това нямаше никакво значение. Ротгар влетя в конюшнята. Кончето на Едуин не можеше да се сравнява с добре хранените нормански коне, затова трябваше сам да си помогне и да вземе един от техните, за да настигне Мария.

Меката светлина на фенера разкри пред очите му Гилбърт Криспин, облечен в ризница, как несръчно се опитва да оседлае коня си. Той обърна глава при шумното влизане на Ротгар и погледите им се срещнаха за миг — този на Гилбърт черен и изпълнен с болка, този на Ротгар неспокоен и тревожен.

Гилбърт се обърна пак към коня си. Стиснал зъби, борейки се да прогони видението на насинената ръка на Мария, Ротгар го заобиколи, търсейки подходящ кон. По-късно щеше да се оправя с Гилбърт.

— Не я видях на масата. Помислих, че е с тебе.

Гласът на Гилбърт, пълен със сдържана ярост, накара Ротгар да спре.

— Уолтър я е отвлякъл.

Погледът на Ротгар срещна този на Гилбърт, отразяващ собствената му тревога.

— Боже господи.

Гилбърт се хвана за гривата на коня си, сякаш всеки момент щеше да се свлече долу, ако не се държи здраво за нещо.

— Знаел си за него, нали?

— Не е бил винаги такъв, чак след като Уилям направи Хю лорд на това имение. Ти не си по-различен. Спомни си какво й причини в колибата на дървосекача.

— А, да. — Може би вече беше време да разкрие измамата. — Изглежда имаме нещо общо, нормандецо. И двамата сме виновни в изнасилване.

— Но аз не съм…

— Нито пък аз. Беше много неща, но не и изнасилване.

Гилбърт изпусна дъх на тласъци, сякаш недоброволно приемаше една неприемлива истина. Когато заговори обаче, в думите му не се четеше никакво чувство.

— Погледни, саксонецо, дали в яслата вдясно от тебе има един дорест скопен кон.

— Празна е — отвърна Ротгар, хвърляйки бегъл поглед към яслата, смаян от способността на нормандеца да потиска чувствата си.

— Това означава, че Филип язди с тях. Отдавна подозирах някакъв нечестив съюз между Уолтър и Филип. Нямаме време за губене. Ще трябва да ми пазиш гърба, докато спасявам Мария, ако тази проклета слабост отново схване ръката ми.

— Да пазя твоя гръб! — изрева вбесен Ротгар. — Аз ще спася Мария, проклет норманино. Пази си сам гърба, защото смятам да забия пиката си в него заради раните, които си й нанесъл.

— Божичко, сега ще трябва да се пазя от всяка сянка и да се въртя като пумпал, за да избягна смъртоносния ти удар — изсмя се норманинът, доволен от собственото си остроумие, без да забелязва мрачната решителност на Ротгар, нито това, че саксонецът безмълвно скъси разстоянието помежду им.

Гилбърт изпъшка, затягайки ремъците на седлото. И отново изохка от изненада, когато ръката на Ротгар се обви около врата му. Толкова просто щеше да бъде, помисли Ротгар, само да стисне ръка и гръклянът на норманина ще бъде смазан, пръстите му ще търсят за какво да се захванат, лицето му ще се налее с пурпур, докато тялото се мъчи да си набави въздух, който ръката на Ротгар толкова лесно може да отнеме. Норманинът замря, явно усещайки колко лесно може да му навреди саксонецът.

— Да, добре правиш, че трепериш, норманино — изсъска Ротгар. — Лесно е да прекъсна незначителния ти живот, но няма никаква чест в това, да побеждавам мъж, който изразходва силите си върху жени. Освен това, ако си прав и Филип Мартел се е съюзил с Уолтър, може да трябва и двамата да спасяваме Мария.

Лицето на Гилбърт се наля с тъмна кръв, единственият признак, че Ротгар го е надвил.

— Никога не съм искал да нараня Мария. Уолтър ме научи на тази хватка.

— Няма значение кой те е научил, има значение само това, че си я приложил върху нея. Ако пак я докоснеш, с цел да й навредиш, норманино, ще те убия. Кълна се.

И Ротгар тласна Гилбърт към коня му с късо, рязко движение.

— Тя може да предизвика всеки мъж и да го изкара извън кожата му — измърмори Гилбърт, намирайки отново равновесието си.

Ротгар го изгледа студено и преценяващо.

— Ако пак я докоснеш, ще умреш. Кълна се. Сега събери силите и смелостта си, защото тази нощ ще се изправим срещу мъже. Кой кон е най-бързият тук, норманино? Кажи ми истината, иначе ще ти прережа гърлото, когато се разправя с Уолтър и Филип.

Гилбърт махна към далечния край на обора.

— Конят на Хю, в ъгъла. Дълго време не е бил язден. Няма да приеме саксонец на гърба си, обзалагам се, така че яхвай го. Много ще ми хареса да те видя как политаш във въздуха, точно толкова, колкото и като си счупиш врата при падането.

— Господ е създал конете на тази земя за мене, за да ги яздя — каза Ротгар.

— А за мене саксонците, да ги нанизвам на меча си като говежди бутове.

Не бяха много по-различни от два разгонени елена, които блъскат рогата си, докато хитър съперник примамва кошутата им надалече в гората. Ротгар се отърси от яда си, обещавайки си да го излее по-късно.

— Всяка обида, която си разменяме, им дава време да се отдалечат още повече. Нека оставим настрана различията си, норманино, докато тя не бъде в безопасност.

Гилбърт се замисли за миг и кимна рязко.

— Знаеш ли накъде са се запътили?

— Към абатството.

— Почти съм готов — каза Гилбърт, притягайки седлото.

Конят на Хю подбели очи и ушите му прилепнаха към главата, но Ротгар беше така решителен, че беше готов за езда, преди Гилбърт да успее да се качи на седлото.

Рицарят хвърли презрителен поглед към пиката, която Ротгар стискаше здраво.

— Опитай това, саксонецо — подхвърли му той един меч с широко острие. — Мислиш ли, че можеш да го използваш?

— Кръвта, шуртяща от врата ти, ще ми каже какво мислиш за уменията ми, когато забия острието в гърлото ти — отвърна Ротгар, доволно претегляйки оръжието в дланта си.

Беше оседлал своенравното животно и го беше укротил с железните си ръце и крака. Помисли си, че двамата с Гилбърт са най-неподходящите бойни другари, когато с взаимни ругатни и борба за преднина се опитаха едновременно да минат през вратата на обора, предназначена само за един.

Конят на Филип, очевидно забравил, че знае пътя си в тъмното, стъпи в дълбока яма. Костта изхрущя с рязък звук, сякаш ехо на ужасния трясък на гръмотевицата, по-силен дори от острото агонизиращо изцвилване на коня, който рухна на колене.

Кобилата на Мария приседна на задните си крака, треперейки от страх. Уолтър изпусна юздите й, дърпайки трескаво тези на собствения си кон, за да го задържи под контрол.

— Филип! — извика той уплашено.

— Нищо ми няма, татко.

Филип беше успял някак си да скочи от гърба на коня, преди едрото, тежко животно да се строполи на земята. Той лежеше далече от конвулсивно ритащите крака на коня, притиснал лице към земята, така че думите му излизаха задавени и приглушени.

Мария стисна юздите и ги уви стегнато около китката си. Вече нямаше да ги даде доброволно на никого, независимо какво казваше Уолтър. Или Филип.

Филип беше нарекъл Уолтър „татко“.

Но не, сигурно не беше чула добре. Очите и ушите я подвеждаха цяла вечер; помисли, че отец Бруно е сбъркал името на Ротгар по време на венчавката, помисли, че е видяла и чула Фен, дори си въобрази, че абатисата не вярва на Уолтър. Може би ако и тя като Филип лежеше с лице, заровено в калта, отървала се на косъм от нараняване, и от нейната уста „Уолтър“ би могло да прозвучи като „татко“.

Филип се изправи с треперещи крака и започна да се чисти от калта.

— Някоя кост не хрущи ли, като стъпваш? — запита Уолтър с дрезгав глас.

— Само драскотини. — Филип протегна ръце, показвайки тъмни петна, които можеха да бъдат от кръв или пък дребни камъчета, забили се в дланите му. — Няма нищо тревожно, Уолтър.

Няма нищо тревожно, Мария, укори се тя, радостна, че не се е изложила да задава въпроси на Уолтър за това, което си помисли, че беше чула.

Филип се приближи внимателно изотзад към цвилещото и треперещо животно и клекна зад главата му. С рязко движение, от което металът блесна на лунната светлина, той прекара острието на ножа си през гръкляна на коня.

— Съжалявам, че загубих този кон — измърмори той, насочвайки се обратно към тях. — Мини напред, Мария. Ще яздя зад тебе.

Вълна от отвращение я разтърси.

— Тази кобила има много крехки кости, за да носи двама души на каквото и да било разстояние.

— Няма да вървя пеша.

— Тогава я вземи, а аз ще вървя.

Мария се спусна от седлото с едно плавно движение. По-добре да ходи пеша, отколкото да прекара, макар и малко време, усещайки около себе си ръцете на Филип.

— Не можеш да вървиш… на толкова голямо разстояние.

— Нали каза, че сме близо до абатството?

— Качете се зад мене, милейди — и Уолтър потупа широката задница на своя кон.

Дълбокото бойно седло се извишаваше зад гърба на рицаря, давайки несигурна опора за ръцете, но ако тя прехвърлеше предницата на туниката си над задната дъга на седлото, щеше да се прилепи здраво към него и да се задържи на място.

Мария хвана ръката на Уолтър, черпейки увереност от силата му, докато той й помагаше да се качи.

— Дяволите да го вземат! — изрева Ротгар.

Надигна се на стремената, дърпайки юздите с всички сили, за да спре танцуващия и сумтящ жребец, преди да е стъпкал дребното същество, което безмълвно беше застанало пред него.

Явно недоволен, че е избягнал на косъм от смъртта, Фен, скочи пред коня на Гилбърт, изкарвайки остър вик от устата на нормандеца, когато животното едва не го хвърли от седлото.

Фен застана по средата на пътя, между двамата. Посегна и докосна двата коня, погали ноздрите им, остави ги да го подушат и те застанаха покорни и мирни.

— Дръпни се, Фен — извика Ротгар нетърпеливо към момчето. — Страшно бързаме. Лейди Мария е в опасност.

Фен махна с ръка към гората. Конете обърнаха глави, за да проследят движението, и заинтересувано наостриха уши.

— Махай се, изчадие такова! — викна Гилбърт и посегна към меча.

— Чакай.

Никакво изражение не се мярна по лицето на фен, за да покаже дали е оценил намесата на Ротгар. Той направи няколко плъзгащи се, почти влачещи се стъпки към гората и погледна към тях през рамо. Ръцете му блеснаха под лунните лъчи, непонятни жестове, които обаче изпълниха Ротгар с увереност, че Фен е разбрал всичко за монахините, за рицарите, за опасността. За Мария.

Мария му беше доверила живота на Хю.

Фен замаха трескаво с ръце.

Никога преди странното момче не беше изглеждало толкова много като горски дух, за какъвто някои го смятаха. Кой по-сигурно от горския дух щеше да го заведе при любимата му?

— Тръгваме през гората — обяви Ротгар.

— Как ли пък не, саксонски идиот такъв. Абатството е натам, по онзи път. Освен това, тук и слънцето по пладне не може да проникне през клоните. Никога няма да се оправим на лунна светлина.

— Имаме Фен, ще ни води.

Ротгар отметна глава, нададе смразяващия саксонски боен вик, смушка коня си с пети и последва Фен.

— Проклет да си, саксонецо, престани да ревеш и се връщай на пътя!

Ротгар отвърна със смях на ругатните зад гърба си и на непогрешимия звук на копита, който го последва. Препуснаха през гората след Фен. Той не преставаше да ги подканва с ръка; след него препускаше конят на Ротгар, проточил напред муцуна. Конят на Гилбърт почти докосваше с ноздри опашката на предния.

Гората ги обгръщаше плътно, както черупката на яйцето обгръща жълтъка. Плътният въздух заглушаваше всеки шум, освен тежкото тропoлене на копитата по покритата с нападали листа земя, дрънченето на сбруите и накъсаното дишане на конете.

Никаква светлина не проникваше през непрогледния мрак. Тъмни, неясни фигури, които можеше да бъдат дървета и плътно черни пространства от празнота, като че ли профучаваха пред замаяните очи на Ротгар. Когато им се стори, че наоколо е настанал пълен мрак, фен ги поведе уверено към още по-тъмна бездна. Клони и вейки, които караха човека да бъде благодарен, ако е сляп, шибаха Ротгар през лицето, ръцете и краката.

Дишането на Гилбърт стана по-шумно, острите, накъсани тласъци подсказваха на Ротгар, че и на норманина, като на него, му се струва, че внезапно е ослепял. Към това тревожно чувство се добави и натрапчивото съмнение, подклаждано от интуитивното му усещане за ориентация, че пътят на фен ги отвежда далече от абатството, че сляпата им езда ги отдалечава още повече от Мария. Боже господи, трябваше да послуша норманина.

Усети неразумен гняв срещу непроницаемия мрак, срещу непоносимата, непробиваема тъмнина. Кръвта бушуваше във вените му, сърцето му биеше сякаш в ушите. Така би могъл да се чувства човек, заровен жив, борейки се с капака на ковчега, затиснат от тежка, неподвижна пръст.

Изведнъж задушаващата тъмнина отстъпи, изчезна чувството, че се да ви. Лунната светлина проникваше опипом през по-рехавите клонки, фен тичаше уверено, конете не изоставаха. Пред тях изникна открито пространство и тясната панделка на пътя.

Малка група, осветена от луната, стоеше там. Един мъж се опитваше да сложи крак в стремето на неспокойно пристъпващ кон, който обикаляше в неуверени кръгове около него, а друг, вече на седлото, беше качил някого зад себе си. Фен махна към тях и отстъпи назад, сякаш стремейки се да се скрие зад околните дървета. Повя

остър ветрец, който откъсна няколко листа и ги запокити към замръзналата земя, размърдвайки в същото време косата на ездача зад Уолтър.

— Мария!

Ротгар заби пети в хълбоците на жребеца, но изчезването на Фен сякаш напомни на животното, че се предполага да се съпротивлява на ездачи саксонци. И докато Гилбърт препускаше напред, Ротгар трябваше да се справя с подскоците и изгърбванията на коня, който се мъчеше да го хвърли от себе си, и с дивите кълчове на задните му крака.

Овладя го, но не преди Гилбърт да беше изминал половината разстояние, което ги отделяше от Мария. Ротгар плесна с юздите по врата на жребеца, молейки се той да полети. Двамата с норманина трябваше да се справят; нямаше значение кой пръв ще стигне до Мария, само тя да бъде в безопасност, докато се разправят с предателя Уолтър и с Филип. Конят му, усетил битка, с готовност се спусна напред, без да чака ново подканване. Гилбърт се носеше право към Уолтър и Мария, сякаш имаше намерение да накара коня си да се вреже в този на Уолтър.

Очите на Мария се разшириха, когато позна Гилбърт. Опипа колана си, отдръпна ръка назад и после я вдигна високо. Лунната светлина проблесна по острието на камата, декоративните камъни заискриха, когато тя замахна, за да я забие дълбоко във врата на бързо приближаващия се Гилбърт.

— Мария, недей!

Проклети да са тези нейни уши! Каква жестока игра на съдбата ги караше да продължават да я заблуждават, когато всичките й сетива трябваше да бъдат съсредоточени върху свирепото нападение на Гилбърт? Безумен смях бликаше от устните му; беше се прилепил до гривата на коня си, високо вдигнал меча, устремен право към нея. Но вместо да усети ужас, от който сърцето й да прескочи, ушите й продължаваха да я заблуждават жестоко, карайки я да мисли, че е чула Ротгар да вика в нощта, да кара кръвта й да запее, а сетивата да затанцуват.

Ротгар, който викаше:

— Мария, недей! Гилбърт не иска да те нарани.

Аха! Някакви зли демони са завладели ушите й. И ума й. Преодоляващи всякакъв инстинкт за самосъхранение, принуждаващи я

да откъсне очи от Гилбърт, да загуби скъпоценно, животоспасяващо време, за да потърси на осветения от луната път мъжа, който нямаше как да бъде тук.

— Мария!

Ушите не я бяха излъгали. Той беше тук, носеше се към тях, яхнал жребеца на Хю, чиято мълниеносна бързина скъсяваше разстоянието помежду им; изправил коня на задните му крака, размахал широк меч над главата си, надавайки смразяващ кръвта вик Уолтър изруга, конят му се сниши в миг под него, за да избегне удара на Гилбърт. Мария се хвана здраво за седлото, едва задържайки в ръка камата, без да успее да я забие във врата на Гилбърт. Сниши се, когато Ротгар профуча покрай тях. Мечът му улучи там, където Гилбърт беше пропуснал, изсвистя във въздуха и се заби дълбоко в ръката на Уолтър, изтръгвайки от рицаря рев на болка и ярост, какъвто никога досега не беше чувала.

Ротгар продължи да се носи напред, бързо скъсявайки разстоянието между Уолтър и Филип. Удари Филип с плоското на меча и го тръшна като безчувствена купчина на земята.

— Слизай, Мария — извика той, почти останал без дъх, сдържайки коня си да не стъпче Филип. — Дръпни се, за да се бием. Бягай.

— Защо удари Уолтър?

По-добре да беше намушкал ръката на Гилбърт! Но рицарят седеше на коня си, борейки се да си поеме дъх, нащрек, но без да се насочва към нея, като че ли готов да потвърди несъстоятелните думи на Ротгар, че няма намерение да я нарани.

Уолтър се изсмя — нисък, смразяващ звук.

Ротгар успя да обърне коня.

— Повярвай ми, Мария. Уолтър е твой враг!

— Уолтър? Не…

— Кажи и как тресна брат й по главата, Уолтър, и как твоите платени убийци ни нападнаха при дърварската колиба. Кажи й как блюдолизците на Филип опустошават Лангуолд и хвърлят подозрения върху тамошните селяни — предизвика го Ротгар.

— Кажи й и как изнасили и преби саксонката, а хвърли вината върху мене — изкрещя Гилбърт.

Трепереща и несигурна, тя потърси опровержение от мъжа, на когото се доверяваше.

— Уолтър? Това не може да е вярно.

— Глупава кучка — изсъска Уолтър. — Ще видим как на малоумния ти брат ще му хареса да откраднат една от близките му жени, както той открадна Хелуит от мене тази нощ.

Той посегна към нея със здравата си ръка, но така, както бе седнала зад него, Мария се оказа трудна мишена. Внезапен страх я скова; цял живот привързаност и преданост оспорени пред очите и ушите й. Понечи да освободи предницата на туниката си от седлото, за да слезе от широката задница на коня и да избяга, както я съветваше Ротгар, но Уолтър успя да я хване за дрехата.

Гилбърт пришпори коня си, приближавайки се отдясно. Ротгар нападаше отляво. Сякаш искаха да смажат Уолтър помежду си, но той подкара коня си напред, успявайки по някакъв начин да го управлява и същевременно да не я изпуска, с налудничав смях и несвързани приказки за отмъщение.

— О, Уолтър — прошепна тя, увивайки ръка около него, като положи буза на гърба му, долавяйки как предателското му сърце изтуптява веднаж, два пъти, три пъти, преди ръката й да забие камата отстрани на врата му, и избухна в плач, а в същото време сълзите й се смесиха с горещата, солена кръв на Уолтър.

Гилбърт смушка коня си, когато саксонецът пръв стигна до Мария и я грабна на седлото пред себе си, като обви ръце около нея и зарови лице в нейното, сякаш тя беше река, а той — мятаща се на сухо риба. Конят на Уолтър, объркан от внезапното отпускане на юздите, закръжи неспокойно, блъсна се в коня на саксонеца и събори Уолтър на земята. Противният саксонец така беше притиснал уста към тази на Мария, че не издаде никакъв триумфален вик, задето свали рицаря от коня му.

Гилбърт отмести поглед, знаейки, че трябва да овладее гнева, който гледката пораждаше у него.

Саксонецът все пак беше добър в боя, трябваше да му се признае. Филип още лежеше там, където беше паднал, със странно изкривено рамо, сякаш ударът на Ротгар го беше изместил от нормалното му положение. Беше овладял и жребеца на Хю, доста по-добре, отколкото самият Гилбърт би се справил, като се вземеше

предвид странното треперене, което обхващаше ръцете му от време на време. Сръчността на саксонеца го тревожеше. Той искаше да убие Ротгар и се надяваше саксонецът да не знае как да се защити от нападение на конник.

Странно как напрежението от тази нощ го беше оставило по-силен и с по-ясна глава, отколкото се бе чувствал дни наред, въпреки че му липсваше всекидневното мазане с мехлема. Успокояващите ръце на Мария по кожата му.

Ръцете й… къде бяха те сега?

Той се извърна рязко и видя Мария и саксонеца, очертани като черни сенки на фона на осветеното от луната небе. Бяха слезли на земята, конят тъпчеше наоколо и душеше с надежда заледената земя. Главата на саксонеца беше сведена към нея, огромните му, тромави палци изтриваха сълзите от лицето й, докато й шепнеше успокоителни думи.

— Не си женен? — отекна високо радостният вик на Мария.

— Не, беше измама. Още можем…

Гилбърт запуши уши, за да не слуша разговора им, а му се щеше да затвори и очи. Тя се притискаше към Ротгар, неприлично долепила ханша си към хълбоците му, а косата и падаше по гърба, докато тя се усмихваше, загледана в ъглестото му лице.

Познатата червена мъгла отново забули погледа на Гилбърт, просмуквайки се в мозъка му, милостиво закривайки подробностите на прегръдката им от неговите очи. Неговата годеница… тя се беше сгодила за него в дърварската колиба. Той беше обуздал нетърпението си, беше се поддал на лъжите й. Сега му стана ясно. Тя доброволно беше легнала със саксонеца! Ръката му се сви около дръжката на меча. Един удар, сега, докато единственото оръжие в мислите на саксонеца беше онова смешно нещо между краката му.

Гилбърт разтърси глава. Колкото и изкусителна да му изглеждаше тази мисъл, щеше да го доведе единствено до разочарование. Тя щеше да се хвърли върху кървящото, умиращо тяло на саксонеца, щеше да му се вече във вечна любов. Беше виждал това много пъти. Не, по-добре да ги раздели. Когато бъде далече от него, ще се свести. И това беше виждал много пъти — жени, протестиращи срещу насилствени бракове, срещу робство. С времето приемаха съдбата си; след време дори някои намираха удовлетворение.

Лесно щеше да измами саксонеца. В края на краищата, норманите бяха завладели цяла Англия със смешна лекота. Гилбърт слезе от коня и докосна изкълченото рамо на Филип, предизвиквайки нисък стон и бясно въртене на глава. Остави го там и се приближи към Уолтър, за да го побутне с крак, което накара ранения само да изсумти. Ритна го по-силно и този път беше възнаграден с високо стенание.

— Живи са — извика Гилбърт. — Нека да ги разпитаме.

Двамата влюбени се приближиха, примамени от възможността да разберат какво е мотивирало двуличието на Уолтър. Ротгар покровителствено беше обгърнал раменете на Мария, а тя се притискаше към него като кошута към елен.

— Ти служеше на Хю. Защо се опита да го убиеш? — извика Гилбърт в ухото на Уолтър.

— Върви по дяволите, Криспин.

Гилбърт сви рамене. Върна се към Филип и хвана изкълченото му рамо, като го изви така, че той изпищя и пот изби по челото му. Мария издаде лек вик и се притисна още повече към саксонеца, което накара Гилбърт да извие още по-силно ръката на Филип, макар че Уолтър избъбри:

— Спри. Ще ти кажа каквото искаш да знаеш.

Проста, сърцераздирателна история, помисли Гилбърт безстрастно. Мария и Ротгар без съмнение бяха увлечени в нея, което му позволи полека да събере юздите на всичките коне, докато Уолтър разказваше истината за себе си. Кой да помисли, че старият нормански рицар е имал такава бурна младост, че е направил незаконно дете — Филип — на една благородна девойка? Или че семейството й отказало да им позволи да се оженят — но като се вземеше предвид как се бе държал той с Хелуит, това се оказваше добро решение — и направило така, че той бил заточен, задето съсипал дъщеря им…

Уолтър все пак следял растежа на момчето и му станало много криво, когато никой не искал да го вземе за оръженосец. Станало му още по-обидно, когато бащата на Мария и Хю не пожелал да вземе момчето под свое покровителство. Дук Уилям, самият той незаконороден, би могъл да разбере положението му и да настоява, но той вместо това натоварил Филип с книжни, чиновнически задължения.

Уолтър се върнал от заточение точно навреме, за да предложи услугите си на Хю де Кързън с неясното намерение да накара Хю да плати за отказа на баща си да вземе Филип като оръженосец. Тогава дошла битката при Хейстингс. Уолтър силно се надявал да получи награда за себе си и за сина си, позволяват си да мечтае, че наградата може да бъде Лангуолд…, но тогава Уилям дал Лангуолд на Хю. А на Уолтър — нищо. На Филип — толкова бедни земи, че по-скоро било като обида.

— Стилингам. Пфу! Шепа камънаци — изхърка Уолтър, дишайки тежко, докато кръвта му изтичаше. — Мизерни акри, а Хю де Кързън взе тлъстия пай.

— Но Уилям е решил така, Уолтър. — Гласът на Мария трепереше. — Хю няма нищо общо с избора му, нито с това, че татко е отказал да вземе Филип за оръженосец. Защо се опита да го убиеш?

— Защото исках да изтръгна Лангуолд и Кенуик за Филип, да го обезщетя за всичките обиди, които е понасял през всичките тези години. Проклето да е онова кафяво горско същество, дето отклони удара ми в този ден, проклето да е отново, дето не ме пускаше до Хю, за да довърша започнатото. Филип трябваше да вземе Лангуолд, а моята здрава ръка щеше да го пази за него.

— Е, сега вече всичко е свършено, старче — каза Гилбърт.

— Не е — възрази Уолтър с несвястна решителност, искряща в очите му. — Всичко започна отново. Моята жена, Хелуит, детето ми, което тя носи, бяха дадени на тебе, саксонецо. Този път ще се боря за това, което ми принадлежи, докато има сили в тялото ми.

Гилбърт видя как устата на Ротгар се изпъва в мрачна черта. Добре! Може би щеше да успее да се възползва от жаждата на саксонеца за отмъщение, да насъска Ротгар срещу Уолтър, за да му отвлече вниманието и да може да му отсече главата, както толкова отдавна се беше заканил.

— Ти го довърши, саксонецо — подкани го Гилбърт. — Спече ли си това право.

Хвърляйки кос поглед, за да види дали Ротгар е захапал примамката, той върза събраните поводи към ножницата на меча, втъкната на седлото, и така овладя и четирите коня.

— Не! — Мария докосна ръката на Ротгар над лакътя, но той нежно я отстрани. — Трябва да има и друг начин.

— Не ставай глупава, Мария — укори я Гилбърт, знаейки, че трябва да я накара да млъкне, преди да е разколебала саксонеца. — Уолтър лежи там, ругае и иска отмъщение. Ще изложиш на опасност живота на всички ни, ако го оставиш да живее. Не забравяй, ти първа му нанесе удар.

Ротгар кимна нерешително.

— Макар че не това е саксонският начин да се раздава правосъдие, трябва да бъде направено, любов моя. Той винаги ще бъде заплаха за тебе и за брат ти. Хелуит никога няма да бъде защитена от желанията му. А и вече е почти мъртъв.

— М-м, може би си прав — изстена тихо Мария.

— Хайде, Мария, няма нужда да гледаш — заувещава я с фалшиво искрен тон Гилбърт.

Мария беше толкова нещастна от разкритията на Уолтър, че сякаш нямаше нищо против успокояващата ръка на Гилбърт, която се обви около раменете й и я откъсна от Ротгар. Тя се отпусна в прегръдката на Гилбърт, което му позволи да я метне на коня си и да скочи на седлото зад нея; внезапната му близост зад гърба й я накара да изпусне слаб вик, който поради уплахата не беше нищо повече от тихо ахване.

Саксонецът размаха меча си във въздуха, но сега, когато Мария беше там, където я искаше Гилбърт, Ротгар като че ли прекалено много се бавеше да изпрати душата на Уолтър при дявола.

— Нека ти помогна, саксонецо — извика Гилбърт, подканвайки коня си да се приближи на няколко крачки към Ротгар.

Саксонците бяха паднали при Хейстингс под превъзхождащата ги сила на неприятелските конници. Сега този саксонец щеше да падне поради същата причина. Гилбърт вдигна меча си, целейки се не в Уолтър, а в незащитеното място между врата и рамото на Ротгар.

— Гилбърт, недей!

Мария се изтръгна от унинието си, разгадала намерението му, и изкрещя силно. Тя натисна надолу ръката му с всичката сила, на която беше способна, и която по принцип не би отслабила удара му, но крайниците му още бяха под въздействието на онази проклета слабост. Той не улучи, мечът му се заби в ръката на Ротгар, което помогна на меча на саксонеца да потъне още по-дълбоко в гърдите на Уолтър, и

довърши удара, посичайки бедрото на врага си. Кръвта на Ротгар бликна, черна и блестяща под лунната светлина.

С ликуващ вик Гилбърт вдигна отново меча си. И Мария отново отклони ръката му, така че ударът, предназначен да разцепи черепа на Ротгар, вместо това засегна косо тила му.

Саксонецът рухна на земята като подсечен дъб.

Гилбърт изруга; ако не слезеше от коня, нямаше да може да пониже врага си. А ако слезеше, Мария със сигурност щеше да се опита да му избяга.

Но с тази кръв, която изтичаше от крака на саксонеца, и като знаеше, че ударът му винаги е непогрешим, Гилбърт, не се и съмняваше, че Ротгар няма да оживее. Той лежеше неподвижно, като мъртъв, никакъв мускул не помръдваше, дори дъхът му не образуваше мъглица във въздуха.

— Спри да се мяташ, жено — каза Гилбърт, нанасяйки удар по главата на Мария, достатъчно силен, за да я замае за миг, докато той подкарваше коня си в бесен галоп, увличайки останалите коне.

Не направи никакво усилие да прикрие прилива на наслада, който се разрази в бурен смях. Беше осъществил поне част от това, което си беше поставил за цел. Саксонецът лежеше умиращ, а той самият отвличаше Мария в нощта.

21

Мария се съпротивляваше. Противеше се на силата на Гилбърт; роптаеше срещу жестоката съдба, която по чудо й бе върнала Ротгар само за да го изтръгне от ръцете й. Удряше с пети хълбоците на невинния кон, отчаяно блъскаше с лакти. Ноктите й задраскаха безсилно по ръкавите на ризницата, зъбите й изтракаха във въздуха, когато Гилбърт хвана косата й и рязко дръпна главата й назад, изгаряйки с устни шията й. Тя извика и захлипа в безсилна обида, докато той се смееше, а тренираните мускули на ръцете му лесно удържаха съпротивата й. Смехът му, противно самодоволен, отекваше над голото, обляно в лунна светлина поле.

Той се смееше — нисък, стържещ гърлен смях, който постепенно затихна, докато конят послушно намаляваше ход, а тежащият в гърдите й гняв се уталожваше в дълбоки, разтърсващи я хлипове.

Мария не можеше да понася допира му, но не успяваше да запази равновесие, ако не се опре на него, затова се наведе напред и обгърна врата на коня с две ръце, пренебрегвайки неудобството от дъгата на седлото, която се впиваше в корема й, и зарови лице в потната грива на животното.

— Къде ме водиш?

— Не съм сигурен. В Стилингам, предполагам, докато измисля нещо друго.

— Какво ще правиш с мен?

— Само това, за което се договорихме онзи ден в дърварската колиба каза той. — Имам намерение да се оженя за тебе.

— Ротгар ще ме намери.

Побързай, любов моя, замоли се тя.

— Пеша? С почти отсечен крак? — Противният смях на Гилбърт отново отекна над полето. — Ти ще люлееш детето ми на коляно и в корема ти ще расте следващото, преди той да ни намери… ако, разбира се, не умре от загуба на кръв дотогава.

— Неговото дете може би сега расте в утробата ми и ще бъда щастлива да го износя.

— Това няма значение. Ако родиш дете девет месеца след тази нощ, ще го удавя.

Значи Гилбърт имаше намерение още тази нощ да я обладае. И както беше показала безполезната й борба, силите й бяха много по-малки от неговите. Безмълвни, изгарящи сълзи се търкулнаха по бузите й, скривайки се в гривата на коня.

Колко мъдро от страна на църквата да обяви отчаянието за смъртен грях. Отчаянието й сега беше такова, че през ума й минаваше колко благословено облекчение би било да се хвърли в реката, както Гилбърт заплашваше да направи с бебето й, ако тя носеше дете от Ротгар. Тя и детето на любовта й щяха да потънат в студената, успокояваща мокрота и вече нямаше да се тревожи за разни крале, трудно спечелени земи, нелоялни рицари и… уви, безнадеждна, обречена любов.

— Обещавам, че няма да те нараня, Мария.

Сякаш простото физическо неудобство можеше да надделее над мъченията на сърцето й!

— Не ме интересува какво ще ми направиш, Гилбърт — каза тя, а в думите й ясно се долавяше горчивина. — Хвърли ме на земята и ме вземи още тук, ако искаш.

— Няма да го направя!

Шокираното му смущение извика иронична полуусмивка на устните й; какъв беше този рицарски кодекс, който допускаше той да я държи против волята й, а не позволяваше да обладае плячката си още на място, в калта?

— Обичам те, Мария. Винаги съм те обичал. — Гласът на Гилбърт звучеше странно притеснен. — И ти ще ме обикнеш.

— Никога — изсъска тя в отговор.

— Любовта ще дойде с времето.

— Единственото, което ще дойде с времето, е Ротгар. И Хю. — Мария вдигна глава, окуражена от тази мисъл. — Да, Хю също ще дойде. Абатисата със сигурност ще прати известие в Лангуолд, щом разбере, че не съм стигнала в абатството.

— Хю още няма сили — каза Гилбърт, макар че в гласа му се прокрадна несигурна нотка. — А и рицарите му оредяха. Остана само

Дънстън.

— Хю командва всички мъже в Лангуолд — възрази Мария уверено. — Собствените ти оръженосци ще се сметнат задължени да те убият заради това, както и другите млади бойци.

— Тогава — изрече Гилбърт, дърпайки юздите на коня, за да го спре — трябва да накарам абатисата да мълчи, преди да е отишла при Хю.

О, господи, какво беше направила с предизвикателните си приказки! Гилбърт със сигурност нямаше намерение да убива никоя монахиня, но тренираният му поглед зашари по небето, търсейки да определи къде се намират с помощта на звездите. Той пришпори коня напред по една пътека, която според твърдата й увереност беше тази към абатството.

Остро изцвилване, дошло откъм любимата й кобила, накара Гилбърт да изругае ожесточено. Конят му се препъна, подкованите му копита отново удариха по краката на кобилата, но след миг двете животни си възвърнаха равновесието.

— Не можем да вървим бързо, докато са така свързани — измърмори Гилбърт.

Посегна към привързаните юзди и след по-малко от минута освободи останалите коне.

За миг Мария усети див прилив на надежда, че някое от животните може да се обърне и да побегне назад, където Ротгар навярно безпомощно куцаше след тях в тъмнината. Но конете, стадни животни, привикнали на послушание, не обърнаха внимание на новонамерената си свобода и доволно тръгнаха след тях, сякаш все още бяха вързани с невидими дълги въжета към седлото на Гилбърт. Дори наранената кобила вървеше с тях, доколкото й беше възможно, а жалното й цвилене отекваше в пустата нощ, докато разстоянието между нея и тях постепенно се увеличаваше.

Мария… Лангуолд… Хелуит… Едуин… Мария… Гилбърт… Мария… Мария…

Сладост, сърдечна болка, предателство, любов… всичко това сън ли беше? Ротгар копнееше да изстене от болката в главата, но знаеше, че ако издаде и един звук, ако изпусне дори нишка дъх, това ще му

докара смъртта. Трябваше да се прави, че е като другите наоколо, вкочанен, неподвижен и мъртъв, докато настанеше непрогледна тъмнина, когато можеше да се опита да избяга от норманските си пазачи.

Мария. Виждаше я и сега с мисления си взор, усещаше копринената й кожа, вдъхваше сладкия й мирис. Не, тя не беше сън. Той се беше измъкнал от торището достатъчно отдавна, за да намери рая в ръцете й. Но защо умът му го преследваше със спомена за трупове, защо плътта и косата му настръхваха, сякаш смъртта го дебнеше? Нерешително отвори едно око и чувствителността му се възвърна заедно със слабата лунна светлина.

Тялото на Уолтър, вцепенено и безчувствено, беше това, което усещаше под себе си.

Разтреперан и отслабнал, той се изправи на крака, олюлявайки се. Мария. Любимата му не се виждаше никъде. Нито следа и от Гилбърт, от конете. Дишайки тежко, Ротгар извади меча си и взе камата на Мария, забита във врата на Уолтър. Гилбърт беше отвел Мария…, но къде? В Стилингам, най-вероятно. Той огледа земята наоколо с опитно око. Макар че беше замръзнала, следите от четири коня оставяха ясна пътека право към Стилингам. Филип беше мъртъв, така че нямаше кой да спре Гилбърт да влезе и да потърси безопасно убежище.

Осъзнавайки състоянието на крака си и замайването, дължащо се на удара на Гилбърт и на загубата на кръв, Ротгар разбра, че никога няма да може да се добере пеша до Стилингам.

Огледа празния хоризонт. Нямаше го Фен да го отведе пак така тайнствено обратно в Лангуолд по прекия път през мрачната гора. Ако тръгнеше пеша, брадата му щеше да се все до коленете, докато стигне обратно по пътя до Лангуолд и потърси помощ. Не, най-доброто решение беше да тръгне към абатството. Сестра Мери Агнес щеше да забърка успокояваща отвара, за да му помогне да не обръща внимание на болките в главата и другите рани, а в конюшнята сигурно имаше поне един кон, който можеше да вземе на заем, за да отиде до Стилингам.

Отряза ивица от туниката на Уолтър и я върза около бедрото си, надявайки се да спре кръвта. Накуцвайки и подпирайки се на меча като на смешна патерица, Ротгар се запъти към абатството.

— Не се отчайвай, любов моя — прошепна той, надявайки се мислите му да стигнат до Мария. — Ще те намеря.

Мария усети коня да забавя ход, докато влизаха в оживения двор на абатството. Облечени в черно жени се тълпяха около две едри магарета, а в центъра на развълнуваното им внимание беше сестра Мери.

Тя изпищя, когато зърна Мария седнала на коня пред Гилбърт.

— Слава богу, милейди! Ужасно се безпокояхме за вашата сигурност.

— Къде е абатисата ви? — запита Гилбърт.

— Въздава благодарствени молитви — отвърна сестра Мери, докато другите монахини замърмориха, неодобрявайки грубите обноски на Гилбърт. — Кой сте вие, който ми говорите така? Не сте от онези, които придружаваха милейди снощи. Слава на бога и заради това. Знаем, че по-младият мъж действаше предателски спрямо лейди Мария.

Значи Филип Мартел беше разказал на монахините за състоянието на Хю. Мария примигна, когато Гилбърт, без да обръща внимание на забележките на монахините, слезе от коня и доста грубо я свали на земята. Обви ръка около талията й и пръстите му се впиха като клещи в плътта й. Предупреждението, което тя смяташе да извика към монахините, се удави в болезнен стон.

— Покажете ми пътя към абатисата — заповяда той.

— Няма. — Сестра Мери изправи рамене. — Никой мъж не може да влиза в манастира, дори отец Бруно.

— Тогава се махни от пътя ми. Сам ще я намеря.

Избутвайки Мария настрана, Гилбърт си проправи път през безсилната да му попречи тълпа от жени.

— Мене ли търсите, лорд норманино? — Заповедническият глас на абатисата спря Гилбърт насред крачката му. Той се извърна, сложил ръка на дръжката на меча си. Абатисата, стиснала броеница, така че само кръстът висеше от ръкавите й, вдигна вежда и се намръщи. — Няма да вадите оръжие на тази осветена земя.

— Той иска да ви убие, майко — изпищя Мария.

Гилбърт изруга и я дръпна към себе си, стоварвайки юмрука си по брадичката й.

Абатисата като че ли не се стресна. Само махна с ръка към обкръжилите я монахини.

— Пред всички тези свидетели? Помислете малко, лорд норманино. Сигурна съм, че можем да разрешим затрудненията ви.

— Престани да дрънкаш, вещице — изфуча Гилбърт. — Имам намерение да задържа тази жена. Няма да чакам да пратите до Лангуолд за подкрепления.

— Какво ме интересува дали ще я задържите или не? И нима горките ни изтощени животни са в състояние да се върнат още тази нощ в Лангуолд? — Абатисата хвърли укорителен поглед към Мария, която помръкна. Надеждите й се разбягаха, когато абатисата продължи: — Изглежда ми лош план първо да ме убиете, а после да влачите лейди Мария насам-натам, докато църквата ви преследва за възмездие, задето сте убили една божия дъщеря. Защо просто не се ожените за нея? Никой няма да ви пита защо или какво ще правите с нея.

— Точно това имам намерение да направя — каза Гилбърт, а в думите му ясно личеше упорство и също толкова несигурност.

— Тогава значи бог ви е довел точно където трябва — каза абатисата със спокойна усмивка. — Нима сте забравили, че утре е Великден, лорд норманино? Отец Бруно сигурно вече е на път, за да служи литургия на изгрев-слънце в този най-свещен ден. Със сигурност силната ви ръка ще може да задържи група жени за толкова кратко време.

— Добрият отец обеща да ни венчае в понеделник — кимна в отговор Гилбърт. — Много добре. Междувременно ще останем тук.

Гилбърт отслаби хватката си и Мария се задърпа да се освободи.

— Майко, недейте — замоли се тя. — Не изчаквайте той да направи това.

— Жените трябва да се възползват възможно най-добре от онова, което им прати бог — изфуча абатисата. — Престанете да се противите. Бог ви е благословил с възможност, от каквато всяка разумна жена би се възползвала тази нощ. — Тя смекчи тона си, обръщайки се към Гилбърт. — А сега, милорд, желаете ли да се подкрепите?

— М-м…

Гилбърт като че ли се изнерви от това, че абатисата така внезапно призна могъществото му.

— Разбира се, че желаете — отговори абатисата вместо него. — Сестра Мери Уилям, вървете в кухнята и затоплете малко от онзи превъзходен телешки бульон. Сестра Мери Агнес… лорд норманинът е яздил много тази нощ и виждам, че раната на врата ще му създаде грижи. Може би ще можете да изтичате до килера и да донесете малко от онзи прекрасен мехлем, който лейди Ейдит ви помоли да приготвите онзи ден.

По време на пленничеството си Ротгар беше се научил как да прогонва болката от тялото и от ума си. Тялото му, облягайки се тежко на импровизираната патерица, беше намерило някакъв неравен ритъм: стъпка, тупване, провличане, стъпка, тупване, провличане. Той остави ума си да блуждае: представи си Гилбърт Криспин нанизан на върха на меча му. Надяваше се начинът, по който сега го използваше, да не притъпи остротата на върха му. Представяше си Мария в ръцете, които още тръпнеха от прегръдката им; и се прокле, задето така лесно беше паднал в капана на норманина; Мария, Мария; Мария.

Когато видя кобилата, тя му се стори само частична проява на спомена, който сега занимаваше ума му, спомена за Мария, седнала на същата тази кобила, за косата й, развяваща се свободно, когато тя стоеше и наблюдаваше как той работи за замъка на Лангуолд. Кобилата вървеше бавно, с къси, накуцващи крачки, така подобни на неговите, че той примигна, за да проясни зрението си. Юздите се влачеха по земята, тъмни, блестящи ивици се спускаха по предните крака на животното. Кобилата изсумтя и тръсна глава, когато видя Ротгар, после потропа с крак и изцвили обвинително, сякаш го държеше отговорен за някаква лоша постъпка.

— Полека, момиче — повика я нежно Ротгар. Притисна юздите с меча и ги прикова към земята, но кобилата не се помъчи да избяга от него. Само цвилеше и риеше земята, затихвайки с неговото приближаване. — Какво се е случило? — заговори й той успокоително и клекна, за да разгледа предните й крака. Два полукръга раздрана плът личаха точно над коленете. — Май някой здравата те е сритал.

По принцип Ротгар от Лангуолд никога не би се качил на наранен кон. Но сега го направи, въздъхвайки с облекчение, когато тежестта му престана да натиска болящия го крак. Облекчението, съчетано с промяната на положението му, го накара отново да усети леко замайване. Той се отърси, всяка частица от него трептеше от решимост да намери Мария.

— Чака ни трудна нощ и много езда — каза той, като плесна с юздите и подкара кобилата.

Към Стилингам.

Но животното едва бе направило две колебливи, спъната крачки, когато той осъзна, че няма да настигне Гилбърт Криспин на гърба на този кон. Стилингам не беше по силите и на кобилата, като се вземеха предвид нараняванията й. Но дългите й крака със сигурност щяха да вземат разстоянието по-бързо от неговите, а от изгодната си позиция на седлото той можеше да различи стълба дим, издигащ се над покрива на абатството Марстън.

— Хайде, постарай се, момиче.

Ротгар въздъхна и се насочи към абатството, размишлявайки над превратностите на съдбата, които го караха тази нощ да смени желаната от него посока.

22

Абатисата взе подноса от една монахиня и се обърна към Мария.

— Ела, дъще, да ми помогнеш с това.

— Тя остава с мене — каза Гилбърт.

— Вратата се заключва. Не може да ви избяга.

Мария помисли, че дори паяк не би могъл да избяга от тази гола, безрадостна килия. Никакви прозорци не прекъсваха еднообразната сивота на стените, а слабият огън, който димеше в ъгъла, нито осветяваше, нито разпръсваше потискащия студ. Нека… само да можеше да се освободи от ръката му, би могла да има някакъв шанс, макар и малък.

— Заключете я — каза той.

Абатисата даде знак на монахинята и вратата се затвори зад нея с металното стържене на спуснатото на мястото си резе.

— Дъще?

— Ще ме пуснете ли, за да помогна на преподобната майка? — запита Мария.

С гневно сумтене Гилбърт я освободи и отиде да стопли ръцете си пред огъня. Разтърквайки китката си, Мария се приближи към абатисата, а сърцето й заплашваше да изскочи от гърдите. Две големи чаши с телешки бульон димяха на подноса, възхитителната миризма се разнасяше в студения въздух и тя долови кърморене в корема си. До чашите имаше солница и гърненце с мехлем, който сестра Мери Агнес беше донесла по молба на абатисата. Благодаря ви, преподобна майко, копнееше да каже Мария, но не си струваше — на мехлема му трябва много време, докато стигне през раната до кръвта му.

— Помислих, че може да се поинтересувате да научите как се прави този мехлем — каза абатисата, но веселият й тон контрастираше с желязната решителност в погледа й. — Интересно, нали, че същият телешки костен мозък, който е основата на мехлема, ароматизира този успокояващ бульон и човек не може да различи на вкус едното от другото…

— Много интересно — успя да отрони Мария, спомняйки си вкочаненото мъртво куче.

Цяло чудо беше, че животното беше погълнало мехлема. Абатисата посочи лъжицата, поставена до гърненцето, а после махна към солницата и мехлема.

— Две порции по ваша мярка, добре разбъркани, ще се смесят с горещия бульон и ще се получи… съответна подправка.

Кучето беше умряло, след като погълна мехлема. Можеше ли същото да се случи и с Гилбърт?

Ръката на Мария се спря над солта. После тя пъхна лъжицата в мехлема. Една лъжица, две. Мазният мехлем се разтвори в горещия бульон и изчезна изцяло, когато тя го разбърка. От чашата се разнесе още по-изкусителен мирис на телешко.

— Сервирай на рицаря, дъще — подкани я абатисата.

Гилбърт се засмя самодоволно и очите му се плъзнаха собственически по фигурата на Мария, докато тя прекосяваше стаята със смъртоносната чаша в ръце.

— Надявам се да споделяме много такива приятни вечери, след като се оженим — изрече той, поемайки чашата от треперещите й ръце. Отметна глава и отпи голяма глътка, после направи гримаса. — Много ароматно, но много горещо — ахна той, размахвайки свободната си ръка пред устата, за да охлади езика си.

Сякаш мина цяла вечност, докато отпие още една глътка, безвременна пауза, през която Мария зърна вечността, която я очакваше, след като това деяние бъдеше довършено. Той преглътна, млясна с наслада, без да знае, че поглъща смърт. Имаше ли тя право да го лиши от живот просто защото проявяваше твърде големи амбиции, когато Лангуолд като че ли беше готов да му падне в ръцете, просто защото я желаеше, докато сърцето й беше отдадено на друг? Случайните наранявания, които може би щеше да получава от него, достатъчна причина ли бяха, за да го убие? Да, да. Други жени страдаха много повече. Няма значение.

Той духна в чашата, надигна и я отпи още една голяма глътка. Свали чашата; огънят блесна по повърхността на бульона — изпит до половината.

— Не! — извика тя и изби чашата от ръката му.

— Какво…

— О, дъще.

Абатисата въздъхна, а в очите й блесна тъга и искрица почит.

Мария сподави желанието си да избухне в сълзи, спомняйки си какво беше помислила, когато влезе в тази стая — че дори някакво незначително пълзящо животинче не може да излезе от нея. Нито пък тя би могла, стори й се, ако отравянето на Гилбърт беше единственият начин да се измъкне оттук.

— Ще ти донеса друга порция — обърна се Мария към Гилбърт. — Имаше… имаше паяк, опитваше се да излезе от чашата.

— Натам!

— По-бързо!

— Шшт!

Шепнейки и призовавайки се взаимно към тишина, шумолейки с дългите си раса, монахините водеха Ротгар към здравата, обкована с гвоздеи врата, която бележеше края на коридора.

— Сигурни ли сте, че лейди Мария е тук? — запита той с дрезгав и треперещ от вълнение глас.

Само като си помислеше, че същата тази съдба, от която се беше оплаквал заради раните си, за безполезния кон, точно тя неумолимо го беше тласкала в тази посока! Отправи кратка благодарствена молитва и побърза да успокои бога, че ще се покае заради нахлуването си под този свещен покрив, заклевайки се да се изповяда веднага щом получи възможност.

— Да, тук е лейди Мария. Норманинът и преподобната майка също — отвърна с шепот сестра Мери.

— Пуснете ме.

— Защо?

Ротгар погледна озадачено монахинята.

— За да я спася.

— Но те са заключени вътре, лорд Ротгар, а вратата е зарезена от тази страна. Освен това, кървите като заклано прасе. Ако трябва някой да бъде спасяван, май че сте точно вие.

— Шшт.

Една от по-младите монахини погледна към Ротгар, изчерви се и се изкиска.

— Шшт.

Сестра Мери се приближи още повече.

— Магаретата ни бяха изтощени, затова качихме сестра Мери Магдалена на коня на норманина и я пратихме към Лангуолд да иска помощ. Само трябва да чакаме.

— Не можете да се биете с този ранен крак — каза монахинята, която се беше изчервила. — Мога да го превържа.

— Шшт.

— Но той… — Гласът на Ротгар секна. Човек не говори за възможно изнасилване пред монахини. — Той е много по-силен от нея — довърши някак изречението си.

— Няма да изнасили лейди Мария пред очите на самата преподобна майка — намръщи се сестра Мери, предизвиквайки ококорените, пълни с интерес погледи на другите монахини.

Дребната монахиня пак го погледна и скри лице в дланите си, сподавяйки още едно хихикане.

— Аз… — Божичко, какво правеше тук, скрит в някакъв коридор с тълпа кикотещи се монахини? Само една врата го отделяше от Мария. — Дръпнете се — каза той решително.

— Но… — протестира срамежливата монахиня.

— О, вижте това упорито изражение на лицето му — каза сестра Мери, разтърсвайки примирено глава. — Нека вдигна резето. Упражнявала съм се да го правя безшумно.

— Къде си се упражнявала?

— Само вдигнете резето — измърмори Ротгар.

— Надявам се, не си се упражнявала на мене, докато съм се смятала запазена от любопитни погледи — упрекна една монахиня сестра Мери, но тя само намигна в отговор, докато доказваше умението си.

— Дръпнете се! — изрева Ротгар, минавайки през тях.

С мощен тласък отвори вратата и тя се удари в стената с трясък, който отекна из цялото абатство.

— Ротгар! — прошепна Мария. — Знаех, че ще дойдеш.

Гилбърт метна чашата си към стената.

— Каква е тази шашма?

Пристъпи към Ротгар, спъвайки се в нещо, което Мария не можа да види. Ротгар направи крачка напред, като се сниши леко, когато

нараненият крак пое тежестта му.

О, защо беше попречила на Гилбърт да изпие отровния бульон? Ротгар, окуцял от раната, нямаше изгледи да се пребори с тренирания нормански рицар. Хлипайки от обида и самопрезрение, Мария затърси някакво оръжие, докато Ротгар и Гилбърт се измерваха с погледи. Тя напипа едната захвърлена чаша, после и другата и ги хвърли по главата на Гилбърт, но без никаква полза. Чашите не улучиха целта си и се разбиха в стената.

— Преподобна майко, изведете Мария и заключете вратата — нареди Ротгар. Изправи се пред Гилбърт със студена решителност, отпечатана на лицето. — Само един от нас ще излезе жив от тази стая.

— Не! — изкрещя Мария, отърсвайки от себе си ръката на абатисата.

Нямаше да остави Ротгар, никога повече, дори ако умреше тук, застанала до него.

Тежките мечове светнаха в отблясъците на огъня, срещайки се с оглушително дрънчене над главите на саксонеца и норманина. Силата на удара ги раздели и те се втренчиха яростно един в друг, дишайки тежко, събирайки сили за следващия удар.

Мария хвърли гърненцето с мехлема; Гилбърт го отби без никакво затруднение.

— Ела, дъще, опасно е за тебе. Абатисата се опита да я дръпне към вратата.

— Няма да го оставя.

Мария се опита да метне и подноса, но не успя добре да хване масивния, тежък предмет. Той тупна на земята пред краката й. Гилбърт се изсмя.

— Мария, бягай!

Ротгар размахваше меча си, карайки Гилбърт да отстъпва, но без да му нанесе вреда, понеже норманинът отблъскваше всичките му удари. Гилбърт отново се изсмя, но този път не толкова уверено, пот изби внезапно по челото му. Отмала скова краката му. Мария го гледаше настръхнала, с широко отворени очи. Внезапната тромавост на рицаря можеше да бъде просто хитрина. Само да беше имала някакво оръжие, но вече нямаше какво да хвърли, дори стол, за да го запокити по главата му, само огънят блещукаше в ъгъла.

Ротгар размаха меча още веднъж, достатъчно силно, за да съкруши отбраната на Гилбърт, и нанесе страхотен удар по корема му, защитен от ризницата. Гилбърт изпъшка и с вик на бясна обида се нахвърли върху врага си. Нямо смайване овладя Мария, когато в последния момент Гилбърт посегна към нея, сграбчи я и я изпречи пред себе си като жив щит.

— Хвърли меча, саксонецо — изрева рицарят, задъхан от усилието.

Мария се помъчи да се отскубне, но той стисна още по-здраво ръцете й, пресичайки всякакъв опит за бягство.

— Копеле! — изсъска в отговор Ротгар, но се подчини на заповедта на Гилбърт.

Мария чу как отекна на плочите хвърленият от любимия й меч. Виновна беше тя и само тя. Ротгар й беше казал да излезе от стаята. А сега той щеше да умре…, двамата щяха да умрат… от ръката на Гилбърт. Срещна погледа му с няма молба за прошка, но не намери в неговия нито следа от укор, само съчувствие на увереност, сякаш Ротгар беше сигурен, че ще може да я спаси от дилемата, която тя сама беше предизвикала.

Увереността му я изпълни с нова сила, позволявайки й дори да се отпусне, за да отслаби по този начин болезнения натиск на Гилбърт.

Рицарят залитна, сякаш разчиташе на нея да поеме тежестта му.

— Лягай долу, Мария, веднага! — извика Ротгар.

Тя се подчини и моментално се наведе, а крайчецът на окото й улови отблясъка на инкрустирано със скъпоценни камъни злато, когато Ротгар извади собствената й кама някъде от гънките на туниката си и я хвърли със страшна точност. С глух звук оръжието се заби до дръжката между брънките на ризницата, точно на рамото на Гилбърт. Той изстена от болка и запрати Мария на пода, докато в същото време с гневен стон се опитваше да извади камата. Тогава очите му се разшириха в смаяно неверие. Преви се в кръста, изкрещя, сякаш го бяха изкормили, и рухна на пода.

Ротгар коленичи до нея и я притисна до гърдите си. Мекотата й му подейства успокоително, ароматът й изпълни ноздрите му, постепенно прогонвайки жаждата за кръв, която го подтикваше да

разпори гърдите на Гилбърт и да наниже на меча си порочното му сърце.

— Ранена ли си? — запита я, когато успя да овладее езика си.

— Не… о, Ротгар, целият си в кръв!

Но той не обърна внимание на тревожните й думи, на търсещите й ръце, а се вгледа недоумяващо в стенещия си противник.

— Не съм го ударил в корема, Мария. Виж, камата още стърчи в рамото му.

— Това е от мехлема в напитката, която му даде — обади се зад гърба им абатисата. — Той разкъсва червата му.

— Дала си му питие? — запита Ротгар. — Тук?

— Да, но го избих от ръката му — прошепна Мария.

— Преди да беше изпил цялата смъртоносна доза. Но изпи достатъчно, за да се случи това. — Абатисата се приближи към тях, посочвайки разкъсвания от болки мъж, който се гърчеше на пода. — Той е във ваша власт, Ротгар. Изцяло. Няма да се оправи напълно от това.

— И винаги ще го боли? — запита Ротгар с желанието да почувства удовлетворение от това, че врагът му цял живот ще страда непрекъснато, но в същото време потръпвайки при мисълта за подобна безмилостна присъда.

— Винаги.

— Така да бъде тогава.

Това наистина беше сурово наказание, по-сурово от смъртта, която Ротгар желаеше да го постигне, по-жестоко от насилствената смърт, която оскърбените му сетива все още изискваха, но той не би могъл с чиста съвест да вдигне меч против човек в състоянието на Гилбърт. Ротгар се изправи и притегли Мария в прегръдките си, без да има намерение да я пусне скоро.

— Ела любов моя. Ще го оставим на монахините. Абатисата кимна, приемайки това задължение, и Ротгар поведе Мария към вратата.

Острият, агонизиращ глас на Гилбърт ги възпря.

— Саксонецо! Спомни си клетвата си.

Ротгар хвърли поглед през рамо. Гилбърт се беше надигнал на лакът, с посивяло и пребледняло лице, по челото му лъщеше смъртна пот.

— В обора се закле, че ще ме убиеш, ако я докосна.

Гилбърт изскърца със зъби. Ротгар си представи, че вижда как спазъмът на болката пробягва през него.

— Сега тя е в безопасност — отвърна Ротгар, знаейки, че в този момент не може да пониже норманина, макар че споменът как Гилбърт беше отвлякъл. Мария, как я беше държал пред себе си, за да предотврати опасността, караше ръката му да копнее за яката саксонска брадва, която да забие в черепа на рицаря. — Мисля, че сега тя няма защо да се страхува, че ще пострада от ръцете ти.

Но Гилбърт нямаше намерение да го остави.

— Ротгар! Аз… аз те моля. Изпълни клетвата си.

Абатисата каза нещо на Мария, но толкова тихо, че Ротгар не можа да чуе, след което тя леко освободи ръката си от неговата и двете с монахинята излязоха от стаята.

Развръзката трябваше да бъде между тях двамата, саксонеца и норманина. По мъжки.

— Би направил същото и за куче, нагълтало се с развалено месо — изпъшка Гилбърт, когато останаха сами, а гласът му беше забележимо отслабнал. — Чух какво каза монахинята. Няма никаква чест в живот като този, който тя ми е подготвила. Но мога да умра гордо, ако последният удар дойде от такъв като тебе…, лорд Ротгар от Лангуолд.

— Няма защо да се унижаваш така — каза Ротгар, изненадан от обръщението на нормандеца.

— Не е унижение да признаеш победителя си — бе отговорът на Гилбърт.

Ротгар се поколеба. Разбирането му за милост не му позволяваше да откаже тази помощ на нормандеца, но странна умора го беше връхлетяла — сякаш отмъстителният дух, който го владееше, докато Мария беше изложена на опасност, го бе изоставил сега, когато вече нищо не я застрашаваше. Главата го болеше от удара на Гилбърт. Кракът му трепереше от раната в бедрото. Нямаше да се покаже достатъчно милостив към Гилбърт, ако не му достигнеше сила да нанесе смъртния удар.

— Моля те — прошепна Гилбърт, погрешно изтълкувал нерешителността на Ротгар. — Ще бъде милост, която знам, че не заслужавам.

Ротгар не намери думи, с които да удовлетвори молбата на Гилбърт. Само кимна кратко, молейки се бог да възвърне поне малко силата на ръката му.

За да бъде сигурен, че ударът ще пробие ризницата, Ротгар вдигна меча високо над главата си, държейки го с две ръце, и го заби с всичка сила в сърцето на Гилбърт. Чу се рязък стон, бликна слаба струйка кръв и угасващата светлина в очите на рицаря показа на Ротгар, че ударът му е постигнат целта си.

Той изчака за миг, преди да се дръпне от норманина, питайки се какво ли ще прави бог с душата на човек като Гилбърт Криспин.

— Обичам те — прошепна неговата магьосница Мария, увивайки ръце около кръста му, когато той излезе от стаята с мъртвото тяло на Гилбърт.

Ротгар почувства прилив на бурни, първични чувства. Без да се съобразява с абатисата, застанала наблизо, и с монахините, които се тълпяха до вратата, той наведе глава и плени устните на любимата си.

Когато накрая вдигна глава, с все още бушуваща във вените му кръв, без да обръща внимание на нашепванията на здравия разум, успя само да каже:

— Замини с мене. Не е уместно да останем под този покрив с мислите, които ми се въртят в главата.

— Моля те, Ротгар, нека се върнем в Лангуолд!

Сърцето му прескочи. Лангуолд. Винаги Лангуолд щеше да застава помежду им.

— Временно — изрече той, привидно оставил се да го убеди, за да прикрие тъгата, която го беше овладяла.

— Но няма да се застояваме — каза Мария и докосна лицето му. — Трябва ми време, за да обясня нещата на Хю, та да може да разбере, когато тръгна с тебе да търсим дом за нас двамата. Тогава ще можем да постъпим както искаме.

Ротгар се ободри, но се почувства длъжен да я предупреди още веднъж:

— Ще срещнем много пречки. Ще бъде ужасно трудно.

— Наистина много трудно — каза тя, поглеждайки дръзко към предната част на туниката му. Той избухна във възхитен смях; тя

вдигна златистокафявите си очи и му се усмихна крадешком.

— Ротгар — обади се абатисата, когато двамата се запътиха към вратата, — мога ли да се надявам, че тя ще е последната жена, която отвличаш изпод покрива на абатството?

— Това е напълно сигурно, преподобна майко. — И той наведе глава усмихнат към Мария. — Нямам интерес да предизвиквам ревността й. Много я бива да поднася разни отвари.

— Освен другото — усмихна се блажено Мария.

ЕПИЛОГ

Август 1067

Един ястреб, който се рееше високо горе, носейки се в лениви, бавни кръгове, нададе остър крясък. Мария заслони очи с ръка, за да го погледне, пожелавайки си да можеше да смени ума си с този на ястреба, да вземе на заем невероятното му зрение, защото очите й вече се бяха уморили безспирно да оглеждат хоризонта. Първо десет дни, после две седмици, а сега вече бяха минали цели два месеца, господ да пази Ротгар и Хю живи и здрави.

— Мария! — изписка Ейдит, притиснала ръка към корема си, както често правеше, след като месечното й неразположение бе престанало да се появява, с изтънял от вълнение глас. — Фен се връща!

Мария се обърна, отправяйки поглед в посоката, накъдето оживено жестикулираше Ейдит. Наистина Фен влизаше в двора с присъщата си плъзгаща се походка. А на склона на ниския хълм слънцето пращаше отблясъци върху нечия броня, дочуваше се пронизително, настойчиво цвилене на гладен кон, подушил родния обор. Двама мъже, единият кестеняв като нея, а другият с искряща под слънцето златиста коса, спускаща се до раменете му и омесена със златистокафявата му брада.

Добили едва ли не бързината на ястребови криле, краката я понесоха през двора, над рова и право към Ротгар.

Сякаш с внезапно пораснали десет ръце Мария се хвърли в прегръдките на Ротгар, когато той я притегли на седлото на коня си. Притисната до него, ненавиждайки бронята, която не позволяваше на ръцете й да достигнат плътта му, благославяйки същата тази броня, която беше опазила живота му заради нея; вплитайки пръсти в косата му, тя си помисли, че е била права онази нощ, преди цяла вечност, когато бе решила, че ще му отива да има коса, спускаща се до раменете; галейки брадата му, обсипвайки го с целувки,

наслаждавайки се на дъха му, който се смесваше с нейния, на радостния му смях, който напираше срещу устните й; и ръцете му, обхванали я като железни клещи през кръста, ръцете му, които я притискаха към него, оставяйки на коня сам да ги отведе у дома.

— Внимавай, сестро — предупреди я Хю, въпреки че бе посрещнат по същия начин от Ейдит. — Няма да му хареса на Уилям да научи, че твоят Ротгар е бил задушен от жена още преди да изсъхнало мастилото на грамотата за прошката му.

— Значи, дал я е. — Въпреки че това трябваше да бъде най-радостният от дните й, Мария усети, че се насилва да влее въодушевление в гласа си. — Одобри ли и женитбата ни?

— Да, имахме достатъчно злато, за да го убедим — каза Ротгар.

— Новината не му хареса, но нуждата от готови пари надделя. Според него Англия е доста скъпа плячка, наистина.

Ротгар бръкна в дисагите и извади един пергамент, подгизнал и омачкан от пътуването на гърба на изпотения кон под безмилостното лятно слънце. Надраскани с размах редове изпълваха повърхността му, украсени с тайнствени виещи се винетки, и всичко това в крайна сметка даваше на Мария позволението да се омъжи за саксонец, даваше на двама им правото да пътуват необезпокоявани из цяла Англия.

Сега можеха вече да напуснат Лангуолд.

Сега трябваше да се сбогуват с Хю и Ейдит, с бебето в корема й, за което Хю още не знаеше. Със замъка, току-що построен, така отблъскващ на вид и толкова прекрасно удобен за живеене. С хората на Лангуолд, които бяха престанали да се мусят, когато тя бе престанала да наглежда Хю с нежната си покровителственост. Да оставят всичко това зад себе си.

О, с каква радост щеше да язди до Ротгар, с високо вдигната глава, изпълнена с любов към него. Да, сега вече можеха да напуснат Лангуолд, но частица от сърцето й завинаги щеше да копнее за дома, който бе могла да има.

— И аз имам грамота — каза Хю.

Това изтръгна Мария от унеса й.

— Ти нямаш нужда от прошка, Хю.

— Тази грамота е за тебе.

Смаяна, Мария пое документа.

— Смелостта на брат ти не се проявява само на бойното поле — каза Ротгар. — Хю се осмели да признае на Уилям какво се е случило с него и му каза как ти си удържала Лангуолд до пълното му оздравяване.

— Твоят саксонец ми изглежда прекалено скромен — намеси се Хю. — Казах на Уилям и че се съмнявам дали стените на този замък щяха да се издигат пред мене, ако Ротгар не беше обяснил нещата на селяните. Не пропуснах и да спомена пред Уилям за деня, когато Ротгар спаси хората ми от засадата при дърварската колиба, и как организира защитата ни, след като Уолтър и Гилбърт ме предадоха.

Замъкът Лангуолд хвърляше огромната си тъмна сянка над тях, закривайки ги от огнените лъчи на слънцето, като ги потапяше в благословена хладина.

— Какво каза Уилям на тези новини? — прошепна Мария. Колко дълго се бе плашила от мисълта, че тези сведения ще стигнат до ушите на краля, и ето сега точно Хю да му го каже! На лицето на Хю се изписа топла, горда усмивка.

— Отбеляза, че ако всичките му рицари се бяха справили така добре, както една дребна женичка и един заклет враг, досега страната щеше да е умиротворена…

— Значи всичките тези месеци тревога… Изобщо е нямало нужда да се страхувам от Уилям?

— Беше права да се страхуваш от него, Мария. Когато му разказах всичко, Уилям обяви, че ми отнема Лангуолд.

Макар че Ейдит ахна в ритъма на трескаво биещото сърце на Мария, Хю и Ротгар като че ли не бяха особено разтревожени от загубата на Лангуолд, но пък вероятно по време на пътуването бяха успели да свикнат с тази мисъл.

— Няма защо да се плашите толкова, момичета — обади се Хю. — Уилям не ни е оставил без дом. Даде Стилингам, земите на предателя Филип, на мене, заедно с доста голям участък, който води до морето. — Вдигна очи нагоре, измервайки с поглед стените на Лангуолд. — Сигурно ще трябва да построя друг замък в новите си земи.

Значи Хю беше получил Стилингам и още нещо, но всичките усилия на Мария, всичките тези месеци на несигурност, цялата работа на Ротгар — всичко беше отишло напусто. Ами любовта и към това

място? Безсилен гняв забушува в нея, протест против несправедливостта.

— И какво ще стане с Лангуолд? — успя да промълви тя.

— Уилям каза, че единственият отговорен за опазването на Лангуолд през тези смутни времена трябва да бъде човекът, който ще го владее завинаги — отвърна Ротгар с дяволито пламъче в очите. — Тази грамота, Мария, е кралският декрет на Уилям, с който той дарява Лангуолд на тебе.

Сигурно не беше чула правилно.

Хю изсумтя, без да обръща внимание на смущението й.

— Грамота от втора ръка, Мария. Уилям първо го даде на Ротгар, но той отклони дара.

Мария обърна невярващ поглед към Ротгар.

— Лангуолд… дарен… на мене? Ти си отказал? Защо?

— Защото твоята сила и решителност удържаха Лангуолд, Мария. Аз само ти помогнах към края.

Пергаментът висеше почти безтегловен в ръката й; изглеждаше и толкова незначителен, невъзможно беше той да й е донесъл това, което желаеше. Дом. Ротгар.

Хю се беше отдалечил безшумно с коня си. Сърцето биеше лудо в гърдите й, развълнувано от документа.

Ротгар заговори тихо, макар че Хю се беше отдалечил и не можеше да го чуе:

— Трябва да ти призная един момент на съмнение, Мария. Питах се, ако я взема за съпруга сега, когато Лангуолд отново е мой, за мене или за имението ще се омъжи тя?

— Значи даваш Лангуолд на мене, за да страдам аз от същите тези съмнения? — прошепна тя. В тези няколко мига Ротгар не беше споменал и дума за любов. Възможно ли беше чувствата му към нея да са се променили? — Като мой лорд съпруг, каквото принадлежи на мене, ще принадлежи на тебе. Бих могла да ти задам същия въпрос.

— Давам Лангуолд на тебе, Мария, за да можеш да решиш. Сега имаш дом, независимо дали ще се омъжиш за мене или не.

О, каква замайваща мисъл — че сама може да управлява всичките тези земи, които толкова обичаше!… Самата тази мисъл я накара да се почувства като празна люспа от орех, суха и безжизнена.

Някакво дяволче сякаш възседна езика й, издърпвайки от него думи, каквито тя би се заклела, че никога не е искала да произнася, но които изглеждаха невероятно подходящи за ситуацията:

— Нека забравим всичко това, Ротгар. Нека върнем Лангуолд на Хю и да заминем, да тръгнем двамата на път, както бяхме замислили, за да няма съмнения помежду ни.

С мигновено, плавно движение, без да погледне назад, Ротгар пришпори коня в посока, обратна на Лангуолд.

Слънцето огря лицето му, но горещината му не можеше да се сравнява с топлината, която се разля из нея, когато Ротгар така лесно се отказа от Лангуолд. Въздухът, раздвижен от галопиращия кон, плискаше кожата й, развяваше косата й, притискаше гърба й към широките гърди на Ротгар, сякаш трябваше да отвее всичките й страхове и съмнения, да й покаже кое е единственото сигурно убежище, на което винаги ще може да разчита. Долови трептене с гърба си, той се смееше, докато двамата се отдалечаваха от мястото на рожденото му право.

— Мислиш ли, че е глупаво от моя страна? — запита Мария, вдигайки очи, за да срещне погледа му.

— Мечтаех да предложиш точно това, но почти не се надявах да го направиш — отвърна Ротгар.

Тя надникна над рамото му към замъка, който се смаляваше зад тях.

— Нима Лангуолд означава толкова малко за тебе?

— О, не, любов моя. Някога ми беше по-скъп от живота. Но сега намерих съкровище, което ценя над всички други. — Гласът му стана дрезгав, ръцете му я обгърнаха по-плътно. — Мария, Лангуолд не е нищо повече от дървета, кал и камъни, ако ти не си там с мене. Разбрах го отново, когато Уилям ми даде грамотата за дарението. Лангуолд не означава нищо за мене, ако не ми бъде даден с тебе за господарка.

О, каква сила притежаваше този мъж, да кара сърцето й да се въздига в рая само с няколко думи!

— Това мислех и аз, нощ след нощ, докато те чаках да се върнеш. О, Ротгар, макар че бях насред Лангуолд и хора гъмжаха из замъка, се чувствах толкова самотна, толкова изгубена, сякаш бях се отдалечила от дома и не можех да намеря обратния път без твоята ръка, която да ме води.

Той положи бърза целувка на косата й.

— Ротгар? — започна тя плахо. — Нека се върнем. Нека си отидем у дома.

Ръката му се плъзна под туниката й, проправяйки си път в леката лятна риза. Тя се запита дали той усеща колко са набъбнали гърдите й, как се е закръглил коремът й, и разбра, че дори още днес да се оженят, до идването на детето им ще трябва още много да брои на пръсти.

— Тебе искам, Мария — изрече той тържествено. — Не Лангуолд.

— И аз искам тебе, Ротгар. Не Лангуолд.

Той свъси вежди към нея, но шеговитото му разсърдено изражение бе веднага опровергано от искриците във вълшебно сините му очи.

— На Уилям няма да му достави удоволствие да разбере, че си се отказала от дара му.

— Тогава, предполагам, ще е мой дълг като лоялна поданица с неудоволствие да го приема — каза тя престорено сериозно. — Но какво ще правим с това място, което и двамата не искаме?

Ротгар подкара коня обратно към Лангуолд. Дълбоки бръчки набраздиха челото му, като че ли се беше зареял в неприятни мисли. И внезапно изражението му се проясни.

— Има една спалня в замъка, където бих могъл да измисля какво да направим. Вероятно ще можем да прекараме цялото си време там… заедно.

— За да доставя удоволствие на Уилям ли? — пошегува се тя.

— Не, Мария — прошепна Ротгар с нисък, дрезгав глас, натежал от обещания. — За да доставиш удоволствие на мене.

Издание:
Дона Валентино. Покорена от една целувка
ИК „Ирис“, София, 2004
ISBN: 954-455-062–6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.